SAS

Vol. I

PROGRAMUL 111

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Programul 111

Virtual Project

ISBN: 973-597-380-4
978-973-597-380-3
973-597-379-0
978-973-597-379-7

Descrierea C3P a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Programul 111 / Gérard de Villiers; trad.: Gabriela Porancea. —
Bucureşti: Editura Ion Cristoiu & Max Bănus, 2006-
2 vol.
ISBN (10) 973-597-380-4; ISBN (13) 978-973-597-380-3
Vol. 1. — 2006. — ISBN (10) 973-597-379-0; ISBN (13) 978-
973-597-379-7
I. Porancea, Gabriela (trad.)
821.133.1-31=135.1

Malko Productions – Paris,
Le Programme 111
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2006
Publicaţie editată de
S.C. „ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă" SRL

Tipărit la „C.N.I. CORESI" SA

Virtual Project

Gérard de Villiers

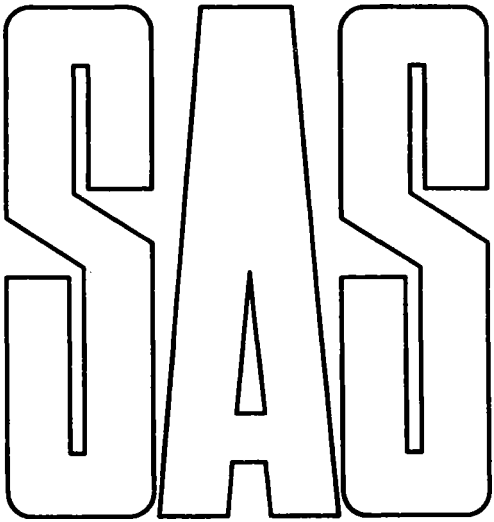

Programul 111

Vol. I

în româneşte de
Gabriela Porancea

Tinerama

2006

Virtual Project

Prolog

„Iran sucks!”

Ted Boteler, director la Divizia de Operaţiuni a CIA (Central Intelligence Agency), contempla gânditor inscripţia pe care o făcuse cu litere ornate cu arabescuri pe „yellou pad” şi care reflecta perfect starea lui de spirit.

De câteva săptămâni, era hărţuit de note şi mail-uri trimise de directorul Agenţiei, Porter Goss, pe subiectul covert enrichment programm (program nuclear clandestin) al Iranului şi toate cereau de la el acelaşi lucru: imposibilul.

Înălţă capul şi parcurse cu privirea sala de conferinţe ce se întindea pe toată lungimea etajului şapte al OHB (Original Headquarter Building), ce se învecina cu biroul directorului, ale cărui geamuri vitrate dominau complexul Central Intelligence Agency,, întins pe o sută de hectare, în Virginia, la nord de Washington, de a lungul râului Potomac, înconjurate de garduri cu grilaje obosite şi ruginite.

De la crearea sa, pe 18 septembrie 1947, CIA se dezvoltase intens: clădirea în care se afla fusese dublată printr-o nouă clădire, din sticlă şi oţel, flancată de două turnuri pătrate de câte şase etaje legate prin atriuri. În plus, un culoar subteran lega OHB-ul de „bulle”, o sală de audiţii care avea capacitatea de cinci sute de locuri.

Toate astea reprezentau treizeci de mii de metri pătraţi şi adăposteau o armată de funcţionari al cărui număr era ţinut

Virtual Project

secret, dar se ridica la mai multe zeci de mii.

Cea mai puternică agenţie de informaţii din lume... Mecca ei rămânea marele hol circular de la OHB, cu deviza şi cu blazonul ei gravate în pardoseală – „Vei cunoaşte Adevărul şi Adevărul te va elibera” – din faţa statuii lui Bill Donovan, creatorul OSS din timpul celui de al Doilea Război Mondial şi al său Wall of Honor, o placă de marmură neagră pe care erau înscrise numele oamenilor din Agenţie ucişi în misiune. Pentru unii, anonimi, nu era trecută decât o stea aurie. Din motive de securitate.

De la crearea ei, mulţi directori sau succedat în fruntea Agenţiei, cu mai multe sau mai puţine satisfacţii şi fotografiile lor decorau culoarul lung care ducea spre această sală de reuniune. Ted Boteler îşi spuse cu amărăciune că în ciuda acelui trecut prestigios şi a puterii ei, Agenţia se afla astăzi în defensivă. Incapabilă să răspundă provocării programului nuclear clandestin iranian.

Reţinându-şi o dorinţă puternică de a şi aprinde o ţigaretă – de neconceput în acest locaş sfânt – îşi lăsă privirea să-i rătăcească printre vecinii lui. Crema cremei în materie de informaţii.

Ralph Monning, directorul Departamentului de Informaţii al CIA, cu aerul unui profesionist, cu ochelari pătraţi şi barbişonul tuns scurt. Jim Lewis, reprezentantul NSA (National Security Agency: spionaj electronic). James Foley, directorul Departamentului Analişti şi responsabil cu analiza fotografiilor din satelit ale Agenţiei. William Rollins şi el bărbos, atins de o uşoară şchiopătare datorată

Virtual Project

implantării unui şold artificial, consilier nuclear în PDG şi om de ştiinţă de nivel înalt. Un om delicios şi plin de umor, în ciuda proiecţiilor apocaliptice pe care le debita cu o voce egală. Era specialistul în loose nuckes (arme nucleare dispărute), coşmarul guvernului american.

Nu departe, se afla un bărbat pe care Ted Boteler nu-i cunoştea decât după prenume, Malcolm. Acesta era responsabilul de relaţii cu Serviciile cu care coopera Agenţia.

La capătul mesei, scaunul gol era cel al lui Porter Goss, noul director CIA, cel care îi convocase pentru această reuniune. Toţi ştiau că fusese chemat, în acea dimineaţă, la Casa Albă de către John Negroponte, noul „ţar" al informaţiilor americane. Dacă această reuniune se prelungea, nu era semn bun.

Porter Goss, mai degrabă un tip şters, era cunoscut pentru punctualitatea lui. Fost lucrător simplu de informaţii, avea o personalitate mai degrabă ternă şi nu fusese ales ca să-i înlocuiască pe George Tennet decât datorită profilului său gri mural. Nici favorit, nici în umbră, jucase roluri secundare toată viaţa lui şi cunoscând profund funcţionarea casei, nu i venea să creadă că el era de acum şeful. Un şef cu prerogativele diminuate, din păcate, de către George W. Bush. Preşedintele Statelor Unite, după ce-i folosise pe fostul director CIA, Tennet, pentru declanşarea celui de al doilea război contra Irakului, se grăbise să creeze un post nou, cel de coordonator de informaţii, pe care-i-l atribuise prietenului lui, John Negroponte, fost ambasador la ONU.

De acum, CIA nu mai era decât una din cele

Virtual Project

cincisprezece agenţii de informaţii din Statele Unite şi Porter Goss nu mai participa la briefing urile cotidiene de la Casa Albă, ceea ce-i umplea de amărăciune. De aceea, atunci când în sfârşit fusese convocat pentru un briefing pe problema nucleară iraniană, el reunise imediat responsabilii Agenţiei pentru a le transmite direct mesajul Preşedintelui. Ted Boteler, cunoscând bine dosarul, era fără speranţă: problema avea să cadă în responsabilitatea lui, sau mai degrabă în cea a Diviziei de Operaţiuni. În fond, Statele Unite, nemaiavând relaţii diplomatice cu Iranul, nu mai avea nici ambasadă la Teheran. Deci nicio reprezentanţă a CIA şi nici agenţi sub acoperire diplomatică.

Singurul mijloc de a trata cu sursele în Iran era să trimită agenţi NOC (Non Official Cover). Şi aici nu se înghesuiau voluntarii. Pentru că perspectiva de a fi arestat ca spion în Iranul ayatollahilor era o frână serioasă în calea dorinţelor profesionale. Era vorba, în cel mai bun caz, de ani grei de închisoare, dar exista şi ameninţarea unei condamnări la moarte. Totul fără nici cea mai mică garanţie juridică. Conducerea Agenţiei nu era nici ea prea entuziastă, imaginându-şi toate şantajele posibile pe care le ar fi declanşat iranienii în cazul în care ar fi reţinut drept ostatic un „spion” american.

Celelalte servicii occidentale nu erau nici ele infiltrate mai bine. Britanicii, odinioară foarte bine implantaţi în Iran, pierduseră mult din contactele lor şi chiar dacă posedau o ambasadă la Teheran, erau puţin activi.

Nemţii preferau să facă afaceri, iar francezii, dacă

Virtual Project

aveau acolo un post, se limitau la relaţii bilaterale cu

Omologii lor iranieni, care îi abureau după bunul lor plac.

Numai ruşii aveau acces la numeroase informaţii, dar, fiind parteneri ai Iranului în domeniul nuclear şi al dotării cu armament, le păstrau cu zgârcenie numai pentru ei...

Pe scurt, din cauza lipsei surselor umane, le rămâneau doar sateliţii. Din păcate, aceştia, chiar dacă erau foarte performanţi, nu surprindeau totul. Tehnicile de ascultare şi „tratarea" în străinătate a anumitor surse, permiteau umplerea câtorva goluri, dar rezultatul nu era prea strălucitor. Un puzzle mare ale cărui piese principale lipseau.

Într-un cuvânt, Statele Unite nu ştiau unde se derula programul nuclear militar clandestin al Iranului, în ciuda sumelor colosale investite, a eforturilor celor de la AIEA (Agenţia Internaţională de Energie Atomică – cu baza la Viena) şi a informaţiilor culese de peste tot. Fără indiscreţia Libiei, dornică să şi refacă virginitatea politică, americanii nici măcar n-ar fi ştiut că Iranul cumpărase din Pakistan tehnologia de centrifugare, indispensabilă pentru îmbogăţirea uraniului natural, pentru a-l transforma în uraniu 235 necesar fabricării unei bombe atomice.

*

* *

Uşa fusese deschisă brutal de către un bărbat cu faţa trasă, cu cravata uşor într-o parte, cu mâinile încărcate cu dosare enorme, cu copertele de culori diferite, pe care le puse pe masa de conferinţă. După culoarea lor, Ted Boteler recunoscu fişele de informaţii, de analize, de

Virtual Project

sinteze şi de note rezultate de la alte agenţii similare CIA. Porter Goss respiră adânc, adresă un surâs mecanic asistenţei şi zise pe un ton uşor spart:

— Domnilor, îmi cer scuze pentru această întârziere. Am fost reţinut de cealaltă parte a râului.

Ted Boteler surâse în sinea lui. În loc să spună „Casa Albă”, directorul CIA a preferat să folosească o metaforă, ca şi cum ar fi fost ascultaţi de urechi inamice. Grotesc.

Secretara lui Porter Goss intră la rândul ei şi luă loc lângă şeful ei, cu un blocnotes deschis în faţă. Directorul CIA luă un DVD din servietă şi i-l întinse.

— Sue, te rog să pui DVD-ul.

Secretara se ridică şi ajunse la panoul de unde se manevra ecranul retractabil din sala de conferinţe. După câteva momente, peretele din fundul sălii se lumină şi Porter Goss anunţă pe un ton grav:

— Domnilor, vă cer să priviţi cu mare atenţie imaginile care vor urma.

Peretele era luminat dar, înainte chiar să apară vreo imagine pe el, un sunet violent îi făcu pe cei din asistenţă să tresară. Bătăi de tobe acompaniind un zgomot de paşi în marş pe caldarâm, devenit şi mai asurzitor prin calitatea sunetului digital. Te treceau fiori pe spate, atât de mult amintea acel zgomot de vechile pelicule de actualităţi ce prezentau paradele naziste, înainte de declanşarea celui de al Doilea Război Mondial.

Imaginea explodă într-o strălucire de culori.

Bărbaţi în uniforme defilau prin faţa unei tribune pline

Virtual Project

de civili, militari, lideri religioşi în robă şi turban. Cu piciorul ridicat la orizontală, înaintau în acelaşi ritm, cu un pas impecabil de trupă tipic germană, cizmele lor lovindu-se apoi violent de asfalt. Trecând prin faţa tribunei, toţi întorceau capul spre dreapta, urlând un slogan neinteligibil.

Bubuitul ritmat al cizmelor, picioarele ridicate la orizontală, uniformele, feţele ferme, toate acestea trezeau instantaneu amintiri urâte celor care studiaseră puţin istoria... Lui Ted Boteler i se făcu pielea de găină. Acele imagini evocau marile parade de la Nurenberg, cele unde Hitler începea să ameninţe lumea.

Sunetul, la comanda lui Porter Goss, scăzu brusc în intensitate şi directorul CIA lansă un comentariu neutru.

— Domnilor, este vorba de defilarea armatei iraniene, pasdarans (gardieni ai revoluţiei, corpuri de elită comparabile cu SS-ul din regimul nazist) şi bassidji (miliţieni ai regimului, tineri dezmoşteniţi care se lăsaseră masacraţi pe timpul războiului contra Irakului, deminând câmpurile de mine cu picioarele goale), în sudul Teheranului, acum câteva zile, pe 23 septembrie, cu ocazia aniversării declanşării războiului dintre Irak şi Iran.

Sunetul se intensifică şi zgomotele cizmelor umplură din nou sala. Armata iraniană fusese creată după modelul Wehrmacht-ului german, de unde şi pasul de defilare pe care îl priveau şi avea deja o reputaţie proastă în lume... Responsabilul Diviziei de Operaţiuni încercă să fie atent la această defilare, banală în afara încărcăturii ei simbolice. Unităţile militare de pasdarani, ale căror

Virtual Project

uniforme erau de un verde măsliniu mai aprins decât al celorlalţi, erau uşor de reperat.

Camera care îi filma se îndreptă spre cer, pe care apăruseră paraşutişti suspendaţi de paraşute ascensionale, în culorile iraniene, care evoluau lent pe deasupra coloanei...

Apoi camera se îndreptă spre tribună şi Ted Boteler zări, în picioare, în centru, un bărbos de talie mică, fără cravată, într-un costum strâmt. Mahmoud Ahmadinejad, noul preşedinte al Republicii Islamice Iran, ales cu câteva săptămâni mai înainte: un fost pasdaran, deosebit de radical şi de antioccidental, cooptat de „Ghidul" revoluţiei, ayatollahul Ali Khamenei.

Defilarea continua. Zgomotul de cizme încetă: bassidji, eroii regimentului, treceau la rândul lor prin faţa tribunei, cu un pas straniu, ţopăind din toate cele patru membrele. Păreau ieşiţi dintr-un desen animat...

Ei fuseseră cei care au contribuit din plin la victoria contra Irakului, aruncându-se pe câmpurile de mine, ca să le permită pasdaranilor să şi ducă contraatacurile. Odată terminat războiul contra Irakului, erau folosiţi la toate treburile de jos ale poliţiei şi pentru loviturile sub centură. Analfabeţi, xenofobi, uşor de manipulat prin convingerile lor religioase, formau o miliţie redutabilă, la cheremul oricui...

Un bârâit de motor umplu sala de conferinţe a CIA: sosea artileria grea iraniană. Tunuri, tancuri şi vehicule blindate. Ted Boteler îşi înăbuşi un căscat: toate astea îl interesau prea puţin. Era material sovietic vechi, precum T.72, care nu prezenta nici un secret militar. Directorul de

Virtual Project

Operaţiuni ăl CIA se întrebă brusc de ce Porter Goss le proiecta această defilare deja cunoscută în amănunt de toţi ataşaţii militari la post în Teheran.

Urmărea distrat proiectilele sol-sol, mare-mare, mare-sol, sol-aer, toate arhicunoscute şi fără importanţă militară. Până în momentul în care apărură pe ecran proiectile enorme sol-sol, trase de remorchere.

Shahab-3, singurul proiectil balistic iranian adaptat dintr-o bombă similară nord coreeană, Nodong, ea însăşi provenită din tehnologia rusească. Iranienii îi atribuiau o bătaie de două mii cinci sute de kilometri, adică până în Cipru, dar analiştii occidentali îl creditau mai degrabă cu o mie opt sute de kilometri. Suficient totuşi pentru a lovi Israelul.

Brusc, imaginea se opri pe un Shahab-3 care ocupa tot ecranul şi vocea lui Porter Goss încremeni asistenţii.

— Domnilor, v-aţi gândit că Republica Islamică Iran ar fi o naţiune paşnică?

Ted Boteler înţelese instantaneu de ce directorul CIA le a arătat spectacolul acestei defilări, care nu prezenta practic un interes prea mare. El dramatiza ceea ce avea să i anunţe. Instrucţiunile date de Casa Albă. Bine jucat.

Porter Goss îi lăsă pe colaboratori şi pe invitaţi să se impregneze de întrebarea lui, cu privirile atrase în mod irezistibil de impresionantul proiectil a cărui imagine rămăsese pe perete. După un scurt moment de tăcere, directorul CIA lansă pe un ton voit grav:

— Domnilor, v-am reunit ca să vă comunic sentimentul care tronează astăzi la Casa Albă. Preşedintele George W.

Virtual Project

Bush este extrem de neliniştit de ceea ce se petrece în Iran. Din octombrie 2004, adică de aproximativ un an, un fascicul de informaţii, de analize, de ipoteze ne au condus la concluzia că Republica Islamică Iran este pe punctul de a declanşa un program de fabricare a bombelor balistice cu cap nuclear.

Tăcu apoi ca să lase timp asistenţei să i digere cuvintele. Acestea, evident că nu surprindeau pe nimeni: se vorbise despre asta în toate ziarele. În faţa tăcerii asistenţei, îşi îndreptă degetul spre imaginea fixă a proiectilului iranian ce trona pe peretele din fundul sălii şi se întoarse spre Ted Boteler.

— Ted, ai putea să ne spui ce se ştie despre aceste proiectile balistice?

Ted Boteler deschise un dosar portocaliu pe coperta căruia era scris „Program 111”. Fişe de informaţii, analize, fotografii din satelit... Se lansă în explicaţii:

— Iranienii păreau foarte grăbiţi să şi procure un proiectil balistic. Ştim că au avut mari dificultăţi în punerea la punct a proiectilelor Shahab, adaptate după proiectilele Nodong nord coreene. Ultima versiune a fost realizată după două încercări: una pe 20 octombrie 2004, cea de a doua anul acesta pe 29 mai, dar noi am constatat că au o bătaie de o mie opt sute de kilometri şi asta fără încărcătură utilă. Probabil că acesta este motivul pentru care, în martie anul acesta, iranienii au cumpărat din Ucraina şase proiectile KH-55, proiectile aer sol având o bătaie de mai mult de două mii de kilometri.

Virtual Project

— De unde provine această informaţie? i-o tăie Porter Goss.

— De la serviciile ucrainene, sir. După revoluţia portocalie, aceştia cooperează activ cu serviciile noastre.

— Ce s a întâmplat cu aceste proiectile? întrebă şeful CIA, care descoperea existenţa lor.

Ted Boteler îşi permise un surâs ironic.

— Nu mare lucru, sir. Fusese vorba de proiectile aer-sol lansate dintr-un bombardier... Livrate singure, sunt inutilizabile. Iranienii au încercat să le monteze pe nişte vechi aparate americane Orion moştenite de la Şah, dar experimentul n a fost concludent. Pe urmă, se pare că ultima încercare a Shahab-3 le a dat satisfacţie.

— Cine răspunde de „Programul 111”?

— Pasdaranii, sir. În realitate este vorba de un program balistico nuclear. Adică de un vector capabil să ducă cu el mai multe sute de kilometri o încărcătură nucleară. Un om de ştiinţă iranian, Ayman Daneschou, este responsabil cu partea balistică.

— Mi aţi precizat într-o notă că Shahab-3 era susceptibilă să primească un cap nuclear, zise Porter Goss. Puteţi să ne lămuriţi?

— De fapt, sir, după informaţiile noastre, capul lui Shahab-3 e prevăzut să integreze o armă de natură necunoscută. Era vorba de o cochilie sferică, compusă din două emisfere de oţel de înaltă conducţie termică. În plus, conducătorii „Programului 111” le au cerut inginerilor să calculeze pentru acest proiectil o traiectorie care să ţină cont de

Virtual Project

temperatură, pentru ca atunci când intră în atmosferă, să nu depăşească 60 de grade. Le au mai cerut să studieze şi posibilitatea unei explozii ale acestei ogive la o altitudine de la o mie opt sute la două mii cinci sute de metri. În sfârşit, iranienii au ales pentru Shahab-3 altimetre radar, considerate a fi mai puţin predispuse la bruiaje faţă de aparatele care funcţionează graţie sistemului GPS.

Toate aceste specificaţii evocau cu claritate o armă nucleară cu implozie, de aceeaşi natură ca „Fat Boy", bomba lansată asupra oraşului Nagasaki în 1945.

Liniştea se aşternu din nou în sala de conferinţe. Shahab-3, vizibil încă pe perete, părea să ameninţe asistenţa.

— Ted, mai ai şi alte informaţii? întrebă Porter Goss.

— La drept vorbind, nu e vorba de o informaţie, replică directorul de la Operaţiuni, ci mai degrabă de o ipoteză. Nu vedem de ce iranienii s-ar chinui să cheltuiască sume nebuneşti pentru a se mulţumi să trimită la distanţă o încărcătură de exploziv clasic, fapt care n ar schimba capacitatea lor strategică...

— Exact, aprobă directorul CIA. Putem deci să concluzionăm în mod rezonabil că Iranul caută să realizeze un program balistic nuclear, al cărui parte balistică pare foarte avansată.

— Exact, sir, confirmă Ted Boteler.

— Well, continuă Porter Goss întorcându-se spre William Rollins. Mister Rollins, puteţi să ne faceţi o expunere despre capacităţile nucleare militare cunoscute din Iran?

Consilierul nuclear al CIA îşi deschise la rândul lui

Virtual Project

dosarul.

— Iranienii exploatează minele de uraniu din Talmissi şi Gchine, aflate în Iran, prin intermediul companiei Kimia Madan care aparţine pasdaranilor. În plus, mai importă uraniu şi din Africa de Sud şi Nigeria. Acest uraniu natural, care conţine 0,7% oxid de uraniu, este mai întâi convertit într-o uzină din Ispahan în „yellow cake", adică nitrat de uraniu. Aceste săruri de uraniu sunt apoi gazeificate în UF6 (hexaclorură de uraniu) pentru a fi îmbogăţit, adică pentru a obţine o concentraţie mai puternică de U235. Oficial, această tehnică are scopuri civile. Până în august 2002, Iranul a pretins întotdeauna că nu are program militar. De fapt, uraniul moderat îmbogăţit nu are decât aplicaţii civile. Mujahedinii Khalq, grup iranian aflat în exil, opus regimului mollahilor, au descoperit că Iranul poseda la o uzină la Natanz, în apropiere de Ispahan, o „cascadă" de o sută şaizeci şi patru de centrifuge de primă generaţie.

— Ce este o centrifugă? întrebă Porter Goss.

— Un aparat foarte sofisticat care separă izotopii de uraniu, explică consilierul nuclear. Bomba se roteşte la cincizeci de mii de turaţii pe minut, ceea ce o face foarte fragilă. Asamblarea ei cere o tehnologie de vârf. Se pare că pakistanezii sunt cei care au vândut această tehnologie Iranului, în anii 1990. Bineînţeles că cele de generaţia a doua sunt mai performante.

William Rollins, întrerupându-se pentru a bea puţină apă, fu imediat relansat de directorul de la CIA.

— Oficial, iranienii nu posedă decât cele o sută

Virtual Project

şaizeci şi patru de centrifuge din Natanz?

— Yes, sir.

— Pot ei să producă arme nucleare cu aceste centrifuge?

Consilierul nu se putu împiedica să surâdă.

— E dificil, sir. Acele o sută şaizeci şi patru de centrifuge trebuie să producă în jur de două kilograme şi jumătate de uraniu îmbogăţit pe an. Le ar trebui deci de zece ori mai multe centrifuge ca să producă o bombă nucleară pe an...

Porter Goss părea mândru de această demonstraţie. Continuă, întorcându-se spre James Foley, însărcinat cu fotografiile din satelit:

— James, sateliţii au dezvăluit activităţi anormale în acea parte a ţării?

— No, sir, dar e foarte dificil de reperat un „parc" de centrifuge. Fiecare bombă nu este mai voluminoasă decât un suport de umbrelă şi pot face astfel încât să ţină două mii pe suprafaţa unui teren de tenis. Singura restricţie vine din faptul că locul ales trebuie să fie la adăpost de cutremurele seismice. Aceste mici bestii se dereglează foarte uşor şi explodează.

— Altfel spus, concluzionă directorul Agenţiei, sau iranienii sunt foarte departe de a fi o putere nucleară, sau ne mint... Nicio pistă?

— Un tunel lung în apropiere de uzina de conversie din Ispahan, dar nu-i ştim destinaţia.

— Mulţumesc, James, zise Porter Goss, apoi se întoarse din nou spre Ted Boteler. Am cules noi indicii concrete care să demonstreze că iranienii ne mint?

Virtual Project

— Unele, zise prudent Ted Boteler. Mai întâi, au ascuns că se vor lansa în îmbogăţirea uraniului, tehnologie dual㠄, civilă şi militară. Apoi, unele fapte sunt tulburătoare. AIEA a reperat la Teheran un amplasament suspect în cartierul Lavizan. Atunci când inspectorii au fost avizaţi să-l viziteze, clădirile au fost demolate şi solul săpat pe o adâncime de patru metri şi îndepărtat, pentru a elimina toate urmele posibile de radioactivitate. Noi avem şi alte elemente disparate care ne incită să credem într-un program clandestin de îmbogăţire a uraniului. Iranienii şi au procurat surse neutronice de la chinezi, beriliu şi plutoniu. Au cumpărat din Spania, pe căi ocolitoare, două sute de tone de acid fluorhidric, indispensabil în transformarea hexaclorurii de uraniu. Pe 15 noiembrie 2003, au importat clandestin piese ce permiteau fabricarea a douăzeci de centrifuge. Ei au o producţie de hexogen şi de octogen care nu corespunde, oficial, nici uneia din nevoile lor. Au cumpărat aparate de măsurat cu tritium, ca să „prevină” contaminarea.

Porter Goss consimţi.

— Mulţumesc, Ted.

Se întoarse din nou spre William Rollins.

— William, iranienii sunt obligaţi să efectueze un test nuclear detectabil, înainte să aibă bomba lor?

Specialistul în probleme nucleare dădu din cap.

— Nu, sir, ei pot să se mulţumească cu teste „reci”, adică teste care să nu necesite explozia unei încărcături nucleare, dar numai pentru încercarea dispozitivului de declanşare. O dată pus la punct acest dispozitiv foarte sofisticat,

Virtual Project

restul nu mai e decât aplicarea unei legi fizice.

— Dar pakistanezii au efectuat un test nuclear?

William Rollins surâse.

— Nu a fost decât un gest politic vizavi de India. Tehnic, ei n-au avut nevoie.

— Mulţumesc, William.

Cu mâinile încrucişate în faţă, Porter Goss îi parcurse din priviri pe interlocutori înainte să anunţe:

— Domnilor, ceea ce mi aţi confirmat este ceea ce gândeşte şi preşedintele Statelor Unite. Iranul este, în ciuda negărilor, pe punctul de a se dota cu o armă nucleară. Graţie unui program clandestin de îmbogăţire a uraniului. Ceea ce presupune că noi va trebui să găsim aceste centrifuge şi eventual, să le distrugem. Dacă nu, în trei ani, iranienii vor dispune de proiectile balistice nucleare.

Anunţul lui fu primit cu o tăcere lungă. Ted Boteler îşi coborî nasul pe dosarul din faţa lui. Ar fi vrut să intre sub masă.

Vocea blândă a lui Porter Goss îl forţă să şi ridice privirea.

— Ted, zise aproape afectuos directorul CIA. Cred că divizia ta trebuie să rezolve această problemă. Ai sugestii?

Ted Boteler privi inscripţia pe care o scrisese înainte de începutul şedinţei – Iran Sucks! — şi îşi spuse că era prevestitor.

— Va fi foarte dificil, sir, anunţă el. Noi nu dispunem de nicio sursă fiabilă în Iran. În afara Mujahedinilor Khalq.

Porter Goss îl fixă drept în ochi.

— Ted, descurcaţi-vă. Preşedintele vrea rezultate.

Virtual Project

Capitolul I

Poarta grea din oţel care bloca Boltzmannstrasse pe toată lăţimea ei se dădu uşor la o parte, permiţând astfel trecerea unui vehicul. Poliţistul austriac în ţinută verzuie ieşi din ghereta ce flanca dispozitivul şi îi făcu semn lui Malko să înainteze. Boltzmannstrasse, în pantă abruptă, era interzisă circulaţiei între numerele 18 şi 24, izolând total Ambasada Statelor Unite. Posturi de gardă, legate de clădirea diplomatică, asigurau intrările şi ieşirile, supraveghind de aproape pietonii care aveau dreptul să circule pe trotuarul opus celui din faţa ambasadei, o clădire elegantă de patru etaje, izolată în mijlocul unei grădini.

Grilajul din stânga al ambasadei se deschise automat, permiţând Jaguarului să pătrundă în parcarea situată în spatele clădirii. Un perete înalt, cu sârmă ghimpată şi camere de luat vederi deasupra, întărit cu două turnuri, asigura securitatea.

Mark Hopkins, şeful agenţiei CIA din Viena, îl aştepta pe Malko în capul scărilor. Cu talia lui mică, costumul croit prost, care părea prea mare pentru el şi ochelari mari pe nas, nu dădeai doi bani pe el, dar se spunea că e o „vulpe”... Schimbă cu Malko o lungă strângere de mâini.

— Îţi mulţumesc că ai venit până aici.

— Oricum trebuia să vin la Viena, îl linişti Malko.

Virtual Project

Îi plăcea Hopkins, un profesionist excelent, vorbitor de arabă şi cunoscând Orientul Mijlociu ca pe propriul buzunar. În plus, Alexandra, eterna şi pulpoasa lui logodnică, se decise să vină să facă o razie în noul magazin de lenjerie La Perla, aflat în capătul lui Operngasse, la doi paşi de Hotel Sacher unde trebuiau să se întâlnească apoi ca să dejuneze la Rote Café. Aici întâlneai toată Viena dacă reuşeai să obţii o masă. Pentru Malko, n au fost niciodată probleme: tânărul proprietar de la Sacher era îndrăgostit nebuneşte de Alexandra.

— Cafea? propuse americanul intrând în biroul lui de la etajul patru, aflat lângă sala de cifru.

De acolo, avea o privelişte magnifică asupra Vienei, zărindu-se în depărtare, prin ceaţă, marele parc Prater, parcul de atracţii cuprins între canalul Dunării şi fluviu.

— Bucuros, acceptă Malko, luând loc pe o canapea care n-ar fi urâţit nici castelul lui.

Mark Hopkins dădu comanda secretarei lui şi veni să se aşeze lângă el.

— Am pentru dumneavoastră ceva mult mai uşor decât ultima dumneavoastră misiune (Aurora Neagră), îl anunţă el. Nici măcar nu va trebui să ieşiţi din ţară.

— Magnific! aprobă Malko, gândindu-se că anotimpul vânătorii sosea, cu droaia lui de recepţii în cele mai frumoase castele din Înalta-Austrie. Despre ce este vorba?

— „Proliferarea”..., răspunse Mark Hopkins. Cea făcută de iranieni.

— Ach! făcu Malko surâzând. Credeam că AIEA

Virtual Project

administrează problema.

Mark Hopkins se strâmbă.

— Ei nu administrează absolut nimic. Iranienii le toarnă minciuni pe care ni le scuipă ca certitudini. Fără Consiliul Naţional al rezistenţei iraniene – Mujahedinii Khalq – n-am fi aflat că iranienii şi au făcut un parc de centrifuge pentru a îmbogăţi uraniu în scopuri nucleare.

CNRI întruchipa opoziţia cea mai puternică a regimului mollahilor. Cei numiţi Mujahedinii Poporului au participat la revoluţia din 1979, care l-a răsturnat pe Şah. Laici şi foarte comunişti, fuseseră eliminaţi de la putere de mollahi, care i au hăituit de atunci cu o ferocitate rece şi eficace. Mujahedinii Khalq se aliaseră cu Saddam Hussein pe timpul războiului Iran-Irak şi iranieni cum erau şi au combătut propria ţară alături de armata irakiană. Evident, ei nu erau populari la Teheran... Îndrăgiţi de CIA, care îi înarma şi îi finanţa, îşi pierduseră influenţa de când principala lor tabără stabilită în Irak a fost neutralizată ca urmare a ocupaţiei americane. Dar în Europa şi în Statele Unite, ei se agitau încă mult, jurând că posedă surse în inima puterii iraniene. Evident că au fost comparaţi frecvent cu Consiliul Naţional Irakian şi cu Ahmed Chalabi, irakian în exil recuperat de americani, protejat şi el de CIA şi „inventator” de distrugere în masă pentru Saddam Hussein.

Malko îşi umezi buzele într-o cafea insipidă şi remarcă:

— Cred că Mujahedinii Khalq se aflau pe lista organizaţiilor teroriste, nu?

— Bineînţeles, confirmă americanul. Dar nu prea

Virtual Project

avem de ales. În faţa confuziei celor de la AIEA, preşedintele Bush a stimulat o criză şi a ordonat Agenţiei să găsească elemente fiabile despre programul nuclear militar iranian. Împins evident de israelienii care ţipau pretutindeni că vor să fie protejaţi cât mai repede de proiectilele iraniene... De aceea au încredinţat Diviziei de Operaţiuni sarcina de a descoperi secretele Iranului.

— Eu nu aparţin de DO, relevă Malko.

Mark Hopkins surâse ironic.

— Ea vă adoptă. Noi n-avem NOC officerân Iran şi aici, în Viena, iranienii ne-au reperat pe toţi. Şi am nevoie să tratez cu o sursă iraniană pe care am reactivat-o.

— Aici, în Viena?

— Un oarecare Bani Farzaneh, din Mujahedinii Khalq. El pretinde că poate să obţină informaţii foarte sensibile despre programul nuclear clandestin iranian, întâlnirea va fi mâine, la ora unsprezece, la cafeneaua Landtmann. Uite cum arată.

Americanul merse şi luă o fotografie de pe birou.

Bani Farzaneh semăna furios cu o nevăstuică cu bărbia lui scurtă, nasul gros şi curbat înecându-se într-o mustaţă deasă şi neagră. Ochelari mari cu lentile rectangulare îi ascundeau privirea.

— Încercaţi să vedeţi dacă e serios, continuă şeful agenţiei. Pentru el, vă numiţi Kurt. Langley mă hărţuieşte să găsim ceva. Ei au primit un raport secret al AIEA care pretinde că iranienii ne duc cu vorba şi că într-o bună dimineaţă ne vom trezi cu o bombă nucleară şiită.

Virtual Project

Malko zâmbi politicos. Cel puţin nu era o misiune foarte penibilă şi după toate aparenţele, era destinată să se înfunde. Mujahedinii Khalq lansau regulat informaţii senzaţionale, care se dovedeau în general deosebit de fanteziste.

*

* *

Ca de obicei, sala mare a cafenelei Landtmann, lambrisată cu lemn Jugendstill, aflată pe Schotten-Ring, faţă în faţă cu Burgtheater, era plină. Oameni de afaceri, studenţi, politicieni, fiecare trăncănea în boxa lui. Ospătari care păreau ieşiţi dintr-un desen de Daumier îşi vedeau liniştiţi de treabă. Erau puţine femei, căci nu era genul acestei instituţii vieneze.

Malko merse până în fundul sălii pentru a ajunge la a doua sală, pe dreapta. Aceasta era goală, cu excepţia unui bărbat îmbrăcat într-un costum bleu puţin prea ţipător dar bine croit, ce amintea de Italia, care citea Herald Tribune în faţa unei ciocolate calde. Bărbatul pe care i-l arătase Mark Hopkins în fotografie. Malko se apropie şi iranianul ridică capul.

— Bani Farzaneh?

Bărbatul cu faţa de nevăstuică tristă îl fixă, cu o privire uşor deformată de lentilele groase ale ochelarilor lui.

— Cine sunteţi?

Mâna lui se puse imediat pe o borsetă neagră din piele de crocodil pusă pe banchetă. Malko îl linişti cu un surâs.

— Avem întâlnire. Mă numesc Kurt şi lucrez cu

Virtual Project

Mark Hopkins.

Bani Farzaneh se destinse şi îi strânse mâna.

— Scuzaţi-mă, dar trebuie să fiu foarte atent. „Ei” vor să mă omoare şi aici, în Viena, „ei” sunt foarte bine organizaţi.

— Care „ei”?

— Oamenii din Teheran.

— Am fi putut să ne întâlnim într-un loc mai discret, remarcă Malko.

Bani Farzaneh dădu din cap.

— O, nu. Aici e un loc public şi e mai sigur astfel. Trebuie să ne ferim de locurile izolate. Mulţi dintr-ai noştri au fost deja asasinaţi de acei nebuni.

Ospătarul se apropie şi Malko comandă o cafea.

— Bine, zise el. Domnul Hopkins mi-a spus că sunteţi în posesia unei informaţii foarte sensibile privitoare la programul nuclear iranian.

Bani Farzaneh se aplecă peste masă şi răspunse cu o voce aproape imperceptibilă.

— Aţi auzit vorbindu-se de un anume Săid Hajjarian?

— Nu, niciodată. De ce?

— Este unul dintre actorii revoluţiei din 1979. A fost viceministru al Informaţiilor până în 1990. Apoi, în 1992, a fost eliberat de responsabilităţi, datorită opiniilor lui pacifiste. El reprezenta un curent reformator, „Stânga islamică”. În martie 2000, în plină perioadă de epurare, a fost victima unui atentat şi a fost cât pe ce să şi piardă viaţa. Înspăimântată, soţia lui a venit să trăiască aici, în Viena.

— Ce legătură are cu programul nuclear?

Virtual Project

Iranianul coborî şi mai mult tonul vocii, aproape şoptind.

— Prin baza noastră din Teheran, am intrat în contact cu el. Noi am aflat că guvernul i-a permis în sfârşit să-şi reîntâlnească soţia la Viena pentru câteva luni. Ajunge aici mâine!

— Mă bucur pentru el, comentă Malko, dar...

Bani Farzaneh replică cu o indignare temperată de vocea lui şoptită:

— El a reunit un dosar complet despre programul nuclear militar clandestin! Graţie relaţiilor lui la Ministerul de Informaţii! Este un pacifist şi nu vrea să existe o bombă atomică iraniană.

Malko nu vru să se ambaleze. Era aproape prea frumos să fie adevărat.

— Vă veţi întâlni cu el?

— Bineînţeles. Merg să îl iau de la aeroport. Aş vrea să ne întâlnim apoi toţi trei.

— Unde?

— Aici, de exemplu.

— De ce nu? acceptă Malko. Vreţi să fixaţi o oră?

— Avionul poate avea întârziere. Prefer să vă sun.

Malko îi comunică numărul unui telefon mobil

Înregistrat pe un nume secret, pe care îl folosea în misiuni. Bani Farzaneh îl notă cu grijă, adăugând imediat:

— Va trebui ca autorităţile americane să ştie că datorită nouă...

— Cred că domnul Hopkins va face ceea ce este necesar, îl asigură Malko, aruncând o privire discretă către ceasul

Virtual Project

lui Breitling. Aştept deci telefonul dumneavoastră.

Din Liezen, sâmbăta, îi trebuia mai bine de o jumătate de oră ca să ajungă în Viena. Bani Farzaneh îi întinse o mână grăsună şi transpirată, insistând ca Malko să iasă primul din cafenea. Nu puteai să ştii sigur dacă fugea cu adevărat de un pericol sau dacă era paranoic.

Malko se grăbi să ajungă la Jaguar. Alexandra trebuia deja să îl aştepte la Rote Café. Cum „estradele", marile bulevarde care formau un arc de cerc în jurul Vienei vechi, erau cu sens unic, trebuia să faci un tur aproape complet ca să ajungi la Hotel Sacher. Opri la un semafor interminabil la intersecţia cu Wahringerstrasse, îl sună pe Mark Hopkins ca să-i expună cum a decurs întâlnirea.

— Lansez o cercetare despre acest Săid Hajjarian, zise americanul. Numele nu mi spune nimic, dar nu sunt un specialist în probleme iraniene.

*

* *

Rote Café era plină, ca de obicei. Alexandra, instalată la o masă lângă fereastra care dădea pe Philarmonicstrasse, stătea supărată în faţa unui pahar cu şampanie, îmbrăcată cu un taior sobru, gri şi o fustă uşor crăpată. Haina ei descheiată permitea să se zărească o bluză de un roşu aprins. Mai multe bagaje cu sigla La Perla erau puse lângă scaunul ei. Malko îşi luă timp să i sărute mâinile înainte să se aşeze. Comandă o votcă, în timp ce Alexandra îşi mai comandă un pahar de şampanie Taittinger. Rote Café era o adevărată colivie şi Malko abia îşi auzi telefonul sunând.

Virtual Project

— Bingo! strigă în gura mare Mark Hopkins. Am verificat. Săid Hajjarian corespunde cu descrierea făcută de Bani Farzaneh. Este posibil să posede informaţii sensibile despre ceea ce căutăm noi.

— Cu atât mai bine, zise Malko. N-am venit la Viena degeaba.

— Aşteptaţi, continuă americanul. Asta nu e totul. El e înregistrat pentru zborul Austrian de mâine provenind din Teheran. Sosirea e prevăzută la ora 12 şi 30 de minute. De îndată ce vă întâlniţi cu el, trebuie să îl convingeţi să facă o expunere unuia dintre specialiştii noştri în probleme nucleare. Trimit un mesaj la Langley imediat. Era inepuizabil.

În faţa privirilor mânioase ale Alexandrei, Malko scurtă conversaţia: oricum nu mai era nimic de spus. Tânăra femeie remarcă cu răutate:

— Când eşti cu mine, ai putea să ţi pui spooks (spionii, în argou) în cuşcă.

Jignit, Malko o fixă drept în ochi.

— Fără aceşti spooks ai mei, n-ai mai putea să devalizezi magazinele de pe Kărtnerstrasse sau de pe Mariahlife.

Comandară apoi, Tafelspitz, friptură de vită, pentru Malko şi Wiener Schnitzel, cunoscutul şniţel vienez, pentru Alexandra şi continuară cu Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs anul 1996. Nu luau masa în fiecare zi la Sacher.

*

* *

Alexandra îşi degusta Sachertorte, tort cu

Virtual Project

ciocolată, specialitatea hotelului Sacher, cu o graţie de felină. Prin haina întredeschisă a taiorului, privirea lui Malko fu atrasă de mătasea roşie umflată de pieptul ei magnific. Ca şi cum i ar fi citit gândurile, tânăra femeie întrebă brusc:

— Nu vrei să vezi ce am cumpărat?

— Bineînţeles că vreau, aprobă Malko, uitându-se cruciş la cele două sacoşe mari. Deschide o pe asta discret.

Surâsul Alexandrei se accentuă şi ea preciză cu o voce suavă:

— Nu, eu vorbeam de ceea ce am pe mine.

Această simplă precizare îl aprinse pe Malko.

Alexandra îl fixa cu o expresie atât de netrebnică, că îi veni să o răstoarne pe masa prea mică totuşi. Se mulţumi să şi strecoare o mână pe sub faţa de masă, atingându-i mai întâi genunchiul, apoi o coapsă fină învelită în ciorap de nailon. Alexandra îşi strânse picioarele surâzând.

— Opreşte-te! Ştii foarte bine că persoanele de aici sunt foarte pudice.

Malko îşi încrucişă privirea cu a ei. Alexandra avea o privire aprinsă ca un vulcan. Căută să ghicească ce lenjerie intimă purta, dar materialul taiorului era prea gros. Brusc, se simţi ca un licean. Fără un cuvânt, se ridică şi o luă de mână.

— Vom bea cafeaua puţin mai târziu, îi lansă el ospătarului.

— Cum doriţi, Alteţa Voastră, răspunse bătrânul vienez, indiferent.

Malko deschise uşa ce dădea în holul hotelului şi Alexandra pufni în râs.

Virtual Project

— Vrei să iei o cameră?

La opt sute de euro, era o adevărată risipă. Fără să i răspundă, Malko împinse o a doua uşă la dreapta, ajungând pe un culoar tapetat cu velur roşu, cu pereţii acoperiţi cu fotografii de celebrităţi care frecventaseră Hotel Sacher.

Culoarul era pustiu. Cu un gest hotărât, Malko împinse uşa de la toaleta bărbaţilor şi o trase pe Alexandra înăuntru. Decorul era magic: oglinzi, aplice, gravuri, de puteai crede că eşti într-un budoar. După ce zăvorî uşa, se postă în faţa Alexandrei, care era stupefiată şi o lipi de perete. De îndată ce-i atinse şoldul, simţi jarteaua unui portjartier pe care nu-l avusese dimineaţă când plecase de la Liezen. Urcă de a lungul fantei fustei, descoperind panglica de satin alb care ţinea ciorapul.

Îi descheie singurul nasture de la taior, apoi îi descheie febril bluza roşie, făcând să apară dantela unui sutien de un alb virginal.

— Îţi place, dragule? întrebă Alexandra.

Cu un gest hotărât, Malko îşi trecu mâna pe spatele ei şi îi descheie fermoarul de la fustă, dându-i-o apoi jos.

Alexandra se debarasă de haină, care ateriză pe jos, lângă fustă, pe marmura cu negru şi alb. Sutienul nou o strângea atât de tare, că sânii ei păreau că erup prin dantelă. Malko o împinse pe Alexandra cu spatele pe placa de marmură în care erau încastrate lavoarele şi începu să o mângâie prin chilotul de satin.

Alexandra se cabră, cu vintrea înainte. Auziră cum cineva încerca uşa de la toaletă. Cineva încerca să intre.

Virtual Project

— Mă îmbrac, şopti ea. Nu vreau scandal. Vin mereu aici.

— Şi eu! replică Malko dându-i chilotul jos.

Fără cea mai mică mângâiere, era încordat ca un cerb.

Alexandra fixă membrul care ţâşni din pantalonii lui de alpaca şi zise cu o voce schimbată:

— Îmi place când eşti aşa.

Îi îndepărtă cu un genunchi coapsele învăluite în ciorapi, gata să se înfunde în vintrea ei, prin faţă. Dar, răzgândindu-se, o prinse pe Alexandra de şolduri şi o răsuci cu faţa la oglindă. Crupa ei ieşea din dantela albă a corsetului, somptuoasă. Malko, cu un gest precis, plonjă în vintrea ei dintr-o dată. Tânăra femeie scoase un suspin aspru. Deja, Malko se retrăgea ca să şi plaseze membrul pe corola brună, puţin mai sus. Dintr-un elan puternic, se înfundă în şalele ei, smulgând un strigăt Alexandrei.

Plonjat în crupa ei în întregime, cu sângele clocotindu-i în vene, Malko o prinse de şolduri şi se lansă într-un dute-vino clocotitor, care se termină printr-un strigăt sălbatic când se goli în tânăra femeie.

Nu se scurseseră cinci minute de când încuiaseră uşa. Gâfâind, se retrase din ea şi se îmbrăcă rapid.

Alexandra îşi trase chilotul, îşi puse fusta şi apoi taiorul. Malko întredeschise uşa: culoarul era tot pustiu. Atunci când se aşezară din nou la masa lor, ospătarul, nepăsător, le aduse imediat cafelele.

— Eşti o brută! îi zise Alexandra în şoaptă. Dar nu părea convinsă de ceea ce spune.

Virtual Project

*

* *

Părăsiseră Viena de o jumătate de oră şi rulau pe autostrada A4, când telefonul mobil al lui Malko sună.

— Zborul are întârziere. Nu va ajunge decât în jurul orei trei, anunţă vocea tărăgănată a lui Bani Farzaneh. Vă sun în jurul orei patru.

— Nicio problemă! îl asigură Malko cu o mână înfundată între coapsele Alexandrei.

Era foarte departe de CIA.

Capitolul II

Salonul castelului din Liezen era decorat cu ghirlande de foi de viţă, alternând cu globuri de Crăciun. Era munca bătrânei lise, care n-ar fi schimbat nici pe un imperiu Marele Bal al Culegătorilor de Struguri. O tradiţie cu vechime în Burgeland, regiune viticolă din Austria la graniţa cu Ungaria, un ţinut însorit producând un vin alb de bună calitate. Fiecare sat îşi organiza balul lui. La fel şi „locuitorii" Alteţei Sale Serenisime prinţul Malko Linge, ultimul reprezentant al unei linii de şaptesprezece generaţii, urcând din epoca feudală, margraf de Basse Lesace, cavaler al Ordinului Serafimilor, cavaler al Lânii de Aur, voievod ereditar din

Virtual Project

Voievodatul Serbiei, cavaler de onoare şi devoţiune al Ordinului suveran de Malta, n-ar fi înţeles ca el să nu participe la această tradiţională sărbătoare populară. Malko a profitat de asta ca să invite în jur de treizeci de prieteni din Viena sau din castelele lor din Austria de Sus, pe care avea să-i găzduiască peste noapte într-un confort limitat.

Se străduise în zadar să-l refacă. Castelul Liezen era un sac fără fund şi nu reuşise niciodată să-l restaureze complet. Două aripi erau practic goale, fără încălzire şi mobilate succint.

Şi încă, fără CIA, acest castel n-ar mai fi fost decât o grămadă de ruine!

Puţini oameni ştiau că, dacă ar fi zgâriat pietrele vechi, poate ar fi ieşit sânge. Cel al tuturor nefericiţilor care s-au întâlnit cu Malko de a lungul misiunilor lui. Prin contractul de lux cu Central Intelligence Agency îşi risca viaţa de mai multe ori pe an ca să şi asigure stilul de viaţă, desigur modest, dar fidel celui care dintotdeauna îi conducea pe cei din neamul Linge, stâlpi ai societăţii.

O singură dată, viaţa dublă a prinţului Malko Linge invadase pe neaşteptate în universul lui oficial, lipsind foarte puţin să se ajungă la distrugerea castelului.

Pentru toţi podgorenii din Burgeland, el nu era decât Sir Hoheit der Prinz, autentic nobil austriac, ataşat tradiţiilor acestei ţări însorite.

Elko Krisantem, valet fidel şi ocazional gardă de corp, intră în salon cu un teanc de cearceafuri în braţe, încovoiat şi slab ca o măciucă. Anii nu păreau să fi trecut peste el. Din ziua

Virtual Project

îndepărtată în care îl întâlnise pe Malko la Istanbul, când încercase să-l sugrume cu şiretul lui de piele eficace, devotamentul lui nu-i scăzuse deloc. Însoţindu-l pe Malko în numeroase din misiunile lui, a fost deseori cât pe ce să-şi piardă viaţa.

Atunci când nu şi exercita meseria lui veche, servea drept majordom la Liezen, supraveghind diverşii angajaţi, veghind cu grijă la bunăstarea stăpânului şl a logodnicei lui, contesa Alexandra. Reproşându-i în tăcere lui Malko că îi lăsase acesteia din urmă prea multă libertate. N-ai fi zis că Elko Krisantem era turc. Concepţia lui despre drepturile femeii se apropia furios de cea a talibanilor. În ochii lor, o femeie bine crescută nu trebuia să iasă din casă decât de două ori: ca să se căsătorească şi ca să meargă la cimitir.

— Ihre Hoheit, îl anunţă el, am putut să pregătesc douăsprezece camere şi mai am cu ce să pregătesc încă patru. Dar unele nu sunt foarte prezentabile.

Malko surâse dezinvolt.

— Mulţumesc, Elko. Va fi foarte bine.

Majoritatea prietenilor lui nu trăiau în mare lux, locuind şi ei în castele prea mari pentru ei. Prin urmare nu vor fi scoşi din mediul lor. Cum turcul se îndepărta, îi lansă:

— Pune o butelie de Steinhegger (rachiu) în fiecare cameră. Vor putea astfel să şi spele dinţii cu el.

El contempla masa mare ornată cu candelabre magnifice din argint masiv, atunci când un zgomot de paşi zgudui parchetul Versaille.

Contesa Alexandra îşi făcu intrarea în salon cu

Virtual Project

obişnuitul ei pas marţial. Îşi prinsese părul ei lung şi blond în codiţe, răsucite într-o coroniţă, ceea ce o făcea să pară o ţărancă. Era îmbrăcată într-o bluză din caşmir negru, fără sutien, care îi strângea sânii magnifici ca într-un desen super realist şi o fustă lungă şi neagră ce i cădea până pe cizmele asortate.

La prima vedere, această fustă era extrem de cuminte. Dar, la cea mai mică mişcare, realizai că era făcută din benzi de material care se adunau uşor în sensul înălţimii. Cum Alexandra făcu o piruetă, Malko îi zări piciorul stâng aproape până sus.

— Wie geht's, mein Schatzy? (Cum e, dragul meu?), lansă Alexandra atingându-l cu un sărut aproape cast.

— Bine, o asigură Malko, scanând o cu un ochi critic. Tu nu te îmbraci pentru serată?

Alexandra se lăsă să cadă într-o berjeră suspinând.

— N-am avut timp să mă schimb şi sunt ruptă. Am supravegheat munca podgorenilor toată ziua şi chiar am mâncat cu ei, pe un povârniş. Nu îţi plac aşa?

Fără s o privească, dur şi provocator, o străpunse ca un laser.

— Îmi placi oricum, o asigură Malko, dar te prefer îmbrăcată în femeie de lume decât în podgoreancă.

Contesa Alexandra, orfelină, administra singură un domeniu viticol şi vindea producţia sa la cooperativa din Nickelsdorf, un târguşor vecin. Asta îi aducea un venit confortabil, asigurându-i o anumită libertate, de care avea uneori tendinţa de a abuza. Or, de o săptămână,

Virtual Project

începuse culesul viilor. Ea se smulse din berjera ei şi merse la Malko, împingând vintrea într-a lui şi privindu-l în ochi cu un surâs insolent.

— Ei bine, liebe, în seara asta vei face dragoste cu o ţărancă! Dacă mai eşti capabil. Dacă vei exagera cu votca, cu prietenii tăi, sunt sigură că se va găsi printre invitaţi vreunul care să mă consoleze. Cred că sunt câţiva celibatari.

— Nemernico! şopti Malko printre dinţi împingând o cu spatele la masa din marmură.

Mâna îi alunecă prin crăpătura fustei ei lungi, atingând vintrea tinerei femei. Aceasta nu se mişcă dar lui Malko i se păru că vârfurile ascuţite ale sânilor ei se încordează pe sub bluza din caşmir. Cu o voce puţin mai aspră, ea îi sugeră:

— Poate că ai convocat-o pe vreuna dintre protejatele tale în seara asta. Ca pe acea faimoasă Aisha, care n-a mai venit până la urmă.

În ochii Alexandrei, toate femeile care se interesau de Malko erau protejate şi trebuiau să fie tratate cu cel mai profund dispreţ. Aceasta îşi închise degetele pe umflătura sexului lui ascuns sub materialul pantalonilor din nailon negru. Agasată şi excitată în acelaşi timp, Alexandra ştia să profite de minune de sexualitatea lui puternică şi întotdeauna, de bună calitate. Pentru ea se inventase conceptul de porno şic.

El accentuă încă puţin presiunea şi văzu privirea „logodnicei" lui tulburându-se.

Corpurile lor erau foarte apropiate când telefonul mobil al lui Malko sună. Alexandra scoase un fel de mormăit

Virtual Project

furios şi se dădu la o parte. Malko îşi deplie telefonul Samsung şi răspunse.

— Aţi primit veşti?

Era vocea neliniştită a lui Mark Hopkins, şeful agenţiei CIA din Viena. De la începutul după amiezii, sunase de zeci de ori.

— Nu, nu încă, zise Malko, furios că fusese întrerupt din flirt.

Se lăsă o scurtă linişte la capătul celălalt, apoi americanul continuă:

— Sunt neliniştit. Zborul de Teheran a aterizat la trei fără un sfert.

— Bani Farzaneh nu m-a sunat încă. E singurul răspunzător, replică Malko. De îndată ce am noutăţi, vă sun.

Alexandra dispăruse şi el se simţea îngrozitor de frustrat. Chiar şi îmbrăcată în ţărancă austriacă, era extrem de apetisantă. Termină comunicarea şi se îndreptă spre bibliotecă. Una dintre cele două încăperi pe care le prefera. Cealaltă, aflată la etaj, un mic salonul ce avea o galerie de sticle cu băutură, era tapisată cu oglinzi şi avea un pat imens cu baldachin, unde se întâlneau pentru recreaţiile lor erotice. Intră în biblioteca cu lambriuri din lemn, cu o draperie grea din velur roşu şi covoare persane pe jos.

Alexandra era cufundată pe divan, cu picioarele încrucişate.

— Dă mi un Steinhegger, ceru ea.

Malko merse la bar, îi umplu un pahar şi scoase din frigider o butelie de Stolychnaya „Cristal” pentru

Virtual Project

a şi turna o votcă, înainte să o însoţească pe Alexandra pe canapeaua unde făcuseră atât de frecvent dragoste.

— Încă unul din ai tăi spooks? întrebă ea.

— Da.

— Ce voia de la tine?

El oftă.

— Un tip trebuie să mă contacteze. Iranianul pe care l-am întâlnit la Viena.

Alexandra îi aruncă o privire neagră şi îşi lăsă ochii pe Breitlingul ei Callistino plin de smaralde.

— Ai văzut cât e ceasul! Începând cu ora cinci, îmi vei aparţine. Doar n-ai de gând să-l primeşti aici? Cu invitaţii tăi. Dacă faci asta, urc cu cel mai sexy dintre ei şi mă vei auzi strigând.

— Nu spune prostii, zise Malko. Este o poveste putredă. Acest tip e reţinut şi sigur nu va veni aici.

— Mai bine! concluzionă Alexandra.

Ea îşi bău paharul de Steinhegger dintr-o înghiţitură, apoi, cu un gest natural, se întoarse spre Malko, îi strecură o mână sub cămaşă şi începu să i mângâie pieptul. El închise ochii sub senzaţia încântătoare, rugându-se ca Bani Farzaneh să nu-l deranjeze tocmai acum. Alexandra îi ţinea sexul în palmă. Manifesta o gelozie feroce pentru viaţa lui profesională, bănuind, pe bună dreptate, că dintre creaturile cu care se întâlnea nu toate erau de o moralitate perfectă. Chiar dacă ea făcea uneori rabat, nu suporta infidelităţile iubitului ei.

Telefonul mobil al lui Malko sună din nou.

Virtual Project

Alexandra îşi încetă imediat dezmierdările.

— Tot eu sunt, îl anunţă Mark Hopkins. Am vorbit cu omologul meu, René Polii, şeful Sicherheitsdienst (Serviciului de securitate). Mi-a confirmat că un individ pe nume Săid Hajjarian a sosit cu zborul de Teheran în această după amiază. Tot nicio veste?

— Nu. Vă voi suna de îndată ce am veşti de Farzaneh.

Abia reuşi să închidă, că Alexandra îi smulse telefonul mobil din mână şi i-l aruncă până în cealaltă parte a încăperii.

— Nu vrei să te ocupi deloc de mine! După aceea vor sosi invitaţii...

— Tu te ocupai de mine, sublinie Malko.

Fără un cuvânt, Alexandra îl descheie la cămaşă şi gura ei se lipi imediat de unul din mameloane, în timp ce cu unghiile se ocupa de celălalt. Malko se simţi topit. Insensibilă, Alexandra se lăsă să alunece în genunchi pe covor, în faţa lui. Cu ochii într-ai lui, începu să-şi frece pieptul de vintrea lui Malko, de membrul deja întărit.

Malko nu şi mai dorea să telefoneze. Auzi portiere trântindu-se în parc: primii invitaţi sosiseră. Cu un gest precis, Alexandra îi descheie cureaua Hermes, făcând să-i alunece pantalonii de alpaca şi descoperind slipul umflat de erecţie. Din nou îşi frecă sânii de vintrea lui şi Malko nu se putu împiedica să i descheie nasturii de la bluză, eliberând cei doi globi încordaţi.

Cu un gest sec, ea îi înlătură slipul, eliberându-i membrul încordat şi din acelaşi elan, şi-l înfundă în gură până în

Virtual Project

gât.

*

* *

Îngenuncheată ca o vestală, cu braţele întinse în faţă pentru ca mâinile ei să continue să-i excite pieptul lui Malko, capul într-un dute-vino lent, Alexandra îi administra o felaţie deosebit de încântătoare. Un sport în care excelase dintotdeauna. Într-o zi, într-un moment de abandon, ea îi mărturisise lui Malko că practicase prima ei felaţie la vârsta de unsprezece ani, cu un băiat de vârsta ei. Pur şi simplu, fără să se gândească la rău. Instinctul.

Micul imbecil s-a dus şi s-a lăudat mamei lui, femeie austeră cu moravuri rigide, care o clasase imediat pe Alexandra în categoria de fetiţe posedate de demon.

Fără să se oprească, Alexandra îi luă mâna dreaptă lui Malko şi i-o puse pe ceafa ei... Interpretând mesajul mut, Malko o prinse de păr. Alexandra scoase imediat un geamăt de încântare. Această fantasmă de viol bucal era păcatul ei minor, foarte excitant pentru partenerul ei... Malko, cu degetele crispate pe ceafa ei, începu să dea lovituri de şale, înfundând puţin mai mult membrul, până în laringele acesteia. Alexandra, cu crupa în sus, prosternată, îi înghiţea sexul din ce în ce mai repede. În mod vizibil, avea intenţia să-l facă să juiseze în acest fel. „Violată”, ca o fetiţă inocentă.

Crupa care se ondula în faţa lui Malko îi dădu o altă idee. O prinse de păr, o trase spre el şi în faţa privirii ei surprinse, zise cu voce şoptită:

— Tocmai am realizat că n-am făcut niciodată

Virtual Project

dragoste cu tine pe masa din salon...

El era deja în picioare. O trase după el. Elko Krisantem aprinsese sfeşnicele care luminau încăperea cu o lumină plăcută. Malko o împinse pe Alexandra spre marginea de marmură a mesei. Îşi strecură mâna stângă prin crăpătura fustei şi îi înlătură triunghiul de nailon care îi proteja vintrea. Cu cealaltă mână o apăsă pe umăr ca să o întindă pe burtă pe marmură, chiar lângă un sfeşnic.

— Va veni Elko! şopti ea. Sau invitaţii.

— Şi? replică Malko. Vor vedea doar o ţărancă tăvălită de stăpânul ei.

Însoţind gestul cu vorba, îi ridică picioarele, dându-i fusta la o parte şi descoperindu-i cizmele lungi şi negre, apoi o străpunse dintr-un singur elan. Tratamentul încântător la care o supuse îi dădea o rigiditate imperială.

— Ach! Du bist... (Ah! Eşti...)

Alexandra nu şi termină fraza, doborâtă de un orgasm violent care o străbătu ca o descărcare electrică şi îi smulse un strigăt surd, visceral, care îi provocă explozia lui Malko.

Era timpul: se auzeau paşi pe culoar. Malko se retrase, lăsând picioarele Alexandrei să ia contact cu solul. Când Elko Krisantem intră în încăpere, el era lipit de ea, cu sexul încă dur contra vintrei ei. Fusta îi coborâse şi erau aproape decenţi...

— Aveţi nevoie de ceva, Ihre Hoheit? întrebă respectuos turcul, ca şi cum n-ar fi văzut o pe Alexandra.

— Nu, mulţumesc, Elko, răspunse Malko. Totul mi se pare perfect.

Virtual Project

— Sunt câţiva invitaţi în salonul mare, continuă Elko.

— Îi vom însoţi îndată.

Elko Krisantem ieşi şi Alexandra îi adresă un surâs lasciv lui Malko.

— Ai făcut foarte bine dragoste cu mine. Sunt sigură că vom petrece o seară foarte plăcută.

Ei se despărţiră şi Malko merse să şi recupereze telefonul mobil din bibliotecă, pentru eventualitatea în care Bani Farzaneh va suna.

*

* *

Petrecerea era în toi.

Se dansa aproape pretutindeni, din sala de bal cu parchet Versailles, până la sala de trofee, trecând prin bibliotecă şi holul de la intrare. O orchestră mică de patru muzicieni se plimba din încăpere în încăpere. Malko, puţin ameţit de vodcă, o privea pe Alexandra îmbrăţişată de un tânăr castelan din Austria de Sus pe care se pare că-l găsea pe gustul ei. Dansau strâns lipiţi şi după ondulările imperceptibile ale Alexandrei, Malko ghicea că nu i displăcea. Probabil că era efectul şampaniei Taittinger pe care o băuse ca pe apă, de la începutul serii.

Orchestra schimbă piesa şi cuplul se opri din dans, îndreptându-se spre bufet, Alexandra deschizând drumul. Cavalerul ei o urma, mergând foarte aproape. Şi brusc, Malko, îngrozit, îl văzu luând mâna dreaptă a Alexandrei şi ducându-şi-o la spate ca să o lipească pe aceasta de el...

Nu era tocmai un gest de gentleman.

Virtual Project

Malko era într-atât de tetanizat încât îi trebuiră mai multe secunde ca să realizeze că îi suna telefonul mobil... Alexandra îşi retrăsese deja mâna atunci când el îşi scoase telefonul din buzunar.

— Alo? Haroye Kurt? (Domnul Kurt?)

Era vocea lui Bani Farzaneh. Malko îl blestemă. Ardea de dorinţa de a-l strânge de gât pe tânărul castelan care continua să o strângă indecent pe Alexandra.

— Da.

— Haroye Kurt. Îmi pare rău. Sun puţin cam târziu. Au fost nişte complicaţii, dar sunt cu persoana sosită mai devreme. Va trebui să ne vedem...

Malko îşi privi ceasul Breitling: ora douăsprezece şi un sfert noaptea!

— Acum?

— Da.

— Nu sunt în Viena.

Se auzi o şuşoteală scurtă, apoi iranianul întrebă:

— Sunteţi departe?

— Sunt acasă, la vreo cincizeci de kilometri de Viena.

— Pot să vin...

— Nu este foarte uşor, i-o tăie Malko.

— Da, dar prietenul meu vrea neapărat să vă vorbească acum. Este foarte important.

Malko l-ar fi trimis la plimbare. Din fericire, Alexandra a luat distanţă de micul nobil. Altfel, s-ar fi dus să-i taie gâtul. Găsi rapid o soluţie şi propuse:

— Ascultaţi, dacă ţineţi neapărat, ne putem întâlni

Virtual Project

nu departe de locuinţa mea. Este un hotel restaurant. Mergeţi pe autostrada A4 şi după Nickelsdorf o luaţi pe şoseaua 10. Hotelul Grenzelandhof se află imediat acolo. Are o parcare mare.

— Cât timp ne ia să ajungem din Viena?

— Dacă sunteţi în centru, mai puţin de o oră. La această oră nu este circulaţie.

Iranianul mai ceru câteva explicaţii şi concluzionă:

— Este douăsprezece şi un sfert. Pot să ajung acolo în aproximativ o oră.

— Voi fi acolo, promise Malko.

De îndată ce închise, îl sună pe Mark Hopkins. Americanul răspunse la al doilea apel.

— Am întâlnire într-o oră, îl anunţă Malko, în apropiere de locuinţa mea.

Şeful agenţiei respiră uşurat.

— Magnific! Păstraţi-i la cald în castelul dumneavoastră în această noapte. Vom începe să-l interogăm mâine dimineaţă.

— Sper că va accepta, zise Malko.

— Sunaţi mă de îndată ce sunteţi cu el, chiar dacă este foarte târziu, insistă americanul.

Cu un pas hotărât, Malko ajunse la bufet şi îi lansă lui Alexandra:

— Vino să dansăm.

Prudent, micul nobil se dădu la o parte, cu un surâs neghiob, înecându-şi decepţia într-un pahar cu Defender.

*

Virtual Project

* *

După câteva minute dansau în linişte, dar Malko nu se putu împiedica să nu remarce:

— Prietenul tău Valdemar părea foarte grăbit...

Alexandra surâse inocentă.

— Ai remarcat? Am crezut că mă va viola. Cred că i-a plăcut mult fusta mea. Mi-a spus că sunt un adevărat atentat la pudoare. Chiar a avut tupeul să mă întrebe dacă port chiloţi... Şi i-am răspuns că întotdeauna port, pentru că este de a dreptul excitant când un bărbat ţi-i smulge.

— Netrebnico! şuieră Malko printre dinţi.

Ca şi cum n-a auzit, Alexandra continuă:

— Era atât de excitat că m-a forţat să-i ating sexul. Şi într-adevăr era foarte încordat.

— Şi nu ţi a stârnit dorinţa? nu se putu împiedica Malko să întrebe, înnebunit de gelozie.

— Bineînţeles că nu, mein Liebe! Sunt o femeie fidelă şi tu ai făcut atât de bine dragoste cu mine mai devreme.

— Voi fi obligat să te răpesc câteva minute de la pretendentul tău.

Alexandra surâse.

— Ţi-a stârnit dorinţa să mă duci în galeria de sticle?

— Nu. Am o întâlnire la Nickelsdorf şi aş dori să mă însoţeşti...

Tânăra femeie încremeni, stupefiată.

— La Nickelsdorf! La ora asta. Cu cine?

— Unul din ai mei spooks, răspunse ironic Malko. Astfel vei putea constata că nu este vorba de o femeie.

Virtual Project

— Prefer să rămân aici.

— Nici nu intră în discuţie. Dacă nu, te încui în sala de arme sub paza lui Krisantem. Dar nu mi trebuie mai mult de zece minute să ajung acolo şi întâlnirea este peste o oră... Ai încă timp să te distrezi.

Îmblânzită, Alexandra se lipi strâns de el.

— Sper că nu va dura foarte mult. Eşti sigur că nu voi fi în plus?

— Absolut sigur.

*

* *

Orchestra se eclipsase discret, dar invitaţii lui Malko continuau să facă onoare buteliilor de Taittinger, de Defender şi de votcă, să danseze şi să se distreze. Inspirat de acest castel mare pe jumătate gol, unde te puteai izola foarte uşor, aspirantul Alexandrei se reorientă spre o tânără aristocrată vieneză venită singură şi care, graţie alcoolului, părea gata de o mică zbânţuială.

Alexandra şi Malko traversară holul în momentul în care tânărul bărbat îşi atrăgea cucerirea spre o scară în spirală care ducea într-un turn gol...

Era frig şi ei o luară la fugă până la Jaguarul parcat aproape de poartă. Malko se întoarse: Îi plăcea să vadă seara toate ferestrele castelului lui luminate. În acel moment aproape că uita preţul pe care îl plătea de a lungul anilor pentru întreţinerea acestui vis.

Pentru asta îşi juca viaţa la ruleta rusească de mai multe ori pe an.

Virtual Project

O luă în direcţia autostrăzii A4. Drumul care şerpuia printre vii era pustiu. Singurul semn de viaţă erau elicele imense ale nenumăratelor eoliene care se învârteau uşor în noapte, cu un scârţâit caracteristic. Această parte a Burgenlandului era desfigurată de ceva timp de eoliene gigantice plantate pretutindeni în mijlocul câmpurilor. Elko Krisantem, ecologist în tinereţe, sugerase să-le arunce în aer pe cele mai apropiate, dar Malko n-a dat curs acestui proiect totuşi plin de bun simţ.

Ajunseră pe autostrada A4, pustie şi ea. După doi kilometri, farurile maşinii lui luminau panoul „Nickelsdorf" şi el se angajă în rampă, cotind imediat la stânga ca să iasă de pe autostradă. La intersecţia cu strada 10, farurile luminau un panou pe care scria: Hotel Grenzelandhof.

Malko coti la stânga şi încetini: parcarea de la Grenzelandhof, o clădire albă cu acoperişul albastru, se deschidea de cealaltă parte a drumului. Se îndreptă într-acolo. Hotelul, chiar dacă teoretic era deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu arbora nicio lumină. O semiremorcă ungurească era parcată chiar în faţa hotelului, cu cabina goală. Frontiera cu Ungaria nu se afla decât la doi kilometri de acolo. De la Grenzelandhof se zăreau turnurile din lemn care supravegheau câmpurile din împrejurimi.

Farurile măturau parcarea unde se aflau trei maşini şi Malko opri.

De îndată ce se opri motorul, liniştea fu absolută.

— Prietenul tău a întârziat, remarcă Alexandra. Malko tocmai vru să-i răspundă atunci când zări, într-o

Virtual Project

margine a parcării, ceva insolit. Era prea gros ca să fie un simplu stâlp. Mai degrabă aparenţa unui muşuroi de termite... totuşi niciodată n-au fost termite în Vugerland... Intrigat, luă o lanternă din cutia de mănuşi şi ieşi din maşină.

— Aşteaptă-mă! ţi lansă Alexandrei.

Ajuns la marginea parcării, aţinti lanterna pe obiectul care îl intrigase şi pulsul îi sări ca o săgeată. Ceea ce luase drept un muşuroi de termite era un om, ce părea aşezat pe o armă de vânătoare. Cu capul pe piept şi braţele alungite pe lângă corp. Fascicolul de lumină îi lumină faţa şi Malko recunoscu mustaţa căzută a lui Bani Farzaneh, care îşi pierduse ochelarii.

— Scheiss! (La naiba!) murmură el printre dinţi. După imobilitatea iranianului îţi dădeai imediat seama că şi pierduse viaţa. Malko se apropie şi distinse un fel de crustă sumbră pe costumul lui frumos italienesc şi pe cămaşă. Mirosul fad de sânge îi impregnă nările.

Bărbatul cu care avea întâlnire avea gâtul tăiat şi sângele i se mai prelingea încă din rană. Dar asta nu era totul. Lanterna lumina acum partea de jos a corpului. Pantalonii şi chiloţii coborâţi până la genunchi descopereau burta şi sexul răsucit. Malko, făcând turul cadavrului, înţelese imediat de ce.

Înainte să i taie gâtul, îl trăseseră în ţeapă!

Pe o tijă de fier plantată în taluz, care odinioară susţinuse un panou. Această tijă îl menţinea în poziţie verticală.

Îngreţoşat, Malko privi împrejurimile: nici urmă de persoana care ar fi trebuit să l însoţească pe Bani

Virtual Project

Farzaneh. Auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. Alexandra ieşise din maşină. N-a avut timp s-o oprească şi tânăra femeie se trezi nas în nas cu cadavrul, lansând o exclamaţie de groază.

— Mein Gott!

Înţepenise.

Chiar dacă împărţea viaţa cu Malko, fusese foarte rar amestecată în latura sângeroasă a meseriei lui. Nu şi putea lua privirea de la cadavrul pe jumătate gol şi Malko o trase repede.

— Vino, zise el. Ne întoarcem acasă.

Brutal, acea parcare pustie sub cerul înstelat îi păru sinistră, în ciuda brizei călduţe.

Alexandra încremeni deodată, ca un animal la pândă care adulmecă un pericol.

— Priveşte! îi şopti ea.

Ea fixa maşinile parcate de cealaltă parte a parcării.

— Ce este? întrebă Malko.

— Sunt oameni în maşina din stânga, zise Alexandra cu o voce ştrangulată. Opelul.

Malko privi la rândul lui parbrizul întunecat şi stomacul i se strânse dintr-o dată. Nu se gândise să şi ia pistoletul extraplat sau o armă oarecare şi regreta amarnic. Deodată, farurile maşinii Opel se aprinseră, luându-i în raza lor. Se simţea ca un iepure. Realiză dintr-o dată că cei care îl asasinaseră pe Bani Farzaneh îi vor supune aceleiaşi sorţi

Virtual Project

Capitolul III

Malko, orbit de farurile maşinii, avea impresia că îi curge plumb prin vene. Se blestemă pentru imprudenţa lui. Măcar dacă ar fi avut vreo armă. Şi în plus, o târâse şi pe Alexandra în povestea asta, din pură gelozie. Gândurile i se învârteau în cap, haotice. Avea impresia că era ţintuit acolo de foarte mult timp, când de fapt se scurseseră doar câteva secunde.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să se controleze. Plasându-se în faţa lui Alexandra, îi şopti:

— Fugi la maşină. Pleacă. Nu te îngrijora pentru mine.

Cum nu se mişca, Malko insistă sec:

— Schnell! (Repede!)

Ea se puse în sfârşit în mişcare şi Malko rămase singur în fascicolul farurilor de la Opel.

Auzi că Alexandra a ajuns la Jaguar şi se pregăti să schiţeze la rândul lui o mişcare. Brusc, Opelul porni uşor spre el. Mai întâi crezu că şoferul voia să-l calce, dar, ajunsă în mijlocul parcării, maşina coti la stânga şi ieşi.

După treizeci de secunde, Opelul dispăruse pe, strada 10, în direcţia Viena. Automat, Malko îi luă numărul: W 19893 F. Un număr de înmatriculare de Viena.

Jaguarul dădu înapoi şi el sări înăuntru, lăsând o la volan pe Alexandra.

— S-o ştergem de aici! îi lansă el.

În timp ce se îndreptau în direcţia castelului Liezen, îşi activă telefonul mobil. Mark Hopkins nu dormea.

Virtual Project

— L-aţi văzut? îi lansă el imediat.

— Da, răspunse Malko. Dar e un caz neobişnuit...

Îi făcu rapid rezumatul a ceea ce se petrecuse, concluzionând:

— Bani Farzaneh a căzut într-o cursă. Cei care l-au omorât au avut mult sânge rece. Mă întreb de ce au aşteptat după ce l-au omorât, dar n-au încercat nimic împotriva mea.

— Cred că voiau să ştie pe cine avea să întâlnească Bani Farzaneh... Ei nu vă cunoşteau decât pseudonimul. Kurt.

— Probabil, recunoscu Malko.

— N-are importanţă, zise americanul după ce şi notă numărul de înmatriculare al Opelului. Ne întâlnim mâine dimineaţă. Vă invit la masă ca să facem bilanţul. Trebuie să aflăm ce s a întâmplat cu Săid Hajjarian şi să-l găsim.

— Nu vă faceţi iluzii, îl atenţionă Malko. Probabil că a suferit aceeaşi soartă ca Bani Farzaneh. Sau îl torturează într-un loc sigur.

— Nu fiţi pesimist, zise Mark Hopkins. Înţeleg că aţi fost zguduit de evenimente. Voi anunţa ce s-a întâmplat la Langley. Noapte bună, totuşi. Apropo. Sunteţi înarmat?

— Nu, mărturisi Malko furios.

*

* *

Nu rămăseseră mai mult de vreo zece maşini parcate în faţa castelului Liezen. Cele ale invitaţilor care dormeau acolo. Doar două cupluri mai erau încă în camerele de recepţie, flirtând şi bând. Malko şi Alexandra se îndreptară direct în bibliotecă unde el îşi servi un pahar de votcă

Virtual Project

Stolychnaya pe care-l goli dintr-o înghiţitură. Alexandra alese să termine butelia de şampanie Taittinger. Vizibil şocată, cu privirea goală, zise cu o voce palidă:

— Ar trebui să te laşi de meseria asta nebunească...

Îi fusese cu adevărat frică.

Malko dădu din cap resemnat.

— Ca să fac ce? N-am chef să duc o viaţă strâmtorată de pensionar. Şi de altminteri, n-am bani. Poate că într-o zi dau peste o comoară.

Nu îndrăznea să i destăinuie gândul lui. Această viaţă îl stimula în mod surprinzător, în ciuda pericolelor şi a groazei cu care se confrunta frecvent. Cu un surâs, o prinse pe Alexandra de mijloc şi o trase spre el.

— Vino. Mergem să ne schimbăm gândurile.

Ea îl urmă la primul etaj, până la galeria de sticlărie, camera cu oglinzi în care îşi petrecuseră cele mai bune momente erotice. Alexandra se lăsă să cadă pe patul mare cu baldachin, fără să se dezbrace sau măcar să şi scoată cizmele.

— Am impresia că am o sută de ani! îi murmură ea. la mă în braţe.

După cinci minute, dormea. Malko îi contemplă imaginea din oglinzile patului cu baldachin, apoi închise la rândul lui ochii.

*

* *

— L-am sunat pe René Polii, sub pretextul luptei antiteroriste, anunţă Mark Hopkins. Un iranian cu

Virtual Project

paşaport pe numele de Săid Hajjarian a debarcat ieri cu zborul de Teheran.

— Ştim ce s-a întâmplat cu el?

— Nu. Dar René Polii mi a comunicat adresa soţiei lui Săid Hajjarian. Ea locuieşte la adresa Klimschgasse numărul 74.

— Trebuie să mergem acolo, concluzionă Malko. Şi Farzaneh?

— l-am găsit maşina în faţa casei lui, pe Mariahilfestrasse. E Opelul pe care l-aţi văzut la Grenzelandhof. Soţia lui nu era la curent cu nimic. Nu-l mai văzuse de dimineaţă.

Îşi luau micul dejun la Steier Eck, ultimul restaurant la modă din Viena. Înainte de a veni aici, aruncaseră o privire în biroul şefului agenţiei, peste ştirile despre crima austriacă. Moartea lui Bani Farzaneh, cu sălbăticia ei, era pe prima pagină a ziarului. Un camionagiu ungur, care pleca în zori de la Grenzelandhof, a fost cel care a dat alarma. Poliţia din Nickelsdorf nu avea nici un indiciu.

— E o muncă de profesionişti, remarcă Malko. Serviciile iraniene fie l-au aşteptat pe Hajjarian la aeroport, fie l-au urmărit de la plecarea din Teheran şi i-au răpit pe cei doi bărbaţi.

Nu era pentru prima oară când serviciile iraniene atacau opozanţi. Întotdeauna cu aceeaşi ferocitate eficace şi folosind capcane întortocheate. Uneori îşi pregăteau crima timp de luni întregi, la fel ca moartea primului ministru al Şahului, Chapour Baktiar, în 1991. Introduseseră în intimitatea lui un agent dublu

Mark Hopkins se ridică.

Virtual Project

— Să mergem la doamna Hajjarian.

— Sper că nu vom avea vreo surpriză foarte rea, suspină Malko.

Zece minute mai târziu, se opriră în faţa numărului 74 de pe strada Klimschgasse. Era un imobil de trei etaje, cu faţada înnegrită de poluare. Mark Hopkins se întoarse spre Malko.

— Mergeţi. Eu rămân aici. Lăsaţi-vă telefonul mobil deschis. Să ştiu ce se petrece în timp real.

Malko îşi activă telefonul şi împinse uşa imobilului. Nu avea nici un cod. Un culoar sumbru, cutii de scrisori. Citi „Domnul Hajjarian" pe cea de a treia cutie. Al doilea etaj la stânga.

Pe palierul de la etajul doi ascultă îndelung înainte să sune la sonerie, convins că nu va obţine nici un răspuns.

*

* *

— Was is das? (Ce este?)

O voce de femeie se auzi în spatele uşii. Pulsul lui Malko se acceleră.

— Frau Hajjarian?

— Jawohl.

— Sunt un prieten al soţului dumneavoastră. Este acasă?

Se lăsă un moment de linişte, apoi uşa se întredeschise şi apăru o femeie încă tânără, cu faţa obosită, îmbrăcată într-o rochie lungă şi neagră, care îl privi pe Malko surprinsă. Avea nişte ochi foarte mari, subliniaţi cu creion negru.

— Cine sunteţi? îl întrebă ea în germană.

— Un prieten al lui Săid, pretinse Malko. Am aflat că a

Virtual Project

sosit ieri în Viena.

O lucire stupefiată trecu prin privirea femeii.

— Săid nu e la Viena, ci la Teheran! Şi chiar a fost arestat...

Malko avu impresia că i-a căzut cerul în cap. Nu se putu împiedica să precizeze:

— Un bărbat folosind paşaportul soţului dumneavoastră a sosit ieri la Viena, din Teheran. De atunci, a dispărut. Credeam că îl găsesc aici.

— Cine sunteţi? întrebă ea vizibil neîncrezătoare.

— Lucrez pentru AIEA, îi explică Malko. Şi noi speram să obţinem informaţii despre programul nuclear iranian cu ajutorul soţului dumneavoastră. Sunteţi soţia lui?

— Bineînţeles, dar nu l-am mai văzut de patru ani, de când am părăsit Iranul. Trebuia să vină şi el, dar „ei" nu l-au mai lăsat niciodată să plece. Şi acum câteva zile, a fost din nou arestat.

— Cum aţi aflat?

— Un prieten mi-a trimis un fax.

— Aş putea să văd acest fax?

— Nu mă credeţi?

— Ba da, dar...

Ea deschise uşa şi îl conduse până într-un mic living unde el se aşeză pe o canapea. Soţia lui Săid Hajjarian dispăru şi apăru cu un fax, din păcate scris în persană.

— Pot să vi-l împrumut ca să îi fac o copie? întrebă Malko.

— Da, dacă doriţi, acceptă ea după o scurtă ezitare, dar nu trebuie să se afle despre el. Ei ar putea să se răzbune pe el.

— Nimeni nu va afla, jură Malko. Apropo, arestarea lui

Virtual Project

este cunoscută public?

Doamna Hajjarian dădu din cap.

— Nu cred. Ei sunt întotdeauna discreţi. Te duci la o întâlnire şi nu te mai întorci.

— Mulţumesc, zise Malko luând faxul. Sunteţi cumva în pericol?

O expresie sătulă trecu prin ochii ei negri.

— Sunt întotdeauna în pericol, oftă iranianca. Ei sunt cumpliţi cu cei care nu gândesc ca ei. Din fericire, nu omoară decât rareori femei.

— Nu aveţi protecţia poliţiei?

— N-ar servi la nimic. Autorităţile austriece nu vor să se opună Iranului. Acum câţiva ani, un comando venit din Teheran a doborât un opozant, aici, în Viena; pe timpul operaţiunii, unul din agresori a fost rănit de bărbatul pe care l-au omorât. Staatpolizei l-a arestat şi l-a inculpat de omor. A doua zi, la intervenţia ambasadei Iranului, criminalul era condus la aeroport pentru a fi îmbarcat într-un zbor cu destinaţia Teheran...

— Mulţumesc, spuse Malko. Puteţi să-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon?

Ea i-l dădu şi el plecă.

Atunci când ajunse la şeful agenţiei CIA, Mark Hopkins, care urmărise tot dialogul graţie telefonului mobil deschis, arbora o mimă de zile proaste.

— Vom traduce faxul acela, sugeră el. Să ne întoarcem la ambasadă.

*

Virtual Project

* *

Cât vedeai cu ochii, aripile lungi ale sutelor de eoliene se roteau lent de o parte şi de alta a autostrăzii A4. Singur, la volanul Jaguarului lui, Malko se îndrepta spre Viena. Două zile se scurseseră de la vizita la doamna Hajjarian. Ziarele austriece nu mai vorbeau aproape deloc de abominabila moarte a lui Bani Farzaneh. Faxul îi fusese restituit soţiei lui Săid Hajjarian. La Liezen, culesul viilor continua şi Alexandra îşi revenea cu greu după şocul grelei încercări din parcarea de la Grenzelandhof.

În sfârşit era o zi frumoasă.

În Boltzmannstrasse, a trebuit să aştepte cinci minute bune în faţa uşii de oţel care bara strada înainte ca ea să se dea la o parte din şosea. Mark Hopkins îl aştepta pe peron, cu faţa neliniştită.

— Iranienii ne au tras pe sfoară! îl anunţă el în loc de salut, înainte să l conducă pe Malko în biroul lui.

Un dosar gros bej era pus pe biroul lui.

— Am reconstituit afacerea Hajjarian, îl anunţă americanul, graţie vizitei unui prieten al lui Bani Farzaneh, venit special din Londra ca să mă pună la curent cu ancheta condusă de Mujahedinii Khalq. Săid Hajjarian a fost efectiv contactat la Teheran de unul din membrii lor. Hajjarian l-a informat că primise autorizaţia să-i facă o vizită soţiei lui la Viena. A trimis paşaportul autorităţilor pentru a obţine viza de ieşire.

— Şi descoperirile lui?

— În timpul conversaţiei cu acest mujahedin, a

Virtual Project

confirmat că este în posesia unor informaţii ultrasensibile despre programul nuclear militar iranian, pe care era gata să le comunice la AIEA sub pecetea secretului. Ştiţi că este un pacifist.

— Şi apoi?

— A fost o manipulare, recunoscu sumbru şeful agenţiei CIA. Încă de la început, pentru a infiltra Mujahedini Khalq. Reprezentantul lor la Teheran a căzut în cursă. Cu trei zile înainte de data plecării, comunicată lui Bani Farzaneh prin reţeaua lui, Săid Hajjarian a fost arestat şi ţinut în secret. Un prieten, de îndată ce a aflat, a anunţat o pe soţia lui prin fax. Cel pe care mi l-aţi adus. Un agent de la Etta'alai, Ministerul de Informaţii iranian, s a îmbarcat pentru zborul de Viena, cu adevăratul paşaport al lui Hajjarian, căruia i-a schimbat pur şi simplu fotografia. Cum Bani Farzaneh nu l-a văzut niciodată, a crezut că l-a întâmpinat pe adevăratul Hajjarian la aeroportul din Schwechat... Agentul Etta'alai având descrierea fizică a lui Bani Farzaneh, n-a avut nicio problemă în a stabili contactul cu el. Noi nu ştim totul, mărturisi şeful agenţiei. Falsul Hajjarian a primit ajutorul agenţilor locali iranieni, sub acoperire diplomatică. Bani Farzaneh a fost cu siguranţă torturat şi a spus locul de întâlnire. Cum nu putea dezvălui decât prenumele utilizat – Kurt – ceilalţi au venit să vadă.

— Unde se află acum falsul Hajjarian?

Americanul făcu un gest fatalist.

— Şi a luat zborul! Cu siguranţă că a plecat cu un alt paşaport la Teheran. Dar asta nu e tot: graţie

Virtual Project

Sicherheitsdienst, am reperat un aşa zis funcţionar al Ministerului iranian de Telecomunicaţii, care a sosit cu două zile înainte de falsul Hajjarian şi a plecat înapoi ieri.

— Cineva i a verificat dosarul – Hafez Taher. Bineînţeles că nu e un nume real... Acest Hafez Taher s a cazat la reşedinţa de delegaţii de la Al EA, care este un cuib de agenţi iranieni. Şi în mod bizar, n-a luat contact cu nici unul din omologii lui austrieci...

— Era şeful misiunii, concluzionă Malko.

— Sunt mari şanse, aprobă Mark Hopkins. O operaţie bine condusă.

— Bine. Nu am altceva de făcut decât să mă întorc la culesul viilor...

— Mă tem că da! suspină Mark Hopkins. Această poveste a dezlănţuit şi mai mult Casa Albă. Ei vor mai mult ca niciodată să ştie ce urzesc iranienii.

— Să întrebe o prezicătoare! sfătui ironic Malko. Sau să se împace cu ei. Iranienii sunt răi şi feroce. Toţi oamenii pe care îi cunoşteam acolo au fost omorâţi în 1979. Printre care şi un prieten bun, generalul Manoucher Bakravan, ultimul şef de la Savak, poliţia secretă a Şahului.

Mark Hopkins oftă.

— Aveţi norocul să vă întoarceţi în castelul dumneavoastră. Eu sunt ca la galeră.

*

* *

Otto Gruber, responsabil cu importurile cele mai importante de covoare persane din Viena, Mahmud

Virtual Project

Shahri, desfăcea ambalajul mai multor covoare rulate, cu ajutorul unui cutter, atunci când secretara veni să-l anunţe:

— Doi domni doresc să vă vadă.

— Să aştepte, bombăni Otto Gruber. Nici măcar nu au stabilit o întâlnire.

— Sunt oameni de la Kripo (Kriminalpolizei: poliţia judiciară), preciză tânăra femeie coborând vocea. De altminteri, uitaţi-i.

Doi bărbaţi în aparenţă obişnuiţi se apropiară. Unul dintre ei scoase legitimaţia şi preciză:

— Gruss Gott, Herr Gruber. Am dori să asistăm la despachetarea acestor colete.

— De ce? întrebă revoltat negustorul. Vama le a verificat deja.

Unul dintre poliţişti surâse rece.

— Nu e o problemă de vamă, Herr Gruber. Ci de trafic de stupefiante. Dacă refuzaţi, voi fi obligat să cer mandat de percheziţie unui judecător. Este o procedură mult prea grea...

Înspăimântat, Otto Gruber ridică fatalist din umeri.

— Gut. Rămâneţi aici dacă doriţi...

Termină de tăiat pânza şi începu să deruleze covoarele. Până când cele patru pungi de plastic pline cu o pudră rozalie apărură, înghesuite între două covoare. Otto Gruber îşi simţi picioarele înmuindu-se sub el. Unul dintre poliţişti se aplecase deja ca să ridice una dintre pungi pe care o cântări în mână şi o examină, arătând apoi o inscripţie: Nr. 4 Band a Hir.

Virtual Project

— Este o heroină excelentă de provenienţă din Afganistan, concluzionă poliţistul de la Kripo. Herr Gruber, cred că sunteţi obligat să veniţi cu noi.

*

* *

Restaurantul Drei Husaren din Werhburggasse era întotdeauna foarte frenetic şi impregnat de o atmosferă gingaşă. Adevărată instituţie vieneză, asemănătoare puţin cu Maxim's din Paris, creată de trei adevăraţi husari în 1933, era locul pe care nu trebuia să-l ratezi în Viena, unde se servea o bucătărie austriacă clasică, din păcate limitată... Când şeful de sală îl recunoscu pe Malko, îl conduse împreună cu Mark Hopkins în sala din dreapta de la intrare, tapisată cu oglinzi şi lemn.

Sala VIP-urilor. După o săptămână de linişte, şeful agenţiei CIA l-a invitat să ia masa împreună în Viena. O blondă cu gura imensă, aşezată în fundul sălii, îi făcu un semn cu mâna lui Malko care se scuză faţă de Mark Hopkins.

Se apropie de masă şi îşi încrucişă privirea cu cea umedă a lui Regina Szecheny, văduvă încă apetisantă, cu ochii albaştri şi după zvonuri, foarte înnebunită după corpul lui musculos.

— Malko! Ce surpriză plăcută! lansă ea. Nu te vedem niciodată în Viena.

— Ba da, uneori.

Regina Szecheny coborî tonul.

— Eşti singur?

Virtual Project

— Nu.

— Aştept un prieten, după care merg la mama. Vii să bem un ceai? Dorotheegasse nr. 17. Nu e departe.

— Voi încerca, promise Malko uşor amuzat.

Se întâlnise frecvent cu Regina Szecheny, dar circumstanţele nu le-au permis niciodată să se apropie. Chiar dacă era puţin cam lată în umeri şi cu picioarele scurte, avea picioare frumoase şi o curbură a spatelui interesantă. Fără să mai vorbim de această gură deschisă până la urechi... Pulpoasă ca un fruct tropical. Se întoarse la masa unde Mark Hopkins stătea în faţa unui pahar de Defender „vechi de 5 ani".

— Frumoasă femeie, remarcă el.

— În sfârşit, zise Malko cufundându-se în meniul pe care-l ştia pe dinafară.

— Tocmai voiam, zise americanul, să-ţi vorbesc despre o femeie pe care ai cunoscut o acum câţiva ani.

— A, bun, zise Malko puţin surprins. Despre cine e vorba?

— Shahin Bakravan. Văduva generalului Bakravan, şeful de la Savak, prietenul dumneavoastră...

Malko îl fixă pe american stupefiat.

— Ultima oară când am văzut-o a fost exact acum douăzeci şi şase de ani! Avea vreo treizeci de ani. De ce îmi vorbeşti despre ea?

— Am dat de urma ei, îl anunţă americanul. Graţie unor prieteni de la Pentagon. S-a stabilit la Teheran şi nu s-a mai recăsătorit. Poate că ţi-ar plăcea să o revezi?

Malko lăsă lingura jos, abandonându-şi ciorba de

Virtual Project

legume, de data asta realmente intrigat.

— Mark, zise el, nu mi spune că ai căutat din nou să dai de urma lui Shahin Bakravan din simplă curiozitate.

Americanul lăsă capul în jos şi mărturisi dintr-o suflare:

— Nu. Sunt hăituit de Langley. Ted Boteler, şeful Diviziei de Operaţiuni, suportă o presiune incredibilă din partea lui Porter Goss, el însuşi ameninţat de Casa Albă că şi va pierde postul dacă nu obţine rezultate cu privire la programul nuclear clandestin din Iran.

— Şi ce mă priveşte pe mine? întrebă Malko, cufundându-şi în sfârşit lingura în ciorbă.

— Vor să te trimită acolo, mărturisi Mark Hopkins.

Malko fu cât pe ce să scuipe mâncarea din gură.

— Sunteţi nebuni! Sau vreţi să vă debarasaţi de mine... În plus, dată fiind opacitatea sistemului de mollahi, va fi o călătorie complet inutilă. Dacă nici un Serviciu occidental n a reuşit să obţină informaţii, nu trebuie să fiu luat eu drept superman... Deja poţi să fii sigur că nu voi depăşi Mehrabadul (Aeroportul din Teheran).

Mark Hopkins lăsă să treacă furtuna, apoi contraatacă.

— Nimeni nu vrea să se debaraseze de tine, îl linişti el. Din contră, eşti una dintre assets (valorile) cele mai preţioase a Companiei. Doar că noi ne am hotărât să le o plătim iranienilor cu aceeaşi monedă...

— Adică?

Americanul scoase din buzunar un paşaport austriac şi îl puse pe masă.

— Deschide-l.

Virtual Project

Malko se supuse, descoperind poza lui deasupra identităţii unui oarecare Otto Gruber, adresa 24 Seidengasse, din Viena. Returnă paşaportul.

— Este un fals?

— Nu, îl corectă Mark Hopkins. E un paşaport real. TD-ul (Technical Division) doar a schimbat fotografia. Răsfoieşte-l.

Malko răsfoi din nou paginile şi dădu peste o superbă viză iraniană eliberată acum trei zile. O altă fotografie de a lui era prinsă de o pagină.

— Este dublura celei care a fost ataşată la cererea vizei, îi precizează americanul. Prin urmare ai o viză valabilă trei luni pentru Iran, sub identitatea unui om care nu poate fi bănuit. Dat fiind faptul că nu-ai pus piciorul în această ţară de mai bine de un sfert de secol, sunt puţine riscurile să fii identificat la aeroport.

— Cine este Otto Gruber?

Mark Hopkins surâse din spatele ochelarilor. Părea o vulpe şireată.

— Cineva care nu poate să ne refuze nimic... El conduce serviciul de comerţ al unui mare importator de covoare de aici, din Viena. Şi tocmai a fost invitat la Teheran de cel mai vechi client al lui, ca să facă o selecţie de covoare. Un oarecare Ali Ghorub, un foarte important bazari.

Malko se sufocă din nou.

— Şi voi credeţi că acest bazari nu mă va denunţa imediat autorităţilor iraniene!

Mark Hopkins îşi scoase ochelarii.

— De ce? El nu l-a văzut niciodată pe adevăratul Otto

Virtual Project

Gruber, care este unul din cei mai importanţi importatori din Europa. Te va trata ca pe un rege.

— Asta înseamnă că el nu va şti deloc cine sunt eu în realitate?

— Bineînţeles. El nu face politică. E un businessman...

Crezând că Malko nu aprecia ciorba, ospătarul se îndepărtă.

— Cum l-aţi convins pe Otto Gruber să mi dea identitatea? întrebă Malko.

Mark Hopkins îşi scoase ochelarii.

— Foarte simplu! În mijlocul covoarelor lui au fost găsite câteva pachete de heroină... Poliţia austriacă ne-a semnalat incidentul. Atunci, la ultima lui livrare, noi i-am mai adăugat puţin. Şi i-am prevenit pe austrieci. Apoi, graţie prietenului meu René Polii, l-am repus în libertate, explicându-i că dacă ne făcea un serviciu, austriecii se vor arăta înţelegători. Otto Gruber a acceptat cu entuziasm generoasa mea propunere. După treizeci şi şase de ore de interogatoriu, ar fi vândut-o şi pe mama lui...

— E respingător, comentă Malko.

— Cred că este o idee bună, rectifică cu modestie Mark Hopkins. Bineînţeles că din secunda în care iei avionul pentru Teheran, îl vom pune pe Otto Gruber într-un loc sigur. Până la întoarcerea ta... Şi înainte, el vă va preda abecedarul de comandă de covoare. Ce zici?

— Că îţi meriţi reputaţia! suspină Malko. Dar planul vostru nu răspunde la întrebarea esenţială. E perfect planul de introducere în Iran. Dar apoi?

Virtual Project

— Săid Hajjarian a fost eliberat şi s a întors acasă. Prietenii noştri, Mujahedinii Khalq, jură că au stabilit un nou contact safe cu el.

— N-ar fi mai simplu să-l scoateţi din Iran?

— Autorităţile nu-l vor lăsa niciodată să iasă din ţară. Prin urmare, trebuie să ajungem noi la el...

— Şi dacă e urmărit? Săid Hajjarian e supravegheat de serviciile iraniene. De îndată ce mă voi apropia de el, voi fi suspect...

Mark Hopkins îl fixă pe Malko fără să clipească.

— Dacă e urmărit, noi nu putem face mare lucru pentru tine. Decât să negociem.

Malko pufni în râs.

— Să negociezi! Cu iranienii!

— În acest caz nefericit, preciză şeful agenţiei CIA, am un executive order ca să fac schimb cu câţiva agenţi iranieni pe care noi i-am reperat la Viena. Cred că austriecii vor închide ochii. Dar noi nu vom fi acolo. E inutil să-ţi spun că vei primi binecuvântarea Casei Albe, în persoana prietenului tău Frank Capristrano. El aprobă cu vioiciune proiectul...

— Evident! izbucni Malko. El merge din biroul lui de la Casa Albă la locuinţa lui din Virginia. Riscurile sunt limitate.

Regina Szecheny trecu aproape de masa lor şi îi lansă lui Malko o ocheadă care ar fi aprins şi draperiile...

— Din întâmplare, am prins o rezervare pentru tine pentru zborul de Teheran de poimâine, preciză suav Mark Hopkins.

— Himmel! Her Gott! zise Malko printre dinţi.

Virtual Project

Americanul nu-l slăbi. Tăind din Tafelspitz, preciză:

— Mi-ar plăcea să am un răspuns până la sfârşitul zilei. Ca să dau vestea bună la Langley.

Nu putea să fie mai cinic. Malko îşi termină de mâncat limba din farfurie, apoi comandă o cafea. Gândurile i se roteau în cap. Dacă metoda de infiltrare era perfectă, rămâneau operaţiunile de la faţa locului, într-un stat în care poliţia era neîncrezătoare cu toţi străinii. A te apropia de cineva ca Hajjarian, era ca şi cum ţi-ai cufunda capul într-o piscină plină cu crocodili. De îndată ce şi termină cafeaua, ridică privirea. Şi totuşi, adrenalina începea să facă ravagii. Drogul favorit al lui Malko.

— OK, trec pe la ambasadă în curând.

*

* *

Paşii l-au condus automat pe Dorotheegasse, o străduţă strâmtă mărginită cu imobile vechi din inima zonei pietonale, coşmarul automobiliştilor. Căci voia să abată gândul de la propunerea nebunească a lui Mark Hopkins. Se opri în faţa numărului 17 şi apăsă pe butonul interfonului. După câteva clipe, vocea puţin răguşită a lui Regina Szecheny lansă:

— A treia uşă pe stânga.

Uşa se deschise înainte chiar ca el să fi ieşit din ascensor. Regina Szecheny purta un pulover şi o pereche de pantaloni mulaţi.

— E foarte amabil din partea ta că ai venit, îi zise cu

Virtual Project

vocea ei aspră. Mă simt foarte singură de la moartea lui Hans! Era un om minunat.

Malko surâse, sărindu-i în ochi doar gura ei mare şi roşie.

— Unde este mama ta? Aş dori să o salut.

Regina Szecheny nu se deranjă.

— În camera ei. Doarme. Dar să ştii că nu poate să se deplaseze. Vino. Am făcut un ceai.

Se instalară pe o canapea mică, plină de dantelării şi de perne. Malko se decise să şl schimbe gândurile.

Tânăra văduvă se aplecă spre el, ca să şi lase admirat un decolteu modest şi întrebă:

— Ce doreşti? Ceai sau cafea?

Malko îi fixă gura roşie şi întinse mâna, prinzând-o de după ceafă pe gazda lui.

— Pe tine! zise el calm.

În acest timp, o trase spre el. Dezechilibrată, Regina Szecheny se trezi în genunchi în faţa canapelei, cu faţa lipită de pantalonii lui Malko. Ceea ce evita multe explicaţii. Puţin surprinsă, femeia ridică spre el o privire agitată. El se mulţumi să precizeze:

— Regina, ai uitat deja cum să satisfaci un bărbat?

Ea nu uitase. Febrilă, se năpusti asupra curelei, apoi la fermoar, plonjând apoi lacomă pe membrul aflat încă în repaus. Malko închise ochii în timp ce creştea în gura văduvei.

Era o manieră plăcută de a se concentra...

În foarte scurt timp, fu ţeapăn. Gura imensă a lui Regina Szecheny făcea miracole. Ea şi a dat seama de asta şi

Virtual Project

încercă să se degajeze, hotărâtă să primească în străfundul vintrei ei această tijă frumoasă.,. Neîndurător, Malko o apăsă pe ceafă.

— Continuă! Cred că mă vei face să juisez...

Efectiv, câteva clipe mai târziu, îşi simţi seva ţâşnindu-i din rărunchi. Cu mâna dreaptă, Regina Szecheny se freca febril între picioare prin pantalonii gri. De îndată ce termină de înghiţit seva lui Malko, îşi dădu capul pe spate emiţând o serie de zgomote, ca un astmatic în plină criză. Era maniera ei de a şi manifesta plăcerea.

Chiar în momentul în care sămânţa lui ţâşni în gura văduvei, Malko luă o decizie.

Va merge la Teheran.

Capitolul IV

Febrile, toate femeile, străine sau iraniene, îşi acopereau capul cu un şal sau cu un hijab. Avionul Iranair, în faza finală de apropiere, avea să aterizeze la Teheran. În republica mollahilor, regula era absolută: toate femeile trebuiau să aibă capul acoperit... Malko privea prin hublou covorul de lumină de sub aparatul de zbor. Înainte să aterizeze la Mehrabad, a avut timp să vadă enormul arc al revoluţiei, iluminat din abundenţă, care înlocuise, de un sfert de secol, statuia Şahului de pe bulevardul ce ducea la aeroport.

Roţile atinseră solul, apoi avionul începu să ruleze.

Virtual Project

Tarmacul semăna cu un muzeu al aerului. Vechi avioane marca Tupolev sau lliuşin cu vopseaua coşcovită şi chiar Lookheed Tristar, de negăsit în altă parte... Din cauza embargoului american, de când fuseseră luaţi ca ostatici angajaţii ambasadei americane, în 1980, Iranul, în ciuda miliardelor de dolari obţinuţi din petrol, nu şi putea permite să cumpere avioane noi. De aceea, nu existau decât două tipuri: Boeing – american – şi Airbus care folosea licenţe americane. Iranienii au trebuit să şi procure douăzeci de Airbus de ocazie, din care „recuperau piese" pentru a asigura legăturile internaţionale.

Avionul se opri cu un mic tremur. În ciuda experienţei lui, Malko avea stomacul strâns. Maşinal, îşi privi paşaportul cu numele de Otto Gruber, cu fotografia lui pe el. Uşile se deschiseră: nu mai putea să dea înapoi. El, spion CIA, va debarca sub un nume fals într-una din ţările cele mai ostile Statelor Unite. Fără protecţie.

Posibilităţile de legătură, stabilite de Mark Hopkins, erau extrem de modeste: reprezentantul MI6 britanic în capitala iraniană, Malcolm Mc Laughlin, sub acoperire diplomatică la ambasada Marii Britanii. Mark Hopkins l-a anunţat printr-o telegramă cifrată şi el a convenit cu Malko să meargă regulat să ia masa la cafeneaua Noderi, de pe bulevardul Jomhuri Islami, aflat în apropierea ambasadei britanice, unde agentul MI6 obişnuia să meargă. Modul lor de recunoaştere era simplu. Malko avea să ţină, la vedere, ziarul Kurier din Viena şi dispunea de o descriere a lui Malcolm Mc Laughlin: 1,90 metri, atletic şi roşcat. CIA îi trimisese britanicului o

Virtual Project

fotografie a lui Malko. Iniţiativa de contact trebuia să i revină în mod imperativ lui Mc Laughlin, care reprezenta singurul contact al lui Malko cu Centrala lui.

După cinci minute, Malko se trezi într-un hol imens şi modern. Mehrabad se dezvoltase bine... Se aşeză la coadă ca toată lumea pentru controlul paşapoartelor. Erau puţini poliţişti la vedere. Toate ghişeele de Imigraţii erau ocupate de femei în taior negru. Cu cât se apropia de ghişeu, cu atât devenea din ce în ce mai neliniştit. Misiunea lui putea foarte bine să se termine aici... Cu pulsul foarte ridicat, puse paşaportul pe marginea ghişeului. Funcţionara de la Imigraţii avea o faţă armonioasă, nemachiată, cu o gură cărnoasă. Aceasta începu să tasteze pe computer. Malko simţea că are o bilă de plumb în stomac.

Apoi, fără nici un cuvânt, îi înapoie paşaportul ştampilat şi tensiunea i se diminuă dintr-o dată: trecuse de primul baraj... Valiza lui era deja pe banda rulantă şi el se îndreptă spre ieşire, lovit de căldură: la ora zece seara, erau încă 33 de grade C! O mulţime compactă aştepta pasagerii. Toate femeile arborau aceeaşi ţinută islamică: şal sau văl, haină încheiată din cap până în picioare, blugi. Doar pantofii aduceau puţină fantezie. Era gata să nu vadă pancarta fluturată de un mustăcios şi purtând numele de Otto Gruber.

El era Otto Gruber.

Mustăciosul, cu o privire zâmbăreaţă, lăsă jos pancarta ca să-l întâmpine.

— Aţi călătorit bine, mister Otto?

Vorbea o engleză bună cu un puternic accent. Un

Virtual Project

bărbat tânăr îi luă valiza lui Malko şi se trezi într-un Peugeot 405 obosit.

Bărbatul care-l întâmpinase era Ali Ghorub, vânzătorul lui de covoare şi aparent, avea o deosebită stimă pentru el...

— V-am reţinut o cameră la hotelul Esteghlal, îl anunţă el. Este fostul Hilton. Înainte, trecem pe acasă pe la mine, să mâncăm ceva...

*

* *

— Soţia mea, Nassira. Am făcut-o soţia mea când avea treisprezece ani! Îl anunţă mândru Ali Ghoroob.

Aparent, asta n-a traumatizat-o. După revoluţia islamică, ayatollahul Khomeiny a coborât vârsta căsătoriei pentru femei la nouă ani... Pentru că profetul Mahomed a avut o soţie de această vârstă. Apoi se revenise la vârsta practicată din timpul Şahului: treisprezece ani.

Iranul era o democraţie luminată...

Nassira era o fermecătoare Tanagra, foarte machiată, cu privirea semeaţă, îmbrăcată într-un pulover mulat, o pereche de blugi cu ţinte şi botine ascuţite. Din păcate nu vorbea decât farsi.

Ali ridică o butelie de tequilla.

— Doriţi? Este la modă în acest moment la Teheran.

Malko refuză politicos. Negociatorul de covoare scoase atunci o butelie de Defender „Succes” şi o vodcă poloneză.

Uşa se deschise şi apărură două copii ale lui Nassira: fete fermecătoare, foarte tinere, machiate foarte tare, care se debarasară imediat de maqnaheh (un fel de cagule

Virtual Project

care nu lăsau să se vadă decât faţa) şi tunici, pentru a rămâne în pulovere şi fuste.

— Frumoasele mele cumnate, zise Ali Ghoroob.

Acestea îl priveau pe Malko cu un amestec de curiozitate şi de aviditate. În mod vizibil nu erau xenofobe. Depuseră pe masă mormane de bucate: farfurii cu orez, kebab, peşte, castraveţi, în timp ce servitorul destupa buteliile cu alcool. Ilar, te ai fi putut crede oriunde în lume, cu un televizor cu ecran plat, biliard american, combină stereo. Doar magnificele covoare aduceau o urmă locală.

— Găsiţi uşor alcool aici? întrebă Malko, puţin uimit.

Ali izbucni în râs.

— Găsim tot ce vrem în Teheran. Whisky, vodcă, vin, gin. Armenii fabrică arak pe care ni-l vând nouă. Dacă doriţi opium, există... Se pare că Ghidul (Ghidul suprem al Republicii Islamice: Ali Khamenei) consumă mult ca să şi calmeze durerile unei vieţi rănite. De foarte bună calitate.

Iranul era probabil una din ultimele ţări pline opiomani. Era o producţie locală şi o piaţă bună. Privirea lui Malko o întâlni pe cea a uneia dintre cumnate şi el regretă că nu ştia să vorbească farsi. Ea îl privea direct, cu neruşinare.

— Să bem în cinstea venirii dumneavoastră, continuă Ali. Sper că vom face încă multe afaceri împreună...

Malko ciocni, dorindu-şi ca gazda lui să nu se trezească în închisoarea din Evin din cauza lui. În mod clar, acesta nu se îndoia de identitatea lui.

Băură şi mâncară o bună bucată de timp. Malko savura această oază de securitate. Cele trei tinere femei dădeau

Virtual Project

pe gât pahare de Defender „Succes” ca pe apă. La alura lor plină de libertate, Malko simţi cum constrângerile islamului rigorist al ayatollahilor aluneca peste ele ca ploaia peste penele unei raţe. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Ali Ghoroob remarcă:

— În Iran totul este interzis, dar totul este tolerat.

De îndată ce Malko căscă discret, propuse imediat:

— Vă conduc la hotel...

Malko se trezi din nou în maşina 407, condusă de un tânăr văr ce răspundea la numele de Chehab. Malko nu mai recunoştea Teheranul. Chiar la această oră tardivă, maşinile erau bară la bară pe bulevardul Chamran Expressway ce ducea din centru spre nord. O treime erau Peugeot-uri, o treime Kia sud-coreene şi Peykan produse în Iran. Puţine maşini de lux. Toate femeile aveau capul acoperit...

— Cum merge cu mollahii? întrebă Malko.

Ali Ghoroob oftă.

— Sunt nebuni, dar foarte puternici! Unii vor să ne certăm cu lumea întreagă, noroc că Bazarul este împotriva lor. Noi putem să paralizăm financiar oraşul în câteva ore...

Se mişcau ca melcul. În sfârşit, Malko zări în dreapta lor însemnul cu litere luminoase verzi al hotelului Esfegf a Indepenţă, în limba farsi)...

Ali Ghoroob negocie preţurile: fără carte de credit, cash only. Dolari sau euro.

— Mister Otto, concluzionă el, vi-l trimit pe Chehab cu maşina mâine dimineaţă. Vă va conduce să vizitaţi oraşul şi apoi, vom merge să vedeţi covoarele. Se află puţin în

Virtual Project

afara Teheranului, la sud. Toate cele pe care le vindeţi în Austria!

*

* *

Luminile celor două minarete ale unei moschee aflate puţin mai în josul hotelului păreau că-l fixează pe Malko cu doi ochi mari, verzi şi ostili. Mai departe, scânteiau luminile unui imens turn de telecomunicaţii neterminat. Teheranul, de la ultima lui vizită, devenise o megalopolis cu zece milioane de locuitori, rezultat al urbanizării total anarhice. Fuseseră puse pretutindeni turnuri, până în pantele abrupte ale munţilor Elbourz care dominau oraşul la nord. În ceea ce priveşte arhitectura, rămăsese la cub... Un furnicar modern, foarte hidos, împroşcat cu o reţea de şosele urbane, în permanenţă ambuteiate de două milioane de maşini.

Malko ieşi pe terasa mică şi se propti cu coatele pe balustradă ca să facă bilanţul. A trebuit să şi lase paşaportul la recepţie, dar era o obligaţie pentru toţi străinii. Pentru moment, trecuse de primul filtru... Doar că nu se afla la Teheran ca să cumpere covoare... Graţie acoperirii oferite de Aii Ghoroob, trebuia să şi consacre viaţa adevăratei lui misiuni: contactul cu Săid Hajjarian. Doar că acesta era supravegheat. Succesorul lui Bani Farzaneh organizase contactul lui Malko cu membrii reţelei lui din Teheran. A doua zi, trebuia să meargă să ia masa într-un restaurant indian, Tandoor, căruia îi avea adresa. Trebuia să aibă la el, pentru britanicul de la MI6, un exemplar din Kurier sub braţ. „îl vom” contacta. Mark Hopkins îi dăduse şi numărul

Virtual Project

de telefon al unui iranian bogat care o cunoştea pe văduva generalului Bakravan. Un anumit Bijan Abidar pe care-l cunoştea de mult timp şi care nu era deosebit de promollahi...

Malko intră înapoi în cameră şi porni televizorul. În mod ciudat, în această meca a antiamericanismului, se prindea CNN...

*

* *

Tânărul Chehab conducea vechiul Peugeot 405 ca un iranian: nebuneşte. La Teheran trebuia să uiţi tot ceea ce ştiai despre condus automobilul: majoritatea semafoarelor erau în permanenţă galbene pentru a le lăsa automobiliştilor posibilitatea să-şi încerce talentul şi toate loviturile erau permise. De trei ori, de la plecarea lor de la Hotel Esteghlal, Malko a crezut că va asista la un accident oribil. La o intersecţie de pe interminabilul bulevard Valiasr, fostul bulevard Pahlavi, un poliţist pe motocicletă se lansă la asaltul zidului gros de maşini care se îndreptau spre nord. Miracol: valul de maşini se deschise în faţa lui precum s a deschis Marea Roşie în faţa lui Moise şi el n a fost zdrobit.

Circulaţia era pur şi simplu înspăimântătoare. Un soi de magmă se deplasa cu viteza unui gheţar. După trei sferturi de oră de la plecarea lor, Chehab se opri pe o străduţă calmă care dădea în bulevardul Mofateh şi îl anunţă:

— Tandoor, restaurant, mister Otto.

Mai întâi, Malko nu văzu decât intrarea într-un hotel, Safir. Traversă holul şi descoperi restaurantul

Virtual Project

indian. Îşi puse ziarul Kurier lângă el şi comandă un curry de miel. Se afla la cafea atunci când un personaj neaşteptat intră în restaurant. Un bărbat cu faţa gravă, în vârstă, cu un turban alb pe cap, o mustaţă superbă, îmbrăcat în ţinută pakistaneză, o cămaşă lungă şi pantaloni bufanţi. Era însoţit de un instrument cu corzi cu un braţ foarte lung şi începu să cânte cu o voce foarte melodioasă, trecând printre mese şi primind câteva bancnote de zece mii de riali (în jur de 1 euro), înainte să dispară la fel cum a venit.

Malko mai aşteptă încă vreo douăzeci de minute, după care plecă decepţionat să-l întâlnească pe Chehab.

Tânărul reluă cursa nebunească spre cealaltă parte a oraşului, coborând Khayyam Street, marele bulevard care mergea de a lungul Bazarului. Ali Ghoroob îi aştepta la intrarea într-o parcare, la fel de călduros.

— Good morning, mister Otto. Vă voi arăta covoarele care vă plac atât de mult...

Malko ar fi putut cu greu să refuze. Trebuia neapărat să şi „ţeasă" acoperirea. Luă loc lângă negustor şi continuară să meargă spre sud. Puţin câte puţin, încerca să şi formeze dimensiunea acestui oraş imens, mohorât de tristeţe. Uniforma islamică a femeilor se adăuga la această monotonie. Dansul era interzis, ca toate efuziunile publice, cafenelele erau practic absente şi magazinele toate păreau că oferă produse importate, mai ales telefoane mobile... Ali vorbea fără încetare de covoarele lui. Brusc, atunci când erau blocaţi în piaţa Imam-Khomeyni, Malko zări doi tineri pe motociclete care se opriră şi interpelară o fată cu hijab

Virtual Project

colorat. Ea părea îngrozită. Ali Ghoroob văzuse şi el scena şi se aplecă spre Malko:

— Sunt bassidji zeloşi. Sunt angajaţi de către Ministerul Virtuţii şi al Eradicării Viciului. Au găsit că această fată nu este conformă cu criteriile islamiste...

Nefericita îşi lega din nou şalul astfel încât nicio şuviţă de păr să nu iasă pe sub el... Cei doi bassidjise suiră pe motocicletele lor. Cu cămaşa peste pantaloni, erau foarte tineri, bărboşi şi neprietenoşi...

Ali Ghoroob se strâmbă dispreţuitor.

— Sunt câinii de pază ai regimului. Fac toate treburile murdare: omorârea opozanţilor, supravegherea lor... Şi ei se supun numai Ghidului şi pasdaranilor.

— Ambianţă apăsătoare! remarcă Malko.

— Sunt pretutindeni, continuă negustorul de covoare. Şi deţin întreaga putere. Te convoacă şi te anunţă că te afli sub arest. Asta poate să dureze două zile sau doi ani. Judecătorii se supun orbeşte puterii politice. Cu noi sunt atenţi, pentru că suntem puternici...

— Totuşi, nu există opoziţie organizată, remarcă Malko.

Ali Ghoroob dădu din cap.

— Nu, dar oamenii nu-i mai pot suporta pe mollahi. Nu există nici-un tânăr în moschee... Şi ei suportă din ce în ce mai puţin să fie nevoiţi să se ascundă ca să trăiască normal.

— Aţi auzit vorbindu-se de Mujahedinii Khalq? întrebă Malko.

Expresia lui Ali se schimbă brutal şi el coborî tonul vocii, ca şi cum ar fi putut fi auzit.

Virtual Project

— Cu ei este altceva! Ei au luptat alături de armata iraniană în timpul războiului. Sunt hăituiţi ca nişte câini turbaţi. Se pare că nu de mult pasdaranii l-au prins pe unul dintre ei. L-au dus într-una din cazărmile lor şi l-au aruncat de viu într-un cazan cu ulei încins... N-a mai trăit mult. În Europa, ei se străduiesc mult, dar aici, populaţia nu-i iubeşte.

Malko privi fără să răspundă peisajul care defila. CIA i-a ales ca aliaţi. Înţelegea acum mai bine soarta rezervată lui Bani Farzaneh. În Austria, agenţii Etta'alat n-aveau ulei încins la îndemână...

Acum ieşiseră din oraş şi rulau în mijlocul unui peisaj plat ca în palmă. Se gândi din nou la dejunul lui. Dacă contactul lui fusese opărit, risca să aştepte mult timp. Şi fără această filieră nu mai avea nimic de făcut în Teheran.

— Am ajuns, anunţă Aii Ghoroob vizibil mândru. Vă veţi vedea covoarele.

*

* *

Pe aproape un hectar, sute de covoare se uscau la soare. Erau de toate culorile, de toate mărimile, tivite şi curăţate de o armată de muncitori în zdrenţe. Aii îi arătă lui Malko un tambur enorm care se rotea lent.

— Când ajung aici, noi le punem pe acel tambur ca să scoatem praful din ele. Apoi trebuie spălate, reparate, trefilate şi în sfârşit, vi le trimitem. Vedeţi ceva care vă place?

Luat pe nepregătite, Malko arătă spre două covoare mari în tonuri albastre cu gri.

Virtual Project

— Acestea...

Avea şi el la castelul Liezen, deci era sigur că nu se înşelă. Ali se strâmbă şi îl bătu amical pe umăr.

— Astea sunt pentru clienţi săraci. Detest să vând aceste covoare. Veniţi, vă voi arăta altele.

Intrară într-un hangar mare unde alţi muncitori se agitau să coasă zdrenţele bălţate. Ali Ghoroob rămase încremenit în faţa unui covor cu culori şterse care îi păru banal lui Malko. Cu o lucire umedă în ochii lui negri, iranianul suspină.

— Acesta are mai mult de cincizeci de ani! Mi-am dorit foarte mult să-l am.

— Îl iau, zise Malko fără să stea pe gânduri.

Faţa lui Ali Ghoroob se lumină într-un surâs larg.

— Asta e o achiziţie bună...

Adevăratul Otto Gruber avea să fie mândru...

Malko îşi continuă vizita, privind zecile de covoare şi selecţionând câte unul. Dacă din întâmplare era supravegheat, acoperirea lui părea credibilă. Într-un final, reluară drumul spre Teheran. Ajunşi la Bazar, Ali se scuză.

— Nu voi putea să vă consacru mult timp în aceste zile. Trebuie să pregătesc un pachet foarte mare pentru Japonia. Dar Chehab vă va conduce unde doriţi.

Acest fapt îi convenea de minune lui Malko, care profită de ocazie.

— Aş putea să dau un telefon?

Iranianul îi întinse un telefon mobil.

— Folosiţi-l pe acesta.

Malko formă numărul dat de Mark Hopkins, cel al lui

Virtual Project

Bijan Abidar, omul de afaceri care o cunoştea pe văduva generalului Bakravan. Îi răspunse imediat o voce de bărbat.

— Baleh? (Da.)

— Sunt un prieten al Taniei, anunţă Malko. Tocmai am sosit în Teheran.

Tania era numele de cod al lui Mark Hopkins. Bijan Abidar se arătă imediat foarte amabil.

— Veniţi să servim un pahar în această seară acasă la mine, îi propuse el.

— Cu plăcere, acceptă Malko. Vi-l dau pe şoferul meu ca să îi explicaţi unde locuiţi.

Chehab notă febril.

Malko nu mai avea nimic de făcut până la sfârşitul zilei.

— Ne întoarcem la hotel, zise el.

*

* *

Ca întotdeauna, vreo zece bărbaţi aşteptau pe banchetă în faţa recepţiei de la Esteghlal. Malko îşi spuse că va merge la piscină şi se informă la recepţie. Obţinu de la recepţionistă un surâs dezolat.

— Îmi pare rău, sir, este ziua rezervată femeilor...

Regula se aplica chiar şi la străini. Se îndreptă decepţionat spre ascensor. În momentul în care uşile cabinei se închiseră, un tânăr bărbat păros cu ochelari Trotski intră la rândul lui şi apăsă pe butonul de la etajul doi. În timp ce cabina urca, acesta se întoarse spre Malko şi zise rapid:

— Mâine, la ora nouă, ieşiţi din hotel pe jos şi ajungeţi la staţia de autobuz de pe Chamran Expressway, chiar

Virtual Project

înainte de intersecţia cu Valiasr. Voi conduce un autoturism Coccinelle verde.

Uşa se deschise la etajul doi şi tânărul bărbat dispăru, lăsându-l pe Malko şocat. În sfârşit stabilise contact cu Mujahedinii Poporului!

Misiunea lui începea.

Atunci când intră în cameră un gând oribil îi îngheţă sângele din vene. Cine îi putea garanta că tânărul păros chiar era un membru al Mujahedinilor Khalq şi nu un agent al serviciilor iraniene? Afacerea Farzaneh dovedea că aceştia erau deosebit de vicioşi.

În acest caz, a doua zi urma să meargă să se arunce în gura lupului.

Capitolul V

Crestele munţilor Elbourz păreau foarte aproape, lipsite de cea mai mică urmă de vegetaţie, formând limita de nord a Teheranului. Chehab, cu pedala de acceleraţie la fund, urca pe bulevardul Shariati, ca pentru a se lansa la atacul cerului. De când au plecat de la Esteghlal, trecuse de Chamran Expressway pe Sadr Expressway ca să se îndrepte apoi spre nord. Casa lui Bijan Abidar, contactul CIA, se afla la nord vest de hotelul lui Malko, în cartierul Tajrigh, unul din cele mai şic din oraş, unde încă subzistau câteva case vechi, tradiţionale,

Virtual Project

cu grădini înghesuite între turnuri hidoase.

Chehab puse o frână bruscă şi coti la stânga, tăind fără jenă valul de maşini care veneau din faţă şi se angajă pe o stradă îngustă în zig-zag, Soleyman-zadeh. A trebuit să întrebe încă de trei ori destinaţia înainte să oprească în faţa unui zid înalt străpuns de o poartă neagră. Malko merse să sune şi poarta fu deschisă imediat de către un bărbat cu alură jovială, cu părul negru pieptănat pe spate, zdravăn ca un butoi, care îl întâmpină într-o engleză perfectă.

— Welcome, mister Gruber! Mă bucur să vă primesc aici. Daţi-i liber şoferului, căci vă vom conduce noi înapoi la hotel.

Încântat, Chehab plecă în marşarier. Gazda îl conduse într-o curte interioară, încastrată între o casă cu două etaje, la dreapta şi o piscină magnifică acoperită, la stânga, pe toată lungimea ei şi mărginită cu doi pereţi din marmură. O platformă plină de aparate de sport completa ansamblul. Se simţea luxul. Bijan Abidar îi arătă lui Malko un rând de butelii pe o masă.

— Scotch, tequilla, vin roşu, arak, vodcă?...

Malko optă pentru o vodcă, în timp ce gazda lui îşi servi un pahar generos de Defender „Very Classic Pale” on the rocks. O femeie în vârstă, cu capul acoperit cu un hijab, aduse un platou din argint încărcat cu toast uri de caviar cu boabele enorme. Iranianul i-l întinse lui Malko.

— Serviţi. Regimul interzice vânzarea caviarului. Trebuie să-l procurăm de pe piaţa neagră. E o adevărată nebunie. Este Beluga, nu găsim practic altceva.

Era sublim, constată Malko spărgând între dinţi

Virtual Project

primele boabe.

— Ce mai face prietena noastră? întrebă Bijan Abidar. N-am mai văzut o de mult timp. De mai bine de un an.

— Foarte bine, îl asigură Malko. De cât timp o cunoaşteţi?

— De câţiva ani. Am întâlnit o în Portugalia. Călătoream mult ca să găsesc proiectile de 155. În acea vreme era războiul împotriva Irakului şi noi ne aflam sub embargo. Atunci, în ciuda prieteniilor mele cu regimul Şahului, au făcut apel la mine.

— Aţi avut probleme în 1979? întrebă Malko, înfulecând neruşinat Beluga.

Bijan Abidar surâse.

— „Mi-au" spus că trebuia să-mi plătesc „contribuţia religioasă". Atunci am făcut un cec gros pe numele aytollahului Khomeiny şi n-am avut niciodată probleme. De atunci, import multe produse foarte utile pentru ţară.

— Nu vă ocupaţi de partea nucleară?

Cu gura plină de caviar, Bijan Abidar dădu din cap şi termină prin a spune:

— Nu, acest domeniu nu trebuie atins. Este domeniul pasdaranilor. Totul este înconjurat de un secret absolut.

— Se pare că aţi cunoscut-o pe Shahin Bakravan, zise Malko pentru a schimba subiectul.

— Da. Ţin foarte mult la ea. Este o femeie foarte curajoasă. Dar n-a avut noroc: s-a recăsătorit în 1987 cu un văr al lui Manoucher şi soţul ei a fost unul dintre ultimii omorâţi în război. Astăzi, ea are o fiică de şaisprezece ani, Azar. O să o vedeţi. Vine în fiecare zi să înoate aici.

Virtual Project

— Şi Shahin?

— Este la Karaj la acest sfârşit de săptămână. O veţi întâlni când se întoarce.

Soneria le întrerupse conversaţia. Iranianul merse să deschidă şi reveni însoţit de o fermecătoare tânără cu faţa angelică, care se grăbi să şi înlăture şalul şi tunica încheiată până la gât, rămânând într-un pulover galben mulat pe un piept ascuţit şi o pereche de blugi care păreau turnaţi pe ea. Bijan şi tânăra fată schimbară câteva cuvinte şi iranianul îi explică:

— Este Azar. L-am spus că o cunoaşteţi pe mama ei

Azar îi întinse lui Malko o mână care părea lipsită de oase şi îi adresă un surâs ingenuu.

Din nou se auzi soneria.

Bijan Abidar păru surprins. Cum nu se mişcă să deschidă, femeia care le adusese caviarul merse în locul lui. Ea reveni cu o femeie înaltă şi frumoasă, cu faţa senzuală, buzele cărnoase şi o privire semeaţă. Avea nişte ochi negri magnifici şi pleoapele subliniate cu negru. Îşi scoase vălul lung şi negru, rămânând într-o fustă scurtă şi pantofi, apoi merse să-l îmbrăţişeze pe stăpânul casei care schimbă câteva cuvinte cu ea. Brusc, Malko îl simţi încordat, contrariat, fără să înţeleagă de ce. Cele două femei se îmbrăţişară şi Bijan Abidar o prezentă lui Malko pe noua venită.

— Yasmine Misaq este o mai veche prietenă. Trecea prin cartier şi a venit să ne salute.

În mod inexplicabil, această vizită nu părea să-i facă plăcere. Yasmine Misaq îi strânse îndelung mâna lui

Virtual Project

Malko. Totul în ea emana senzualitate şi pieptul ei greu contrasta cu cel al tinerei Azar. Aceasta din urmă, care dispăruse, reapăru într-un costum de baie din două piese microscopice care îi puneau în valoare sânii de o mândrie insolentă. Ajunse la piscină şi plonjă fără să stropească în jur.

— Aveţi norocul să trăiţi în Europa! suspină Yasmine Misaq. Aici ne am întors în Evul Mediu. Aici, dacă întâlnesc un prieten de douăzeci de ani, nu pot nici să-i strâng mâna şi nici să-l îmbrăţişez...

La rândul ei, se servi cu Defender. Bijan Abidar îşi pierduse antrenul. Azar înota pe sub apă. Tensiunea era palpabilă. Bijan şi Yasmine se lansară într-o scurtă conversaţie în farsi. Chiar şi Malko, care nu înţelegea sensul, putea să măsoare tensiunea dintre ei. Noaptea se lăsase şi îşi spuse că nu trebuia să mai rămână.

— Cred că e timpul să vă las, sugeră el. Trebuie să găsesc uşor un taxi aici, nu?

Yasmine se întoarse spre el.

— Unde locuiţi?

— La Esteghlal.

— Vă las acolo cu plăcere. Mai rămâneţi deci puţin cu noi.

Azar ieşi din piscină şi se înveli într-un prosop. Devoră apoi două felii cu Beluga, tremurând uşor. Temperatura scăzuse simţitor. Ea lansă câteva cuvinte stăpânului casei şi dispăru înăuntru.

Bijan Abidar se ridică imediat şi îi spuse lui Malko:

— Mă întorc. Azar va face o baie fierbinte iar eu trebuie să dau câteva telefoane. Yasmine vă va ţine

Virtual Project

companie.

De îndată ce acesta dispăru, Yasmine Misaq întrebă:

— Îl cunoaşteţi de mult timp pe Bijan?

— Nu tocmai, mărturisi el. Am vrut să-l văd ca să o regăsesc pe Shahin Bakravan. Îl cunoşteam bine pe soţul ei.

Îi explică povestea şi Yasmine Misaq reacţionă imediat.

— Ţin foarte mult la Shahin, zise ea. A avut foarte mult ghinion, dar acum îi merge mai bine. A găsit un apartament în Darakieh, în acelaşi imobil cu mine.

Vorbiră de una, de alta, apoi conversaţia căzu. Yasmine Misaq părea foarte nervoasă şi fuma fără încetare. Îşi turnă din nou un pahar de Defender „vechi de 5 ani" pe care-l goli dintr-o înghiţitură. Malko aruncă o privire spre ceas.

— Aş dori să-mi iau la revedere de la gazda noastră, zise el. Mă întreb dacă...

Yasmine Misaq îl întrerupse ridicându-se, cu o lucire bizară în ochii ei mari şi negri.

— Veniţi, zise ea. Vom încerca să-l găsim. Probabil că a uitat de noi.

Vocea ei se forţa să exprime veselie, dar nu reuşea să-şi ascundă nervozitatea.

Intrigat, Malko o urmă înăuntru.

Pardoseala tuturor încăperilor era acoperită cu covoare magnifice, care se suprapuneau uneori. Peste tot erau bibelouri, gravuri, mobilier preţios. În fund, Yasmine Misaq se opri în faţa unei uşi deschise.

— Este biroul lui. Aici trebuie să fie, zise ea cu o voce uşor tulburată, strecurându-se înăuntru.

Virtual Project

Malko se pregăti să bată la uşă când, prin uşa întredeschisă, auzi gâfâieli, suspine, scrâşniri de lemn. Băgă puţin capul şi descoperi o scenă neaşteptată.

Un bărbat masiv, cu pantalonii în vine, se pendula. De o parte şi de alta a şoldurilor lui, două picioare goale feminine erau agăţate de şalele acestuia. Malko reconstitui într-o fracţiune de secundă ceea ce nu vedea: gazda lor făcea dragoste cu o femeie întinsă cu spatele pe birou, care se ţinea cu mâinile de marginile biroului ca să nu cadă în urma tamponărilor.

Dându-se la o parte, Malko se lovi de Yasmine Misaq, care zise cu o voce abia perceptibilă:

— Iată de ce nu s-a mai întors...

Îngrozitor de jenat, Malko bătu în retragere cu iranianca pe urmele lui, convins că ea făcuse faţă scenei. Reveniţi în curtea interioară, Yasmine Misaq, aparent contrariată, îşi mai turnă un pahar cu Defender, pe care îl goli dintr-o înghiţitură, îşi aprinse o ţigaretă şi îi aruncă lui Malko, înnebunită de furie:

— Eram sigură! Această mică nemernică l-a înnebunit...

Într-o ţară în care fetele se căsătoresc la treisprezece ani, Malko nu înţelegea foarte bine care era problema. Dar atitudinea femeii îl lumină.

— Bijan este iubitul dumneavoastră? o întrebă el.

— Era! îl corectă Yasmine. Eu i-am prezentat o pe Shahin. Ea căuta de lucru, căci are probleme mari cu banii. Bijan o ajută financiar de ceva vreme. Shahin crede că o face din bunătate, dar o face numai pentru că se culcă cu fiica

Virtual Project

ei...

— N-o violează, remarcă Malko.

Yasmine fierbea de furie.

— Este o mică vampă care a început să ia pastila la paisprezece ani! O flatează că un bărbat atât de bogat ca Bijan se interesează de ea...

Îşi stinse ţigareta în scrumieră şi notă un număr pe o carte de vizită.

— Uite numărul meu de mobil. Sună-mă.

În mod vizibil, nu mai avea nici un chef să-l însoţească pe Malko. Acesta se ridică şi îi sărută mâna.

— Nu fiţi tristă. Sunteţi o femeie foarte frumoasă.

— Dar am cu treizeci de ani mai mult decât această mică netrebnică! zise nervoasă iranianca.

De abia trânti poarta, că Bijan Abidar reapăru, urmat de Azar, îmbrăcată acum, arborând aceeaşi expresie de inocenţă.

— Yasmine a plecat? întrebă el.

— Da. Era grăbită, răspunse Malko.

— În sfârşit, vom rămâne să cinăm aici, propuse iranianul. Vă voi conduce pe urmă, când o duc şi pe Azar acasă.

Lolita se aşeză în faţa lui Malko şi îi expedie o privire care ar fi trăsnit şi un aytollah de talie medie. Yasmine Misaq avea dreptate. Era într-adevăr o tânără fermecătoare.

*

* *

Huruitul circulaţiei era asurzitor. Maşinile defilau în jet continuu pe Chamran Expressway. Malko aştepta

Virtual Project

în staţia de autobuz, între două femei „acoperite” şi o mână de oameni sărăcăcios îmbrăcaţi. Seara trecută îi lăsase o impresie curioasă. În afară de caviar, nu obţinuse nimic. Bijan Abidar îl condusese cu o maşină 4x4, continuându-şi apoi drumul cu Lolita.

Afluenţa de maşini care coborau spre centru îl ameţea. Nu se vedea nicio Coccinelle verde. Îşi aruncă ochii pe ceas. 9 şi 20. Dacă părosul cu ochelari Trotski nu venea, el nu avea un plan B, doar să se întoarcă la restaurantul indian... În sfârşit, zări o pată verde care se îndrepta în direcţia lui. Coccinelle abia încetini şi el trebui practic să sară în maşină.

— Nimeni nu v-a urmărit? întrebă neliniştit părosul. Am întârziat. Se merge foarte greu.

— Nu, nu cred, zise Malko. Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu persoana pe care trebuie să o întâlniţi, zise tânărul. Vă aşteaptă acasă la mine.

Coti pe Valiasr, înspre sud. Era calm, dar îşi arunca frecvent privirea în oglinda retrovizoare. Părăsiră marele bulevard ca să se afunde în nişte străduţe strâmte, mărginite cu magazine, apoi se opriră în faţa unui imobil modern, aflat în fundul unei grădini.

— Am ajuns, anunţă tânărul. Sunaţi la interfonul numărul 4. Se află la etajul doi.

Malko coborî, ajunse la clădire, apăsă pe interfonul care se declanşă imediat. Abia ieşit din ascensorul de la etajul doi, că zări o uşă întredeschisă pe care o împinse. Acolo dădu nas în as cu un bărbos grizonat de o statură impresionantă, dar cu privirea surâzătoare. Acesta îi întinse mâna:

Virtual Project

— Eu sunt persoana pe care aţi venit să o întâlniţi. Luaţi loc.

Încăperea, care dădea într-o grădină, era într-o dezordine incredibilă, cu fotografii prinse de pereţi, obiecte înghesuite peste tot, o masă foarte încărcată. Luară loc în nişte fotolii vechi din piele moale.

— Cine sunteţi? întrebă Malko.

— Mă numesc Kaveh Husseini, zise bărbosul. De treizeci de ani, sunt militant! Mai întâi la T'oudeh (Partidul Comunist iranian), pe timpul Şahului, apoi la Mujahedinii Khalq. Sub vechiul regim, am fost arestat de mai multe ori, închis la Evin şi torturat.

Malko, în gardă, observă:

— Nu sunteţi supravegheat? Mujahedinii Khalq sunt urmăriţi.

Iranianul masiv surâse aproape fericit.

— Legăturile mele cu ei nu sunt cunoscute de către nimeni. Am fost foarte prudent. Lucrez oficial la ambasada Italiei, ca traducător şi scriu cărţi.

— Şi tânărul care m-a adus aici?

— Crede că sunteţi un traficant de alcool. E mai puţin periculos.

Totul era relativ...

— Dumneavoastră sunteţi în contact cu Săid Hajjarian? întrebă Malko.

— Da. Am avut un contact indirect cu el recent. A fost verificat prin ultima lui arestare şi n-are decât o singură idee, să părăsească ţara ca să meargă la soţia lui în Austria.

Virtual Project

Se aşteaptă să-l ajutaţi.

Malko tresări.

— Dar eu nu am cum să...

— Noi am făcut un plan, îl anunţă iranianul surâzând. Cunoaşteţi Iranul?

— Puţin.

— În centrul ţării se află un deşert, puţin locuit,

Dach e Sokh. La cinci ore de Teheran, pe şosea. Noi putem să-l scoatem uşor pe Săid Hajjarian din capitală. Nu sunt controale la ieşirile din Teheran. Multe maşini... Apoi, e suficient să părăsească autostrada Teheran-Qom-Ispahan şi să o ia spre est ca să ajungă în deşert.

— Şi apoi? întrebă Malko, nevăzând unde vrea să ajungă iranianul.

Kaveh Husseini se aplecă spre el.

— În 1980, americanii au ajuns până acolo cu elicoptere ca să şi recupereze ostaticii de la ambasada americană deţinuţi de gardienii revoluţiei. Operaţiunea a eşuat căci a fost prost pregătită şi era prea multă lume de transportat. Noi nu avem decât un singur om, pe Săid Hajjarian. Cred că astăzi va fi relativ mult mai uşor să se ajungă cu elicopterul acolo, poate plecând din Afganistan. În această zonă sunt foarte puţini locuitori.

Malko rămase mut. Mark Hopkins, la Viena, nu menţionase niciodată ceva despre o asemenea operaţiune. În faţa tăcerii lui, Kaveh Husseini insistă.

— Săid Hajjarian nu vrea să fie folosit de americani şi apoi să se trezească la Evin şi să fie torturat. El ştie totul

Virtual Project

despre programul nuclear secret al Iranului. El cunoaşte şi infrastructura secretă a pasdaranilor din Europa şi din America. Societăţile prin care ei cumpără materialul sensibil necesar acestui program. Toate astea le va spune când va fi în siguranţă, afară din ţară.

— Aş putea să-l întâlnesc?

Kaveh Husseini dădu negativ din cap.

— E prea periculos. Dacă credeţi că ceea ce v-am cerut este imposibil, îi voi spune. În caz contrar, ne vom întâlni pentru a-i organiza fuga.

— Trebuie să transmit mai departe propunerea dumneavoastră, zise Malko.

Iranianul surâse.

— E normal, latã ce vă propun: atunci când veţi primi răspunsul, mergeţi la sfârşitul zilei la Café 78, de pe strada Adan-Jonoubi. Întrebaţi-l pe barman dacă l-a văzut pe Hornouz. Vorbeşte engleză.

— Cine este Hornouz?

— Nu există... Trebuie să fim foarte prudenţi şi să evităm la maxim contactele. Vă voi contacta eu din nou.

— Dumneavoastră vă întâlniţi cu Săid Hajjarian?

— Nu, ar fi prea periculos. Ţin legătura cu el printr-un prieten sigur. Oamenii din Etta'alat sunt obişnuiţi să-l vadă cu Săid. Sunt prieteni vechi.

— Bine, concluzionă Malko. Am nevoie de câteva zile...

— Înţeleg, aprobă bărbosul. Este dificil, dar nu imposibil. Acum ne despărţim. Eu rămân aici. Plecaţi pe jos vreun kilometru şi apoi luaţi un taxi.

Virtual Project

În lift, Malko îşi spuse că a căzut din nou în capcană... Exfiltraţia ratată a ostatecilor americani cauzase o grămadă de morţi. Kaveh Husseini spusese bine: era o operaţiune extrem de riscantă, care va fi cu siguranţă refuzată de CIA. Dacă ar putea cel puţin să comunice cu lumea exterioară, via Malcolm Mc Laughlin, agentul de la MI6.

Capitolul VI

Cafeneaua Noderi, de pe vremea Şahului, fusese o cafenea literară în vogă. De când au ajuns mollahii la putere, nu mai erau nici cafenele, nici literatură în Iran, în afară de Coran. Noderi devenise un restaurant renumit pentru borşul lui, unde studenţii de la universitatea vecină veneau să se privească în ochi, fără a se putea ţine de mână, serviţi de un personal plictisit şi neglijent, plin de amabilitate.

Malko a fost lăsat de către Chehab puţin mai sus pe bulevardul Jomhuri Islami, lâncezind puţin prin faţa nenumăratelor magazine de telefoane mobile care se aliniau la nesfârşit. Deschise uşa de la Noderi, inspectă rapid cele două săli şi se instală în prima, cu pereţii albi cu verde, nu departe de un cuplu tânăr mort de dragoste care nu încerca nici măcar să şi atingă mâinile. Puse pe masă la vedere un exemplar din Kurier de Viena, semnul de recunoaştere. Nu prea erau străini, cu toate că erau în proximitatea

Virtual Project

ambasadelor Franţei, Italiei şi Marii Britanii. Mucaliţi, iranienii au redenumit strada „Bobby-Sands Street” după numele partizanului pentru independenţă irlandez mort într-o închisoare britanică, în urma unei greve a foamei. Delicată atenţie...

După ce şi comandase un borş şi un kebab, începu să scruteze nou sosiţii. Din fericire, bărbatul pe care îl căuta avea o particularitate puţin frecventă aici: era roşcat...

Îşi terminase borşul atunci când doi bărbaţi intrară în restaurant şi se aşezară aproape de o fereastră. Doi albi, în cămaşă cu mânecă scurtă, cu cravată, la vreo patruzeci de ani. Unul dintre ei era roşcat ca hameiul. Inima lui Malko începu să-i bată mai repede. Schema de contact se derula cum fusese stabilit. Puţin mai târziu, bărbatul roşcat inspectă sala şi încrucişându-şi privirea cu cea a lui Malko, schiţă o umbră de surâs... Zărise deci semnul de recunoaştere. Era acum rândul lui.

Sala se golea, oamenii mergeau la muncă. Cei doi britanici ieşiră la rândul lor din restaurant. Malko, care plătise deja, se luă după ei. Aceştia se îndreptau pe jos spre est, plimbându-se prin faţa vitrinelor. Malko se apropie şi ajunse în dreptul lor. Aceştia admirau telefoane mobile. Brusc, privirea i se încrucişă cu cea a lui Malcolm Mc Laughlin în vitrină. Britanicul se întoarse. Buzele lui nu se mişcau, dar Malko înţelese perfect ceea ce spune:

— Tonight, Club Ararat.

*

* *

Virtual Project

Telefonul din cameră ţârâi. Trebuia să fie Ali Ghoroob. După micul dejun, Malko se plimbase prin Bazar, apoi se întoarse la Esteghlal. Fu surprins să audă o voce de femeie.

— Haroye Otto Gruber? Sunt Yasmine Misaq. Bijan mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Voiam să vă invit în seara asta la o cină la nişte prieteni. Shahin va fi şi ea acolo.

— Este enervant, zise Malko. Trebuie să merg la Club Ararat cu prietenul meu Ghoroob.

Yasmine Misaq păru decepţionată, dar adăugă imediat:

— Pot să vă iau să bem un pahar după cină. Este în cartierul Darband, deci voi veni să vă caut la club în jurul orei zece şi jumătate.

După ce închise telefonul, Malko îşi spuse că iranianca va fi surprinsă să-l vadă singur la Club Ararat, dar contactul cu Malcolm Mc Laughlin era o prioritate absolută. Planul de exfiltraţie a lui Săid Hajjarian, propus de fostul militant al Toudeh, părea nebunesc, dar Statele Unite erau cu siguranţă gata să rişte mult pentru a afla secretele programului nuclear iranian. Bineînţeles că şi pielea unui contractual ca Malko.

Aprinse televizorul şi dădu pe CNN. Până acum, nu descoperise nicio mişcare suspectă în jurul lui, dar iranienii erau la ei acasă şi aveau mii de mijloace să-l supravegheze... Telefonul mobil sună şi el recunoscu vocea lui Ali Ghoroob.

— Mister Otto, sunteţi bine?

— Da, îl asigură Malko. Dar dumneavoastră?

— Voiam să iau cina cu dumneavoastră, dar sunt încă la factory. Mă voi întoarce foarte târziu. Doriţi să vă

Virtual Project

ducă Chehab într-un restaurant bun?

— Mulţumesc, spuse Malko. Mi-ar plăcea să merg la Club Ararat.

— Este foarte bine acolo, aprobă negustorul de covoare. Vi-l trimit pe Chehab la ora opt. Dacă nu ajung prea târziu, voi trece să vă văd.

Malko închise, uşurat: Ali Ghoroob îi furnizase explicaţia pentru Yasmine Misaq care avea să-l găsească singur la Club Ararat.

*

* *

Un baldachin galben deasupra intrării era singurul punct de reper pentru a găsi Club Ararat de pe strada Khalk. La interior, decorul era demodat, şarmant, semănând cu un club englezesc puţin învechit. Restaurantul era închis, se cina doar într-o grădină foarte mare înconjurată de pereţi înalţi.

Atunci când Malko se instală, erau vreo şase mese ocupate, dintre care una de trei bărbaţi şi trei brunete fermecătoare. Bărbatul din mijloc era Malcolm Mc Laughlin. Femeile nu purtau hijab: erau pe teritoriu creştin, nici chiar alcoolul nu era interzis. Malko comandă o salată de castraveţi şi o frigăruie de nisetru.

Nu avea decât să aştepte.

O muzică agreabilă difuzată prin difuzoare aproape că dădea un aer de sărbătoare. Malko se strădui să nu privească deloc spre masa care îl interesa. A trebuit să aibă răbdare aproape o oră înainte să-l vadă pe Malcolm Mc Laughlin ridicându-se şi îndreptându-se spre club.

Virtual Project

După câteva minute făcu la fel şi la recepţie, întrebă unde se află toaleta.

Malcolm Mc Laughlin, în picioare în faţa unui pisoar, se întoarse şi îi surâse.

— Welcome în Teheran! zise el atunci când Malko se aşeză în faţa pisoarului vecin. Au fost probleme până acum?

— Nu.

— Atenţie: sunt foarte vicleni. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Şuşoteau şi britanicul trase apa ca să acopere vocile. Malko îi explică cererea care o avea de trimis la Laughly: posibilitatea de a organiza o ex-filtraţie cu elicopterul plecând din deşertul aflat la sud de Teheran.

— Ce credeţi? întrebă Malko.

Britanicul se strâmbă.

— E riscant. Foarte riscant. Sper că persoana care trebuie ex-filtrată merită efortul...

Şi lăsă fraza în suspensie, ameninţător.

— Puteţi să participaţi?

Britanicul dădu lent din cap.

— No. Sorry. Dar voi transmite asta chiar în această seară.

— Nu există riscul interceptării convorbirii?

— Nu. Peste trei zile, mergeţi la Friday Bazar. E puţin mai departe pe bulevard. E un fel de piaţă mică. Toată lumea o cunoaşte. Cinci sute de metri pe jos. Sunt mulţi expatriaţi. Mi-ar conveni locul ca să vorbim. Dacă nu sunt acolo, înseamnă că proiectul a fost refuzat. OK? Aveţi şi alte contacte la Teheran?

Virtual Project

— Da. Oameni ataşaţi vechiului regim. Ei nu-mi cunosc adevărata identitate.

Britanicul surâse ironic.

— Ce bine. Partizanii Şahului au fost aproape toţi atraşi de către mollahi. Fiţi prudent. Bye now.

El ieşi primul şi Malko mai aşteptă puţin înainte să iasă şi el.

*

* *

Yasmine Misaq apăru în momentul în care Malko îşi termina cafeaua. Era foarte machiată, cu buzele roşii, cu o tentă islamică „ameliorată”: văl multicolor Hermes, haina încheiată până la gât, dar atât de ajustată pe corp că i sublinia ceea ce încerca să ascundă, pantaloni din mătase neagră şi pantofi ascuţiţi.

Abia îi sărută Malko mâna, că ea se debarasă cu un fel de furie de văl şi de haină, relevând o bluză Gucci în culori ţipătoare, mulată peste pieptul ei mare şi o pereche de pantaloni care i veneau ca turnaţi. Îi adresă un surâs devastator lui Malko.

— Mă simt mai bine aşa. Aş vrea să-i castrez pe toţi mollahii ipocriţi care şi-o trag cu fete de doisprezece ani...

Malko nu se putu împiedica să surâdă în faţa acestor propoziţii non politice corecte.

— Credeam că acest Club Ararat a fost interzis musulmanilor.

Yasmine surâse.

— Paznicul de la intrare mi-a vândut arak. Nu vrea

Virtual Project

să-şi piardă o clientă...

Deodată, începu să se onduleze în ritmul muzicii şi suspină.

— Ce păcat că nu putem dansa împreună! Unul dintre ospătari ne va denunţa. Sunt toţi informatori de la Etta'alat. Apropo, unde este prietenul dumneavoastră?

Malko îi explică absenţa lui Ali Ghoroob.

— În acest caz, zise ea, beau şi eu o cafea şi mergem. Shahin îşi doreşte să vă întâlnească.

*

* *

Mostaffa Najar, fusese supranumit în anii 1980 „mollahul sângeros" pentru furia cu care a trimis la spânzurătoare inamicii revoluţiei islamice. Asta se întâmpla înainte să fie numit şeful Diviziei 3 de la Etta'alat (Ministerul de Informaţii), după alegerea lui Mahmoud Ahmadinedjad, ca preşedinte al Iranului. Ţinut la distanţă. În timpul erei Khatami, a fost înnebunit de fericirea de a hăitui din nou inamicii revoluţiei islamice. Asta îl determina să rămână câteodată până la miezul nopţii la birou. Divizia 3 era însărcinată să scoată la iveală activităţile rarilor opozanţi. Mulţi fuseseră lichidaţi în primii ani de la revoluţie, alţii zăceau în sinistra închisoare Evin, iar unii fuseseră doborâţi sistematic de bassidji convenabil ghidaţi.

Supravieţuitorii nu mai erau periculoşi, cu câteva excepţii. În capul listei se afla Săid Hajjarian care, după ce aparţinuse de Etta'alat, îşi pierduse credinţa revoluţionară şi ducea o luptă ascunsă contra regimului. Graţie abilităţii

Virtual Project

agenţilor Etta'alat, descoperirea trădării lui le permisese să marcheze puncte contra organizaţiei Mujahedinilor Khalq. Repus în libertate, acesta nu ştia maniera în care s-au servit de el.

Mostaffa Najar, după ce studiase dosarul afaceristului Bani Farzaneh, era convins că americanii, care erau în spatele Mujahedinilor Khalq, nu vor sta cu braţele încrucişate.

Un om posedând background-ul lui Săid Hajjarian era o ţintă. Deci, în ochii lui Mostaffa Najar, o momeală perfectă. Era sigur că americanii vor încerca să-l recontacteze pe dizident. Era ocazia de a organiza, o capcană de toată frumuseţea. Şeful Diviziei 3 se cufundă într-un dosar, studiind profilul tuturor celor care gravitau în jurul suspectului. În fiecare zi, primea câte o notă de informare asupra contactelor acestuia. Citi atent informarea de azi. Unul dintre agenţii lui, povestea că un apropiat intim al suspectului, un oarecare Safir Moffateh, a întâlnit într-o cafenea un angajat al ambasadei Italiene, Kaveh Husseini. Mostaffa Najar tastă numele pe computer şi fişa îi apăru imediat. Bărbatul militase odinioară la Toudeh, Partidul Comunist Iranian. Fusese închis în mai multe rânduri la Savak, ale cărui localuri erau acum ocupate de Etta'alat. De mai mulţi ani nu-i se cunoştea nicio activitate politică. Mostaffa Najar îi sublinie totuşi cu roşu numele, ca să fie supravegheat. Experienţa l-a învăţat că oamenii se întorceau frecvent la prima lor dragoste. Speranţa lui era ca un alt membru al Mujahedinilor Khalq să încerce din nou să-l

Virtual Project

contacteze pe Săid Hajjarian. Torturându-l cum trebuie, reuşeau cu siguranţă să ajungă departe în organizaţia lor. Sarcina îi fusese atribuită de aytollahul Ali Khamenei, Ghidul, atunci când îl numise în acest post: lichidează definitiv acest grup renegat susţinut de americani.

Nu putea să reuşească asta decât printr-o muncă sistematică de supraveghere. Acest Kaveh Husseini poate că şi-a reluat serviciul. Toudeh şi CNRI (Consiliul Naţional al Rezistenţei Iraniene) întreţinuseră odinioară relaţii bune.

Rămase imobilizat, cu braţul traversat de o durere violentă şi înţepeni aşa, cu respiraţia tăiată. Cu ani în urmă, un membru al Mujahedinilor Khalq trăsese asupra lui zdrobindu-i clavicula şi rana nu s-a vindecat complet niciodată. Merse şi deschise un mic dulap blindat de unde scoase o bilă de opium şi o narghilea. Opiumul era singurul remediu care îi uşura durerea. Opiumul era de calitate superioară, adus din Azerbaidjan.

Se întinse pe grosimea mai multor covoare suprapuse şi îşi aprinse narghileaua, bine încălzită pe o flacără. Probabil că era unul din ultimii muncitori aflaţi la această oră în clădirea imensă părăginită, ridicată de Savak. Instalată pe o colină din cartierul Mehran, între clădiri anonime cu acoperişuri din tablă

Ondulată, nu se distingea decât prin câteva turnuri discrete, o interdicţie de staţionare şi două portrete enorme ale lui Khomeiny şi ale lui Khamenei.

Mostaffa Najar trase lung din narghilea şi expiră fumul cu voluptate. Deja braţul îl durea mai puţin. Se ridică să

Virtual Project

scrie un bilet în atenţia şefului secţiei lui de cercetare, cerându-i să-l aibă în vedere pe Kaveh Husseini, fostul militant al Toudeh.

Asta nu costa prea mult şi putea să producă mult.

Capitolul VII

Malko avea impresia că escaladează Mont Blanc-ul. După piaţa Darband, Yasmine Misaq a continuat pe străduţe mici abrupte ca să oprească într-un final BMW-ul în capătul unui drum atât de abrupt că a fost obligat să meargă aplecat în faţă! Casa spre care se îndreptau se afla la extremitatea nordică a Teheranului, în cartierul Darband, încărcat cu imobile moderne şi case vechi înconjurate de grădini.

Yasmine Misaq se întoarse spre el râzând.

— Iarna, când sunt doi metri de zăpadă, nu pot să plece de acasă!

În ciuda tocurilor ascuţite de la pantofi, sărea ca o capră. Deschise o poartă din lemn care dădea într-o grădină necultivată pe care o traversară ca să ajungă la o terasă unde beau câteva persoane. Se auzea muzică, vechi ritmuri franţuzeşti. Înăuntru, vreo cincisprezece persoane se înghesuiau în jurul unui bar bine garnisit: vodcă, whisky Defender, vin roşu, tequilla, gin. Oamenii abia le dădură

Virtual Project

atenţie. Yasmine

Misaq îl îmbrăţişă, strânse mâinile şi îl conduse pe Malko până în salonul vecin, în faţa unei canapele unde era instalată o femeie elegantă, cu părul vopsit blond, buzele umflate de colagen şi nişte ochi mirifici verzi. Purta o rochie din dantelă neagră mulată şi ciorapi asortaţi. Yasmine Misaq o interpelă în engleză, plantându-se în faţa ei.

— Shahin, îţi aminteşti de Otto Gruber?

Shahin Bakravan îşi îndreptă privirea spre Malko, fixându-l. Acesta făcu un calcul rapid: trebuia să fi atins şaizeci de ani, dar subţirică, cu ridurile şterse, era încă o femeie foarte frumoasă. Stânjenită, îi surâse. El ar fi preferat să o întâlnească singur, căci ea îl cunoştea sub adevăratul lui nume, dacă îşi mai aducea aminte de el...

— A fost acum douăzeci şi şase de ani... zise el. Ne-am întâlnit la familia Farmayan. Eraţi acolo cu soţul dumneavoastră, Manoucher, care fusese numit responsabil la Savak.

Ea păru că are greutăţi să-şi amintească, apoi faţa i se lumină în sfârşit şi replică cu o voce lentă şi muzicală:

— Baleh, baleh! Îmi amintesc. Dar atâtea lucruri s-au întâmplat de atunci.

În orice caz, numele lui Malko nu părea să o tulbure.

Ea se ridică şi merseră toţi trei pe terasa unde era aproape răcoare. Erau la mai mult de o mie cinci sute de metri altitudine. Văduva generalului Bakravan îi aruncă o privire intrigată lui Malko.

— Cum m-aţi găsit? La Teheran nu există carte de

Virtual Project

telefoane.

— Prin Bijan Abidar, îi explică Malko. Dar, ajungând la Teheran, ştiam deja că aţi supravieţuit la tot ce s-a întâmplat.

— Ah, Bijan! zise ea oftând. El m-a ajutat mult. N-a fost tot timpul uşor.

— Credeam că aţi fugit din Iran, remarcă Malko.

Shahin Bakravan luă o înghiţitură de scotch şi replică cu un surâs trist:

— A fost imposibil! Când l-au arestat pe Manoucher, am încercat să-l salvez. N-am reuşit. Câţiva ayatolahi îi voiau pielea. Tot ce mi-au acordat, a fost să-mi petrec ultima noapte cu el. În celula lui din închisoarea Evin. N-o voi uita niciodată. N-am dormit şi am vorbit foarte puţin. Amândoi număram în minte orele rămase. Îmi amintesc că am văzut cerul luminându-se prin fereastra celulei. A fost o dimineaţă cumplită. Am plecat înainte să vină după el şi m-am refugiat la nişte prieteni. După aceea, aş fi putut să părăsesc Iranul. Dar ca să merg unde? Nu aveam bani. Manoucher a fost un ofiţer integru... De a lungul timpului am supravieţuit foarte dificil. Apoi m-am recăsătorit cu un văr al lui Manoucher, care a fost omorât în ultimele luni ale războiului şi acesta mi-a lăsat o fiică. Dar dumneavoastră, întrebă ea, ce faceţi la Teheran?

— Am venit să cumpăr covoare, zise el fără să stea pe gânduri.

Yasmine, care se făcuse nevăzută, reveni cu o butelie de Taittinger Comtes de Champagne şi cu pahare.

Virtual Project

— Trebuie să bem pentru reîntâlnirea voastră!

Goliră şampania şi continuară să povestească. De mai multe ori, Malko surprinse privirea lui Shahin aţintită asupra lui. Salutară stăpânul casei şi persoane cărora nu le reţinu numele. Buteliile goale se acumulau pe bar. Yasmine Misaq lansă:

— Oamenii se întâlnesc ca să bea şi ca să uite!

Erau acolo de o oră când Shahin Bakravan îşi privi ceasul.

— Cred că ar trebui să plec acasă. Sunt puţin obosită.

— Te însoţim, sugeră Yasmine Misaq.

Şi-o şterseră toţi trei. Cartierul era absolut pustiu la această oră târzie, în afară de câţiva câini rătăciţi... BMW-ul începu să coboare pe străduţele strâmte şi slab luminate, pentru a se opri, într-un final, în faţa unui imobil modern. Pătrunseră toţi trei într-un hol de marmură şi se înghesuiră într-un mic ascensor.

— Intraţi să beţi un pahar?

Ea locuia la etajul patru, într-un apartament cu o vedere magnifică spre munte, mobile moderne şi câteva covoare foarte frumoase. În timp ce ea merse să aducă gheaţă din bucătărie, Yasmine îi explică lui Malko:

— Locuiesc chiar dedesubt. Cum sunt divorţată, noi două ne vedem frecvent.

Shahin se întoarse cu o butelie de Taittinger şi puse muzică. Cele două femei vorbeau alternativ în farsi şi în engleză. Butelia de Taittinger Comtes de Champagne se termină, Shahin Bakravan îşi reprimă un căscat şi anunţă surâzând:

Virtual Project

— Mâine am un curs de aerobic foarte devreme.

Ea îl îmbrăţişă foarte cast pe Malko, după ce-i lăsase numărul de telefon mobil şi Yasmine Misaq împreună cu el plecară.

Pe palier, Malko întrebă:

— Putem să chemăm un taxi?

Yasmine Misaq surâse.

— Vă voi însoţi. Esteghlal nu e foarte departe. Haideţi să bem un ultim pahar la mine.

În mod vizibil n-avea chef să meargă la culcare, chiar dacă era aproape ora două dimineaţa. Coborâră un etaj. Apartamentul era mult mai încărcat ca cel al lui Shahin Bakravan, cu canapele adânci, lumini ascunse şi covoare pe pardoseala de marmură.

— Continuăm cu şampanie? propuse Yasmine.

Plecase deja în bucătărie, de unde se întorcea cu o nouă butelie de şampanie: Taittinger Comtes de Champagne Rose Milesime 1999 pe care i-o întinse lui Malko să-o deschidă. Băură, apoi privirile li se încrucişară. Cea a iraniencei era pofticioasă, surâzătoare, senzuală. Puţin aplecată în faţă, ca pentru a şi oferi magnificul ei piept, ea întrebă:

— Pot să vă pun o întrebare personală?

— Bineînţeles.

— Shahin mi-a spus că atunci când v-a cunoscut purtaţi un alt nume. Linge. Malko Linge. Şi că sunteţi un aristocrat austriac. E adevărat?

Malko simţi furnicături neplăcute alergându-i prin mâini. Trebuia să răspundă repede.

Virtual Project

— Da, zise el. Aşa este.

Tocmai îşi juca viaţa la ruleta rusească... Yasmine Misaq continuă pe un ton lejer:

— Shahin mi-a mai spus că, în acea vreme, eraţi spion. De altminteri, soţul ei nu se întâlnea decât cu spioni, mai ales că asta era şi el.

Malko rămase mut în faţa acestei întrebări directe. Yasmine Misaq se mai aplecă puţin şi el crezu că voia să i mai pună o întrebare. Dar buzele ei roşii şi cărnoase se puseră pe gura lui, cu blândeţe la început, pentru ca apoi să l arunce cu violenţă pe spate pe canapeaua adâncă. Lipită de el, îi dădu un sărut interminabil, apoi se ridică, cu ochii sclipitori şi răsuflarea întretăiată, cu faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Îmi doresc asta de când te-am întâlnit acasă la Bijan, zise ea. N-am văzut niciodată nişte ochi ca ai tăi.

Erau în prezent lungiţi faţă în faţă, pe pernele de pe canapea. Yasmine se lipi de el cu totul şi schimbară un alt sărut interminabil. Bazinul tinerei femei se ondula contra lui. Simţind că începea s o dorească, Yasmine se lăsă să alunece uşor pe jos până când ajunse în genunchi în faţa canapelei. Cu câteva gesturi febrile, îl eliberă şi el simţi o gură caldă închizându-se în jurul lui.

Între Taittinger şi această felaţie feerică, uită de nelinişte dublei lui identităţi şi se pregăti să juiseze în această gură primitoare.

Yasmine nu bănuia că e atât de aproape. Când îl simţi la capătul plăcerii, se opri, rămânând în aceeaşi poziţie şi îl fixă pe Malko.

Virtual Project

— Vino în mine.

Ea îşi trecu o mână la spate şi Malko auzi un scârţâit de fermoar. Ea aştepta, îngenuncheată lângă canapea, cu bustul lipit de perne. El veni în spatele ei, descoperind că pantalonii din mătase neagră se descheiau la spate până între picioare şi că Yasmine nu purta chiloţi pe dedesubt. N-a trebuit decât să înlăture uşor mătasea peste şoldurile femeii pentru a elibera o crupă rotundă şi fermă.

Atunci când se înfundă în ea, Yasmine îşi crispă degetele în perne. O luă cu lentoare, metodic, smulgându-i gemete din ce în ce mai puternice, până când o făcu să strige.

— I-am coming!

Se goli în vintrea ei în timp ce corpul lui Yasmine era scuturat de o tresărire lungă. Rămase un moment înfundat în ea, apoi se ridică.

Yasmine Misaq se întoarse, fixând sexul încă sculat, cu un aer gurmand... Malko nu se putu împiedica să întrebe:

— Chiar crezi că sunt un spion?

Ea îi aruncă o privire amuzată.

— Bineînţeles. Când eşti, eşti pentru totdeauna. Dar nu ai de ce să te temi de mine şi de Shahin. Nici măcar de Bijan, care a trebuit să plătească o avere ca să nu se trezească la Evin în 1979. Dacă ai nevoie de ceva, te vom ajuta.

— Mulţumesc, spuse Malko, preocupat să nu îi supună la riscuri pe oameni ca Yasmine.

După zece minute, ea îl lăsa în faţa hotelului ex-Hilton. Din cauza portarului, ea nu-l îmbrăţişă, dar îşi strânse degetele pe vintrea lui.

Virtual Project

— Pe curând.

Malko nu reuşi să adoarmă. Involuntar, armase o maşină infernală. De acum, mai multe persoane ştiau cine era el în realitate. Experienţa îl învăţase că un secret împărtăşit nu mai rămânea mult timp un secret... Poate că avea nevoie de aliaţi. Dacă CIA accepta planul transmis prin intermediarul de la M16.

*

* *

O hartă mare a Iranului, care îngloba ţările limitrofe, Irak, Turcia, Rusia, Afganistan şi Pakistan, ocupa un perete întreg al sălii de conferinţe de la Divizia de Operaţiuni. În afară de Ted Boteler, doi analişti şi un bătrân field officer al Agenţiei care lucrase în Kurghistan, mai era un colonel care reprezenta Pentagonul şi un contra amiral al US Navy. Directorul de la DO luă un arătător şi punctă în mijlocul unui cerc desenat cu roşu la sud est de Teheran şi anunţă:

— Domnilor, v-am convocat astăzi cu scopul de a organiza o operaţiune extrem de sensibilă, la cererea Casei Albe. Agenţia e cea care organizează, dar operatorul va fi Army sau Navy. Este vorba de un executive order semnat de preşedinte şi eu am hotărât ca numele de cod al acestei operaţiuni să fie – „Sunflower”. Tot ceea ce are legătură cu ea este acoperit de secretul absolut.

— Despre ce este vorba? întrebă colonelul de la Pentagon.

— De ex-filtraţia a două persoane care se găsesc în acest moment în Teheran. Ele sunt capabile să ajungă prin

Virtual Project

propriile lor mijloace în zona pe care am delimitat-o pe această hartă, care nu trebuie să fie mai departe de Teheran de patru sute de kilometri. Noi va trebui să fixăm punctul de întâlnire precis, unde va putea să aterizeze un elicopter. Noi am studiat sute de fotografii din satelit ale acestei zone, un deşert cu populaţie foarte puţină care nu necesită nicio instalare militară majoră. După mine, eu nu văd decât două posibilităţi de acces: fie prin Afganistan la est, fie prin sud, cu un port elicopter al Flotei a Vl-a peste coasta iraniană.

O linişte de plumb tronă câteva clipe în încăpere. Aplecaţi peste hărţile lor, cei doi militari studiau problema. Colonelul de la Pentagon luă primul cuvântul.

— Accesul prin Afganistan mi se pare imposibil, zise el. Elicopterele noastre se află la sud, în regiunea Kandahar. Dirijarea lor în apropierea frontierei iraniene nu va trece neobservată şi în plus, distanţa până la zona pe care aţi ales o este prea mare.

— Bine, admise Ted Boteler. Ce spune Navy?

Contraamiralul nu deborda de entuziasm.

— Avem mai multe nave în operaţiune în zonă, recunoscu el, la câteva zeci de mile de coastele iraniene. Teoretic, operaţiunea ar fi posibilă, dar ridică probleme enorme. După harta dumneavoastră, distanţa de parcurs pentru a ajunge la punctul de întâlnire este de ordinul a şapte sute de kilometri. US Marine Corps dispune de două tipuri de aparate. Sikorsky Super-Stallion CH-53 de douăzeci de tone. Autonomia lor este de 540 de mile şi viteza lor de croazieră este de 278 km pe h. Şi Sikorsky S.70 Blackhawk, de unsprezece

Virtual Project

tone, care au o autonomie doar de 363 de mile. Deci, orice tip de aparat am alege, va trebui prevăzută o realimentare a lui. Cum aceste aparate operează deasupra unui teritoriu ostil, vor trebui să ducă cu ele propria rezervă de carburant.

— Este posibil? întrebă Ted Boteler.

— Da, dar asta va complica operaţiunea. Apropo, când este prevăzută această ex-filtraţie?

— Ar trebui să fiţi gata în opt zile, zece cel mai târziu. Dar nu eu controlez timing-ul. E de la Teheran.

Contraamiralul tresări.

— Zece zile! Dar e o nebunie.

— N-avem de ales, tranşă şeful Diviziei Operaţiuni. Ştiu că vă cer mult. A, un alt lucru: cred că această operaţiune va trebui condusă noaptea. Alte întrebări?

— Trebuie neapărat să prevedem un mijloc de comunicaţie securizat între PC-ul operaţional şi persoanele care trebuie ex-filtrate.

— Mă voi ocupa de asta, îl asigură Ted Boteler. Vom folosi Thuraya (telefon prin satelit) securizate.

Contraamiralul părea copleşit. Văzând că şedinţa avea să se încheie, lansă:

— Aparatele noastre vor survola timp de mai multe ore un teritoriu ostil. Iranienii posedă o reţea de radare, sisteme de detectare electronice, o apărare aeriană. Este sinucidere curată.

— Este o misiune extrem de riscantă, recunoscu Ted Boteler, dar este vorba de securitatea naţională.

Se ridică, ceea ce însemna sfârşitul acestei meeting.

Virtual Project

Revenit în biroul lui, se destinse. Dacă nu primea undă verde de la Casa Albă, interlocutorii lui nu vor accepta niciodată să participe la această ex-filtraţie. El se linişti spunându-şi că militarii începeau întotdeauna prin a pretinde că lucrurile erau imposibile. De acum, operaţiunea „Sunflower”, era lansată şi nimic nu o va mai opri.

De pe un telefon securizat îl sună pe reprezentantul MI6 la Washington, Jack Petticoat, care era în contact cu agenţia MI6 din Teheran. Un senior officer care cunoştea Orientul Mijlociu ca pe propriul lui buzunar.

— Jack, zise el, transmite răspunsul nostru: principiul operaţiunii este cunoscut. Într-o săptămână, vom avea modus operandi.

Atunci când închise, îşi spuse că şi a dat foc la valiză.

De acum, Malko Linge îşi va baza acţiunea pe o ex-filtraţie. Nu putea să nu se ţină de cuvânt.

*

* *

Malko fu lăsat de Chehab în faţă la Friday Bazar, un fel de târg de mărunţişuri pe bulevardul Hamidajeri, care se etala pe trei etaje în fiecare vineri. Îl frecventau mulţi străini pentru că preţurile erau cu mult mai rezonabile ca la anticari. Şi puteai să găseşti uneori obiecte dintr-o altă epocă.

De două zile, era în pielea unui vânzător de covoare. Ali Ghoroob l-a dus să vadă sute. Ei nu se mai despărţeau. El n-o mai sunase pe Yasmine. Era prea tensionat de aşteptare. Puţin câte puţin, se obişnuia din nou cu Teheranul. Oraşul se extinsese. Clădirile răsăriseră ca ciupercile, dar,

Virtual Project

fundamental, era acelaşi oraş cu un mai mare văl de tristeţe. Nu erau locuri vesele, nu cupluri îmbrăţişate. În locurile publice, tinerii se ţineau la distanţă, ca nişte mici bătrâni înţelepţi. Cafenelele rare şi minuscule din oraş primeau câţiva intelectuali înfricoşaţi. Oamenilor le era teamă. Chiar dacă uneori, în spatele unui văl, ghiceai o faţă machiată, o privire provocatoare sau un pantof seducător. Dar totul era ascuns sub această pictură mohorâtă religioasă şi aceste sloganuri. Şi mass-media era sub control. Iranienii nu aveau ca mijloace de informare independente decât prin satelit, în principiu interzise, dar tolerate.

Mulţi priveau Tele Farda, programul diasporei iraniene care, transmiţând din California, îndemnau la o rezistenţă imposibilă, vorbindu-le de o lume pe care ei n-au cunoscut-o. Pentru mai mult de jumătate din populaţie, dinastia Pahlavi era istorie. Nimic concret. Se trăia puţin ca într-o ţară ocupată, cu multiplele combinaţii de piaţă neagră, trafic cu alcool şi teama de descindere a pasdaranilor sau a bassidji.

Ordinul islamic trona la suprafaţă, dar oamenii aveau o sete de nestins de libertate. Rupt de lume, Iranul fierbea, fără radio, fără ziare, la ani lumină de civilizaţia occidentală.

Malko se angajă pe o scară care ducea la primul etaj de la Friday Bazar, dând într-un magazin cu mărfuri de ocazie incredibil. O lume nebună şi câţiva străini. Începu să se plimbe pe culoarele pline. Se venea aici cu familia. Urcă apoi la cel de al doilea etaj, etajul de îmbrăcăminte. O adunătură de vechituri. Iranienii se tocmeau cu voce joasă, într-un miros de praf.

Virtual Project

Anxietatea îl strângea de gât. Dacă agentul de la MI6 nu se arăta, era sfârşitul misiunii. Nu mai trebuia decât să ia avionul. Fără ajutor extern, nu-l putea ex-filtra niciodată pe Săid Hajjarian.

Urcă la etajul trei folosit ca parcare şi coborî înapoi la etajul doi. Se imagina anunţându-l vestea proastă pe Kaveh Husseini. Atâtea riscuri pentru nimic, dar el nu stăpânea acest gen de operaţiuni. Brusc, ridicând capul, zări o întreagă familie care urca pe scări: tatăl, mama, o blondă înaltă şi slăbuţă însoţită de trei fetiţe mai engleze ca natura.

Malcolm Mc Laughlin.

Familia se îndreptă pe una din raioanele unde se vindeau haine vechi. Mulţimea era atât de compactă, încât lui Malko i a fost greu să-i însoţească. În timp ce soţia lui negocia o faţă de masă, Malcolm Mc Laughlin îi strecură repede lui Malko:

— Operaţiunea este acceptată. Întâlnire aici peste o săptămână pentru modalităţile de executare.

Şi se întoarse.

Malko simţi furnicături urcându-i pe şira spinării. Această scurtă reîntâlnire însemna o undă verde.

CIA acceptase să organizeze una din cele mai îndrăzneţe operaţiuni de ex-filtraţie niciodată organizată până acum: să ridice un agent şi sursa lui din mijlocul unei ţări ostile.

Cu 50% şanse de reuşită.

Malko prefera să nu se gândească la celelalte 50%.

Virtual Project

Capitolul VIII

Malko împinse uşa de la Café 78 cu inima bătându-i cu putere. Localul era minuscul, trist, cu pereţii lui maro, două banchete şi o duzină de mese, aproape toate ocupate. În spatele barului se agita un tânăr bărbos, înzorzonat cu un cadogan.

O tânără femeie, cu capul acoperit cu un văl multicolor, era singură la o masă, cu urechea lipită de telefonul ei mobil. El se apropie de barman şi întrebă:

— L-aţi văzut pe Hornouz?

— Nu, răspunse celălalt.

— Îl voi aştepta, zise Malko.

Bărbosul îl instală la o masă, precizând imediat:

— Nu servim cafea. Guvernul ne-a interzis ca să ne supere.

Malko comandă un ceai. În jurul lui erau mulţi tineri, cupluri vizibil îndrăgostite, dar care se ţineau la distanţă, ca separaţi printr-un geam invizibil. Café 78 era un punct de întâlnire pentru studenţi, toţi ostili regimului. Lângă el, un student citea o carte şi bea un Efez, bere turcească fără alcool. Un fond muzical

Încerca în van să degajeze atmosfera. De fiecare dată când se deschidea uşa, îi privea insistent pe nou veniţi. După o oră, îşi aruncă privirea la ceasul lui Breitling. Ora şapte. Voia să se ridice de la masă când văzu două fete intrând în cafenea. Prima era Azar, fata lui Shahin Bakravan, cealaltă, o

Virtual Project

brunetă cu nasul impozant. Azar l-a văzut şi ea şi lăsând-o pe prietena ei singură, merse drept la el, luând loc la masa lui.

— Good everiing, zise ea cu o voce melodioasă. Nu mă gândeam că o să vă găsesc aici. Nu sunt decât obişnuiţi ai casei, studenţi de la universitate. Cine va indicat acest loc?

— Un prieten, surâse Malko.

Jenant. Oare nu era totuşi Azar contactul lui? El nu încercă să o invite. Ea a fost cea care l-a pus la colţ, întrebându-l:

— Aveţi o maşină?

— Da.

— Vă întoarceţi pe urmă la hotel?

— Da, cred.

— Puteţi să mă duceţi şi pe mine acasă?

— Bineînţeles, acceptă Malko. Voi pleca în curând.

Ea se întoarse la prietena ei şi amândouă merseră la un grup aflat la două mese depărtare. Malko nu mai avea nici un motiv să aştepte. Cum nu realizase prima întâlnire, era pasibil să fie doar observat. Mujahedinii Poporului erau foarte prudenţi. Era mai bine pentru ceea ce se pregătea să facă. Lăsă un teanc de bancnote verzi de zece mii de riali şi îi făcu semn lui Azar, care se ridică imediat. Bărbosul de la bar îl salută cu şi mai multă căldură. Azar era fără îndoială cea mai frumoasă fată din această cafenea.

Chehab le deschise portiera de la maşina Peugeot 405 şi ea îi dădu adresa mamei ei, înainte să se strecoare lângă Malko. Era clar că ea nu ştia că fusese surprinsă cu Bijan Abidar.

— Mama este foarte fericită că v-a reîntâlnit, zise

Virtual Project

ea, în timp ce se angajau într-un trafic infernal.

— Şi eu. Voi nu suferiţi de prea multe interdicţii religioase?

Privirea lui Azar se umplu de ironie.

— O, ne descurcăm. Bineînţeles că afară trebuie să păstrezi aparenţele. Dar acasă facem ce vrem. Per total, nu trăim prea rău. Aţi văzut-o pe prietena mea de la cafenea, fata cu nasul mare?

— Da.

— Era mulţumită că l-a convins pe prietenul ei să facă sighem în week-end.

— Ce reprezintă?

Azar surâse.

— O particularitate a religiei şute. O căsătorie provizorie. E suficient să mergi la un mollah, să-i dai cinci sute de tomans (1 tomans = 10 rials) şi te declară căsătorit pentru cât timp doreşti. De la o zi la zece ani! Cu hârtia, poţi să mergi la hotel cu un bărbat. Pasdaranii nu pot să spună nimic în aceste condiţii. Cumperi prezervative de la o farmacie şi eşti liniştit.

Malko, cu gura căscată, îşi spuse că iranienii, în afară de caviar şi de covoare, inventaseră CD-ul sexual.

— Şi profită mulţi de asta?

— Da, din fericire. Dacă nu, am înnebuni. Ne sufocăm. Trebuie să luptăm fără încetare, dar noi am învăţat toate subtilităţile, priviţi.

Ea îi întinse telefonul ei mobil. El îl deschise şi imediat apăru o poză a lui Azar, în bikini, într-o poziţie deosebit

Virtual Project

de provocatoare. Înscris dedesubt, numărul ei de mobil începând cu 912.

— Aşa începi, comentă ea, când vrei să agăţi un băiat. E suficient să i-o trimiţi pe telefonul lui.

El îi înapoie telefonul. Aerul ei inocent ascundea multe resurse.

Ieşiseră de pe Chamran Expressway şi urcau spre cartierul Darakieh. Aproape ajunseră. Maşina se zdruncina pe Shahid Baheshti Street, o străduţă mică între munte şi o râpă. Ea se opri în faţa numărului 24. Azar se întoarse spre Malko şi îi lansă înainte să coboare:

— Pe curând.

Pe tot parcursul drumului, Malko nu se gândi decât la această sulfuroasă Lolita. În mod vizibil, nu era uşă de moschee.

Traversând holul de la Esteghlal, mătură cu privirea grupul de oameni care aşteptau pe bancheta din faţa recepţiei. Niciunul dintre ei nu se ridică să-l urmărească. Era încă obligat să aştepte.

*

* *

Săid Hajjarian, după ce mâncă nişte curmale şi fistic proaspăt – era sezonul – îşi bău ceaiul trăgând din narghileaua în care se aflau câteva bile de opiu. Un drog din fericire bine comercializat care îi calma tristeţea şi durerea cronică de dinţi. Se simţea bătrân şi obosit, fără nici un viitor. Din momentul în care fusese îndepărtat din Servicii, vegetase. Desigur, nu se afla în mizerie, posedând în

Virtual Project

sudul Teheranului terenuri de porumb care îi aduceau venituri din care să trăiască. De altfel, el avea puţine nevoi. Ieşea puţin, nu citea aproape deloc – nu se găseau cărţi la Teheran – nu mergea niciodată la cinema. Visa să părăsească Iranul ca să o întâlnească pe soţia lui la Viena. Până de curând, fusese un vis imposibil. Vechii lui prieteni nu-l vor lăsa niciodată să plece. Alţii, înaintea lui, încercaseră şi terminaseră sinucişi sau morţi în accidente, loviţi de o motocicletă condusă de un bassidji plătit de regim. Săid Hajjarian cunoştea multe secrete despre primii ani ai revoluţiei, fără a mai socoti ceea ce afla în fiecare zi, graţie prietenilor lui.

Trase din nou din narghilea. Opiumul îi calma durerile dentare şi îl arunca într-un fel de beatitudine, începu să se gândească la ceea ce vechiul lui prieten, Safir Moffateh, îi promisese, în schimbul informaţiilor pe care le deţinea despre programul nuclear secret. Americanii vor fi de acord să-l scoată din Iran. El era în legătură de mulţi ani cu cei care lucrau la „bomba şiită". Singurul punct care îl deranja, erau contactele prietenului lui cu Mujahedinii Poporului, oameni care îl dispreţuiau. Din fericire, afacerea fusese lăsată baltă. Contactul lui Safir Moffateh nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Săid Hajjarian fusese arestat de agenţi foarte politicoşi de la Ministerul de Informaţii, veniţi să-l ridice într-un Mercedes banal. Îi explicaseră că era arestat „pentru propria lui securitate" şi îi confiscaseră paşaportul. Timp de o săptămână, rămăsese într-o safe house sub paza unor agenţi mult mai tineri decât el. Nu fusese maltratat, nici măcar

Virtual Project

interogat. Pur şi simplu, într-o zi i-au dat paşaportul înapoi şi l-au însoţit acasă la el.

Safir Moffateh n-a mai vorbit de nimic şi Săid Hajjarian recăzuse în rutină: vinerea mergea să escaladeze muntele şi să şi ia un kebab dintr-una din cârciumile din cartierul Darakieh, nu departe de închisoarea Evin.

Soneria îl făcu să tresară. Nu aştepta pe nimeni. Era Safir Moffateh, foarte exuberant. Îl strânse în braţe şi cei doi bărbaţi se instalară în jurul narghilelei. Noul venit aşteptă să tragă câteva fumuri din pipa cu apă, pentru a spune pe un ton misterios:

— Am noutăţi!

— A apărut prietenul tău?

— Nu. Altul. De data asta e ceva serios. Prietenii mei din exterior i-au convins pe americani să trimită pe cineva aici. Un spion. (Apoi coborî vocea.) El se află în Teheran! Nu are legături la ambasadă şi ştia de la prietenii lui care lucrează tot în servicii că americanii nu riscă des să trimită un om în Iran. E foarte periculos.

Durerea de dinţi începea să se atenueze şi el se simţea într-o dispoziţie mai bună.

— Este o farsă? întrebă el.

— Nu, nu, îl asigură Safir Moffateh. Există un contact cu el, printr-unul din prietenii mei, un tip sigur, un fost combatant de la Toudeh. A venit să organizeze ieşirea ta din Iran.

— Cum? întrebă Săid Hajjarian, sceptic.

— Vei pleca cu un elicopter.

— Cu elicopterul?

Virtual Project

Săid Hajjarian nu mai puse întrebări. Nu era supravegheat în permanenţă, dar nu vedea cum să plece din Iran cu elicopterul. Safir fusese întotdeauna un exaltat. Dar, la urma urmelor, putea să viseze.

— Foarte bine, concluzionă el. Vom vedea!

*

* *

Malko dormise rău, tresărind la cel mai mic zgomot. Îi observase pe vecinii lui din breakfast room. Nici un contact. Se decise să se întoarcă la sfârşitul zilei la Café 78. Abia ajuns în cameră, că telefonul lui începu să sune. Era Yasmine Misaq, pe care n-o mai revăzuse de la petrecere.

— Voiam să vă iau cu mine la cursul de aerobic, îl anunţă ea. Prietenii mei doresc să vă întâlnească.

Lui Malko îi plăcu ideea să meargă să contemple femei frumoase sărind în cadenţă, mai bine decât să piardă vremea şi acceptă. Asta îi va umple câteva ore.

— Spuneţi-i şoferului să o ia pe bulevardul Gandhi şi apoi pe strada numărul 5. Şi pe această stradă, să oprească la numărul 5. E o clădire mică cu o curte în faţă. Ne vedem într-o oră.

El închise telefonul. În cele din urmă, senzaţia de a fi rupt de lume era copleşitoare. Nu putea să telefoneze nimănui din lumea exterioară, nefiind el, ci Otto Gruber.

După o jumătate de oră, Chehab opri maşina în faţa unei clădiri albe, cu curtea plină de maşini. În momentul în care Malko coborî din Peugeot, trecu o maşină cu viteză mică. Pulsul i se acceleră. Era o Coccinelle verde care parcă

Virtual Project

puţin mai departe.

Yasmine cobora deja în faţa casei în întâmpinarea lui, vizibil fermecată, cu părul ascuns sub un văl Hermes.

— Prietena mea Jaleh adoră străinii, îi explică ea. Vrea să vă invite la cină la ea acasă. Şi să vă arate ce face ea aici.

— Cine este?

— Ea îi învaţă aerobic pe oameni atinşi de mongolism.

Malko o urmă buimăcit, descoperind un fel de pistă înconjurată de rânduri de scaune. La stânga, bărbaţii, la dreapta, femeile. Un pian, o boxă, cameramani şi oameni în picioare peste tot. Malko se aşeză şi spectacolul începu.

Înspăimântător!

Sub direcţia unei femei mici în negru, urâtă ca cele şapte păcate capitale, o duzină de nefericiţi atinşi de mongolism încercau să facă aerobic cu o stângăcie patetică. În faţa lui Malko se agita un personaj de coşmar. Ras în cap, cu urechile înfundate în cap parcă de un ciocan, uşor albinos, cu buza de jos atârnată şi gura întredeschisă, sărea greoi şi scotea mormăituri de satisfacţie, cu o graţie de urs brun. Nici ceilalţi nu se descurcau mai bine. Yasmine Misaq, aşezată de cealaltă parte, cu femeile, îi aruncă o privire complice lui Malko.

Acesta se întrebă de ce-l invitase oare la acest balet straniu. Doar dacă nu cumva făcea parte din reţeaua lui Kaveh Husseini. Se ridică. Trebuia cu orice preţ să-l găsească pe bărbatul din maşina Coccinelle verde. Şi brusc, măturând cu privirea sala, îl zări în picioare în mulţime. Schimbară o privire scurtă şi tânărul se dădu înapoi, îndreptându-se

Virtual Project

spre ieşire.

Malko întoarse capul. Yasmine Misaq vorbea cu nişte prietene. O şterse şi el spre ieşire, coborî valvârtej scările şi îi zări pe tânăr pe trotuar. Îl ajunse din doi paşi şi îl întrebă:

— Cum aţi ajuns aici?

— Eram în parcare la Esteghlal. Aşteptam să ieşiţi. V-am urmărit.

Deci, Yasmine Misaq nu era implicată.

— Aveţi un mesaj să transmiteţi? întrebă tânărul.

— Da, confirmă Malko. Spuneţi-i lui Kaveh că prietenii mei acceptă să l ex-filtreze pe prietenul lui.

Aparent, totul fusese prevăzut, căci bărbatul răspunse imediat:

— Întâlnire mâine la Bazar. La intrarea nordică, este un restaurant, Shamshuri. Luaţi masa acolo şi apoi mergeţi la magazinul de bijuterii. Priviţi atent interiorul magazinului. La revedere.

Spunând astea, se îndreptă spre maşină. La timp.

Întorcându-se spre sală, a fost cât pe ce să se izbească de Yasmine Misaq care cobora treptele de la intrare. Faţa iraniencei se însenină.

— Ah! Îmi era teamă că ai plecat! Ţi-a plăcut spectacolul?

— A fost adorabil! pretinse Malko cu o sinceritate demnă de elogiat.

Apoi o însoţi înăuntru. „Stăpâna baletului” veni imediat spre el şi se scuză surâzând.

— Nu pot să vă strâng mâna în public.

Îi expediase pe monştrii ei şi părea foarte dornică să

Virtual Project

începă conversaţia. Malko le însoţi pe cele două femei într-un birou transformat în salon de ceai. Yasmine Misaq, foarte mândră că l-a adus pe Malko cu ea, preciză:

— Soţul lui Jaleh este un general pasdaran. Ea va organiza o cină în cinstea ta.

Malko surâse pe dinăuntru. Cu acest gen de cină, acoperirea lui se va transforma în pat de puf.

După o ceaşcă cu ceai şi câţiva biscuiţi, plecă, pretextând o întâlnire. În realitate, trebuia doar să ia masa cu Ali Ghoroob. Altfel, nu avea nimic de făcut până a doua zi, când avea loc întâlnirea misterioasă de la Bazar, din magazinul de bijuterii. Foarte probabil că avea să fie cu Kaveh Husseini.

În timp ce cobora spre centru, îşi testă memoria lui fabuloasă, compunând pe telefonul mobil numărul zărit fugitiv pe ecranul telefonului mobil al lui Azar, Lolita, amanta lui Bijan Abidar.

Memoria lui mai funcţiona încă bine, căci o voce de femeie răspunse imediat.

— Baleh.

— Sunt eu, Otto Gruber, anunţă Malko. Eşti bine?

— Da. Mama nu e aici. E plecată la Karaj, la nişte prieteni, pentru două zile. Ce faceţi?

— Merg să văd nişte covoare, răspunse Malko, fără să mintă. Trebuie să-mi termin treaba.

— Şi deseară?

— Nimic special.

— Voi încerca să organizez o petrecere acasă, zise imediat Azar. Vă sun la numărul care a apărut pe telefonul meu.

Virtual Project

Malko închise, mândru. Cu faţa ei de înger, cu privirea umedă, Azar era extrem de excitantă. O seară în compania ei era o perspectivă foarte agreabilă. Evident, dacă Yasmine Misaq ar afla, i-ar scoate ochii. Dar trebuia să profite de toate micile bucurii ale vieţii, în fiecare clipă, acoperirea lui putea să se destrame! Şi nici măcar nu începuse cea mai periculoasă parte a misiunii lui: ex-filtrarea lui Săid Hajjarian.

Ceea ce punea probleme enorme. Abia aştepta să se vadă cu Malcolm Mc Laughlin, la întâlnirea fixată pentru vinerea următoare. Agentul MI6 era singurul lui contact cu baza.

*

* *

Masa cu Ali Ghoroob, urmată de o cufundare în praful sutelor de covoare, se petrecuse fără surprize. Din fericire, negustorul iranian era foarte prins, ceea ce-i lăsa o mare libertate de mişcare lui Malko. Acesta, din nou, nu mai avea nimic de făcut.

— Mă întorc la hotel, îi spuse el lui Chehab. Telefonul lui mobil sună în mijlocul Chamran Expressway.

— Otto, zise vocea fals copilărească a lui Azar, nu voi putea să cinez cu tine în seara asta. Sunt invitată la un prieten.

— Bijan? nu se putu împiedica să replice Malko, frustrat.

— De unde ştii? întrebă Azar fără să şi ascundă surprinderea.

— O intuiţie, pretinse Malko. Este păcat de seara asta.

După ce întrerupse conversaţia, se întrebă dacă să nu o sune pe Yasmine Misaq. Mai bine nu. Dacă suna ea, cu

Virtual Project

atât mai bine. Dacă nu, va lua cina singur.

*

* *

Ted Boteler sosise la ora şapte dimineaţa la Langley pentru o reuniune de etapă a operaţiunii

„Sunflower”, hotărâtă cu o seară înainte la cererea generalului de la USMC, Robert Stanton, însărcinat cu acest proiect. Acesta din urmă, care măsura un metru treizeci la greabăn, părul grizonat, scund şi îndesat, părea întotdeauna gata să pornească la asalt.

Sosise cu colonelul Ed Buster, adjunctul lui şi un locotenent de nave, pilot de elicoptere, care avea să fie şeful misiunii „Sunflower”.

Cei patru bărbaţi îşi serveau rituala cafea fierbinte. Scopul acestei reuniuni era să compare în linii mari ceea ce aveau pregătit militarii cu exigenţele Agenţiei. Ted Boteler îi adresă un surâs aproape graţios generalului de marină.

— Generale, vă mulţumesc pentru promptitudine. Ştiu că vă cer ceva foarte dificil.

Generalul Robert Stanton, la fel de surâzător ca un buldog cu o durere de dinţi, lăsă să cadă cu o voce casantă:

— Sir, înainte de a expune planul nostru, trebuie să vă spun că am procedat la evaluarea acestei misiuni, cum facem întotdeauna. În cazul condiţiilor cele mai favorabile, avem şansa de reuşită de 37%.

— E puţin? întrebă Ted Boteler.

— Foarte puţin, sublinie generalul. În mod normal, nu ne lansăm într-o operaţiune decât cu 95 – 98% şanse de

Virtual Project

reuşită. Ţineam să vă avertizez.

Un înger traversă încăperea şi merse să se izbească în fereastra care dădea spre Potomac.

Directorul de Operaţiuni CIA făcu un gest fatalist, în operaţiunile lui, nu avusese niciodată acest procentaj, dar trebuia să l menajeze pe interlocutorul lui.

— Generale, ştiu că sunt implicaţi oameni de ai voştri, care îşi vor risca viaţa şi mă rog la Dumnezeu ca totul să se deruleze cu bine. Care este planul dumneavoastră?

Generalul Stanton deschise dosarul şi luă o hartă pe care o desfăcu pe masă. Aceasta îngloba întreaga regiune de sud a Teheranului, până la Oceanul Indian.

— Vom opera plecând de la portelicopterul Bataan, anunţă el. Acesta aparţine Flotei a V-a al cărei Joint Command se află la Djibouti. Această navă face parte dintr-o task force repartizată pe mai multe unităţi şi care cuprinde în jur de două mii de oameni, cu aparatele necesare să le trimită în zonă. Bataan patrulează în Oceanul Indian şi se află frecvent în apropierea coastelor iraniene. Unităţile marinei iraniene nu se alarmează atunci când le văd.

— Bine până aici! aprobă Ted Boteler. Aţi ales un punct de întâlnire cu cei pe care trebuie să-i ex-filtraţi?

Generalul puse un deget arătător gros, căruia îi lipsea unghia, pe un punct la sud est de Teheran.

— Yes, sir. După ce am studiat harta din satelit, relieful şi zonele militare iraniene din regiune, am ales aerodromul dezafectat din Post-Badan, aflat la patru sute şaizeci de kilometri de Teheran, în deşertul Dacht e Sorkh. E

Virtual Project

uşor accesibil, de pe o şosea care iese din autostrada Teheran-Qom-Ispahan şi e situată într-o regiune slab populată. Oamenii dumneavoastră n-ar trebui să întâmpine nici o greutate ca să ajungă acolo. Noi i-am dat numele de cod „Deşert Unu”.

— Bine, aprobă Ted Boteler. Care este distanţa între „Deşert Unu” şi Bataan?

Faţa generalului Stanton se crispă.

— În jur de patru sute şaizeci de mile, după poziţia Bataan. Această distanţă m-a dus la selecţionarea pentru această misiune a elicopterelor Sikorsky CH-53 Super-Stallion.

Ted Boteler, care avea unele noţiuni militare, ridică din sprâncene.

— Sunt aparate foarte mari. Noi nu avem decât doi oameni de adus. De ce nu folosiţi Blackhawk?

Generalul Stanton îi aruncă o privire la limita dispreţului.

— Sir, autonomia elicopterelor Blackhawk este de trei sute şaizeci şi trei de mile. „Deşert Unu” se află la patru sute şaizeci de mile, ceea ce ne ar forţa la o alimentare intermediară cu carburant, care este imposibil de realizat în plin zbor. Autonomia elicopterelor

Super-Stallion este de patru sute cincizeci de mile. Ceea ce îi permite să şi efectueze misiunea dintr-o singură bucată, alimentând în „Deşert Unu”. Bineînţeles, în ambele cazuri, asta nu ne lasă decât o marjă de siguranţă de douăzeci şi cinci de minute de zbor. Este extrem de puţin.

Ted Boteler, care începea să realizeze dificultatea

Virtual Project

operaţiunii „Sunflower”, nu mai insistă, preferând să treacă la întrebarea următoare.

— Care va fi timing-ul operaţiunii?

Generalul Stanton se întoarse spre locotenentul de marină care continuă:

— Aparatele vor decola de pe Bataan la ora 9 P.M. Vor trebui să ajungă la „Deşert Unu” între orele 11,45 şi ora 0. Pentru a pleca peste o oră şi a ajunge din nou pe Bataan către ora 4 A.M.

— Deci, întreaga operaţiune se va efectua noaptea? Întrebă directorul de Operaţiuni.

— Afirmativ. Echipajele vor fi dotate cu aparate de vedere nocturnă. Vor zbura la o sută de picioare deasupra oceanului şi la trei sute de picioare deasupra solului iranian, cu luminile stinse. Ceea ce reprezintă un stres considerabil pe o distanţă atât de lungă. Nu vor avea decât foarte puţin timp ca să i recupereze din „Deşert Unu”.

— Înţeleg, spuse Ted Boteler. Alt punct: ce aţi pre¬văzut pentru a dejuca apărările electronice ale iranienilor?

— Am reperat o gaură în reţeaua radar iraniană care protejează coasta, între Chahbar şi Qask. Pe urmă, zborul în TBA (foarte joasă altitudine) îi va face să treacă pe sub acoperirea radarelor iraniene. Aparatele, după decolarea lor de pe Bataan, vor zbura la o sută de metri unele de altele, eşalonate în înălţime pe cincizeci de picioare, ultimul aparat fiind cel mai sus. Faptul că vor survola o zonă deşertică va diminua riscurile de reperare.

Ted Boteler mai întrebă:

Virtual Project

— Şi în cazul intercepţiei iranienilor?

Generalul Stanton prevăzuse întrebarea.

— Iranienii posedă Sukhoi-25 şi Mig-29 la Ispahan. Aceste aparate sunt surclasate de avioanele noastre Tomcats pe care le avem la bordul navei, dar ordinul de intervenţie deasupra teritoriului iranian nu poate veni decât de la Casa Albă.

— Înţeleg, admise Ted Boteler. Voi discuta această problemă cu DG. Care sunt condiţiile meteo în acest sezon deasupra acestei zone?

— Mai degrabă bune, trebui să recunoască generalul Stanton, dar nu suntem la adăpost de o furtună de nisip care se poate ridica foarte brusc. În acest caz, dacă aparatele se află în aer pot să continue să zboare cu instrumentele de vedere nocturnă, dar e imposibil să coboare sau să aterizeze.

— Este într-adevăr imposibil să se apropie mai mult de Teheran? insistă Ted Boteler.

Generalul Stanton îi adresă un surâs glaciar.

— Nimic nu e imposibil pentru USMC, sir! Dar ar trebui în acest caz să trimitem Hercules C-130 pentru a le alimenta cu carburant şi a le găsi un teren de aterizare. Ceea ce sporeşte considerabil riscurile de reperare.

Nefiind nebun, directorul de Operaţiuni al CIA bătu în retragere. Sperase doar să scurteze traseul lui Malko, exfiltrându-l pe protejatul lui mai aproape de capitală.

— Bine, concluzionă el, să rămânem la această configuraţie. Câte aparate vă gândiţi să folosiţi?

— Patru Super-Stallion, anunţă generalul Stanton.

Virtual Project

Ted Boteler tresări.

— Patru! Sunt multe.

— Negativ, sir. Pe un traseu atât de lung – aproape o mie de mile dus întors – riscul apariţiei unor incidente tehnice nu este de neglijat, fără să mai vorbim de o înrăutăţire posibilă a condiţiilor meteo. La plecare, avem nevoie de două aparate. Unul ca să-i adune pe oamenii voştri şi al doilea ca să transporte kerosen în canistre ductile instalate în cabină. Am prevăzut de asemenea şi un platoon (pluton) ca să securizăm zona „Deşert Unu" pe timpul cât se vor afla la sol. Umplerea rezervoarelor nu va lua mult timp, pentru că se va face cu o pompă manuală. Nu putem să excludem nici o întârziere a celor două persoane care trebuiesc ex-filtrate. De aceea sunt necesare două aparate. Dar va trebui să prevedem şi un incident tehnic. Va trebui deci să dublăm dispozitivul, ceea ce înseamnă minimum patru aparate.

— Super-Stallion-urile sunt foarte sigure, remarcă directorul de la Operaţiuni.

— E posibil să aibă şi ele probleme tehnice, sublinie generalul. Personal, aş prefera cinci aparate.

— Luaţi câte aparate doriţi! tranşă Ted Boteler. Este responsabilitatea dumneavoastră. De cât timp aveţi nevoie, începând cu ziua de azi, pentru ca dispozitivul dumneavoastră să fie operaţional?

— Cinci zile. Voi pleca în Irak ca să îmbarc pe Bataan echipaje care sunt obişnuite să zboare deasupra deşertului.

— Bine, aprobă Ted Boteler. Voi transmite rezumatul acestor date. Cum se vor face transmisiunile radio

Virtual Project

între aparatele de zbor şi mission commandert

— Prin Satcom codat, răspunse generalul Stanton. Dar trebuie să prevedem şi un mijloc de comunicaţie securizat între agentul dumneavoastră şi mission commander.

— Este prevăzut. Noi folosim o Thuraya codată. Să mi comunicaţi şi numărul dumneavoastră.

— No problem, afirmă generalul Stanton.

Ted Boteler îi adresă un surâs călduros şi se ridică.

— Mulţumesc, generale. Ţinem legătura.

Îl însoţi până la lift şi după ce mai bău puţină cafea, răsfoi documentele lăsate de generalul de Marină, în special localizarea geografică a zonei „Deşert Unu”.

Problema lui urgentă era de acum să facă să ajungă la Malko un pachet constând într-un Thuraya securizat, o armă şi explicaţiile necesare. Şi asta pe sub nasul şi barba serviciilor iraniene.

Aproape peste tot, în această operaţiune, se lovea de probleme insolubile. Fără să mai vorbim de ceea ce avea Malko de rezolvat ca să ajungă la „Deşert Unu” cu Said Hajjarian. Totul părea o misiune imposibilă, dar zarurile fuseseră aruncate. Doar că, la prima greşeală, acest plan frumos se prăbuşea ca un castel de cărţi de joc şi Malko se va trezi, în cel mai bun caz, în sinistra închisoare Evin. Aşteptând spânzurătoarea.

Iranienii adorau să şi vadă inamicii bălăngănind la capătul unei corzi.

Virtual Project

Capitolul IX

Restaurantul Shamshuri era plin. Multe femei veneau să şi facă cumpărăturile la Bazar şi devorau kebaburile de capră în câteva minute. Malko, ca şi ceilalţi clienţi, plăti înainte la casă şi se instală la o masă în fundul sălii. Decor straniu. Pereţi albi şi scaune capitonate cu piele. Fu servit în timp record cu eternul kebab cu orez şi şofran. Stropit cu apă minerală Vata. Aveau acest fel de mâncare sau pui. Cu o seară în urmă, ia Esteghlal, încercase o friptură. Experienţă fatală. Privi în jurul lui şi descoperi că era singurul străin. De altminteri, în afară de rarii oameni de afaceri şi de turişti de vârsta a patra, alţii nu erau la Teheran. Ţara, izolată de un sfert de secol, trăia închisă în ea. Şoferii de taxi vorbeau numai farsi şi existau puţine hoteluri, imposibil de rezervat din străinătate, care nu primeau cărţi de credit. Totul era făcut ca să descurajeze turiştii. Totuşi, nu resimţeai nicio ostilitate pe stradă, ci din contră.

O dată mâncat kebabul, Malko privi din nou în jurul lui. Doar oameni normali, în aparenţă. Era tensionat, ca înainte de fiecare contact. Adevăratele momente periculoase.

Intră direct în Bazar, cotind imediat la stânga pentru a ajunge la magazinul de bijuterii. Aleile mişunau de animaţie. Fusese gata să fie răsturnat de o motocicletă! Oameni amărâţi trăgând şarete, hamali prăbuşiţi sub greutatea sulurilor de materiale, femei în robe negre lungi care

Virtual Project

păreau fantome. Începu să se plimbe uşor prin înghesuială, aruncând câte o privire în interiorul fiecărui magazin, după cum îi recomandase cu o seară înainte bărbatul cu Coccinelle verde. Ajuns la capătul aleii, se întoarse şi o luă pe cealaltă parte.

Brusc, atunci când ajunse la capătul Bazarului şi privea la al miilea magazin, pulsul i se acceleră.. Kaveh Husseini, cu coatele pe tejghea, în faţa uşii, îi surâdea! Malko continuă, aşteptându-se ca fostul militant de la Toudeh să-l ajungă, dar nu se întâmplă nimic. Se întoarse deci şi se opri în faţa vitrinei, stupefiat: magazinul era gol, în afara unui vânzător bărbos – nu erau niciodată vânzători în Bazar. Totuşi Malko nu scăpase uşa din ochi. Intrigat, intră în magazinul mic şi lung. Abia intră, că o draperie se dădu la o parte în fundul magazinului şi apăru barba albă a lui Kaveh Husseini.

Malko îi făcu un semn discret din cap vânzătorului, traversă magazinul şi se strecură în spatele draperiei, descoperind un birou microscopic, echipat cu un vechi seif. Iranianul, în picioare, ocupa aproape tot spaţiul cu silueta lui impozantă. Îi întinse mâna lui Malko, surâzând.

— Aveţi veşti bune?

— Principiul de ex-filtraţie cu elicopterul a fost acceptat, anunţă Malko. Dar nu am încă nici un detaliu.

— Când?

— Voi afla în câteva zile.

— Trebuie să fie într-o miercuri sau într-o luni, anunţă fostul militant de la Toudeh.

— De ce?

Virtual Project

— Sunt zilele în care Săid Hajjarian merge la dentist. Imobilul acestuia din urmă are două ieşiri. Chiar dacă Săid Hajjarian este supravegheat, putem să scăpăm de agenţii de la Etta'alat.

— Vreţi să fiţi ex-filtrat şi dumneavoastră? întrebă Malko, neliniştit.

CIA nu era o agenţie de voiaj.

O umbră de tristeţe trecu prin privirea bătrânului iranian.

— Nu, sunt prea bătrân şi toată familia mea este aici. Sănătatea mea nu e grozavă. Nu voi suporta emoţiile acestei călători şi apoi, ce aş putea eu să fac în Europa? (Râse.) Prefer să lupt din interior contra regimului.

Era sincer.

Malko decise să avanseze.

— La ce oră sunt programările la dentist?

— Depinde. Le poate fixa după bunul lui plac.

— Vor trebui să fie la sfârşitul după amiezei, sugeră Malko. Această operaţiune se va face, după toate aparenţele, noaptea.

Kaveh Husseini aprobă.

— Mi se pare posibil.

— Cât timp este necesar ca să ieşim din Teheran la sfârşitul zilei?

Ex militantul de la Toudeh se strâmbă.

— Se merge foarte greu. Ca să ajungi la autostrada Qom care merge spre sud, câteodată îţi ia o oră. Sau chiar mai mult.

— Sunt controale la ieşirea din oraş?

Virtual Project

— Nu. Niciodată. Sunt prea multe maşini. Dar mai departe, la gheretele de taxare de pe autostradă, se întâmplă. Sunt mulţi poliţişti pe traseu care controlează viteza. Dacă au instrucţiuni speciale, pot să intercepteze un autovehicul. Pasdaranii posedă şi elicoptere, dar se servesc puţin de ele.

— Apropo de vehicul! continuă Malko. Unde îl vom găsi?

— Săid Hajjarian nu are, începu Kaveh Husseini, dar...

Se opri brusc. Soneria de la intrarea în magazin sună. Cei doi bărbaţi rămaseră încremeniţi. Malko văzu spaima din privirea iranianului. Apoi voci de femei ajunseră la ei prin draperia neagră. Erau cliente. Ex-militantul reluă cu voce slabă:

— Este o Coccinelle, a prietenului meu, zise el, dar nu merge prea bine.

Lui Malko îi venea să-l strângă de gât. Puteau foarte bine să ia şi o maşină de pompieri şi ar fi trecut mai neobservaţi. În plus, o pană, în plin deşert, în momentul ex-filtraţiei, putea să-i conducă la catastrofă.

— Trebuie să găsim o maşină sigură, zise el. Sau să închiriem una.

— Asta riscă să atragă atenţia, obiectă Kaveh Husseini. Voi împrumuta una.

— Veniţi cu noi?

— Dacă trebuie. Sunt cam bătrân, dar asta îl va linişti pe Săid şi eu cunosc bine ţara.

— Perfect. Va trebui să-l întâlnesc înainte de plecare.

Kaveh Husseini se întunecă la faţă.

Virtual Project

— Nu e o idee bună. Săid este foarte supravegheat. Momentan, ei nu bănuiesc nimic. Dacă vor fi alertaţi, vor dubla precauţiile şi ne va fi mult mai greu să ne debarasăm de ei. Îl veţi întâlni când va pleca cu dumneavoastră.

Malko rămase tăcut. Contrariat. Avea să monteze o operaţiune gigantescă pentru a ex-filtra un necunoscut. Şi dacă totul era o manipulare? Din nou linişte. În magazin, cele două femei discutau cu însufleţire. Malko nu mai putea să zică nimic în plus, din cauza informaţiei primite.

— Foarte bine, concluzionă el. Cum pot să pun la punct detaliile operaţiunii cu voi după ce voi primi toate datele?

— Revenind aici. Proprietarul magazinului de bijuterii este armean. Îi cunosc familia de mult timp. Nu e supravegheat pentru că procură alcool – arak – poliţiştilor care supraveghează Bazarul. Din păcate, nu vorbeşte decât farsi şi armeană. Mai treceţi pe aici, pentru disimulare, de preferinţă însoţit de o femeie. Lăsaţi-i un bilet cu ziua şi ora. Voi fi aici.

Malko aprobă şi puse o ultimă întrebare.

— Sunteţi absolut sigur de bărbatul care serveşte drept intermediar cu Săid Hajjarian?

— Da, îl asigură Kaveh Husseini. Îl cunosc de treizeci de ani. Am militat împreună. Îi detestă pe mollahi.

— Sper că nu vă înşelaţi. Sunt trădători peste tot. Merg să cumpăr o bijuterie de la prietenul dumneavoastră, în cazul în care am fost supravegheat.

Aşteptară ca cele două femei să iasă pentru a da la o parte draperia. Pentru trei sute de mii de tomans (în jur de trei

Virtual Project

sute de euro), Malko plecă cu o brăţară

În filigran, în timp ce interlocutorul lui dispăru în spatele draperiei. Biroul din fund dădea, în spatele unui panou culisant, într-o curte mică ce comunica cu labirintul de alei al Bazarului. Foarte exaltat, pentru că asta îi amintea de viaţa militantă din timpul Şahului, Kaveh Husseini îşi spuse că nu trebuia să se lase prins: la vârsta lui, nu va rezista la tortură.

*

* *

*

* *

Malko se mai plimbă puţin prin Bazar, hărţuit de negustorii de covoare. Această afacere îi amintea de războiul rece cu cortegiul lui de trădători, ex-filtrări şi manipulări disimulate. Ar fi putut foarte bine să se afle la Moscova, cu un sfert de secol în urmă. Metodele celor de la Etta'alat erau cele ale KGB-ului. Se trezi brusc pe Khayyam Street şi îl sună pe Chehab pe mobil ca să vină după el.

Nu mai avea nimic de făcut până la următorul contact cu agentul MI6.

Totul părea aproape prea uşor. Numai să nu fi fost reperat de serviciile iraniene. Dar, dacă asta se va întâmpla, nu şi va da seama decât prea târziu.

*

* *

Mostaffa Najar citi atent raportul care îi fusese pus pe birou şi care relata faptele şi gesturile lui Kaveh Husseini. Nimic pasionant. Acesta fusese la muncă la

Virtual Project

Ambasada Italiei. În timpul pauzei de masă, mersese în Bazar unde agenţii însărcinaţi să-l supravegheze îi pierduseră urma. Dar cei care vegheau în faţa ambasadei l-au văzut întorcându-se cu un pachet mare în mână. Deci pur şi simplu îşi făcuse cumpărăturile. Totuşi, Mostaffa Najar decise să continue supravegherea. El fusese cel care făcuse din Săid Hajjarian o ţintă pentru americani. Aceştia cu siguranţă că vor recidiva. Ori, cum le era aproape imposibil să introducă agenţi în Iran, vor trata din nou cu Mujahedinii Poporului.

Ceea ce îi permitea să decapiteze o nouă celulă.

Satisfăcut, Mostaffa Najar îşi aprinse marele televizor cu ecran plat din fundul biroului şi se instală pe cele trei covoare suprapuse care îi serveau drept canapea. Urmări o emisiune de pe canalul Tele Farda, pe care mulţi iranieni îl recepţionau graţie antenelor satelit, teoretic interzise. Mostaffa Najar căuta mesaje ascunse sau, pur şi simplu, feţe de oameni care ar urma să fie eliminaţi dacă deveneau prea periculoşi. Ministerul lui lichidase deja sute de opozanţi iranieni în străinătate şi chiar dacă acum consemnul era de a fi discret, putea încă să obţină o fatwa de la Ghid pentru anumite cazuri.

Mostaffa Najar era un eradicator fanatic, devotat revoluţiei islamice. Perspectiva de a lichida câţiva trădători în plus îl făcea să saliveze.

*

* *

Malko se pregăti să ia cina singur, din nou, când îi sună telefonul. Era Yasmine Misaq. Mieroasă.

Virtual Project

— Nu te deranjez? întrebă ea.

— Deloc, afirmă Malko. De altfel, am fost cât pe ce să te sun aseară, dar mi a fost teamă să nu te deranjez.

Yasmine Misaq suspină profund.

— Ce prostie! Mi-am petrecut seara singură. În schimb, dacă eşti liber în seara asta, aş vrea să te iau cu mine la Bijan, care dă o mare petrecere.

— Cu multă plăcere, acceptă Malko. Asta mă va scăpa de negustorii mei de covoare.

— Perfect. Vin să te iau de la hotel la ora opt.

Malko îşi spuse că găsise un mod de a folosi brăţara cumpărată cu câteva ore mai devreme.

*

* *

— Toate elementele sunt în acest sac, îl anunţă Ted Boteler pe Jack Petticoat, omologul lui de la MI6, venit de la Ambasada Marii Britanii ca să i facă o vizită la Langley. Este un Thuraya securizat blocat pe lungimea de undă a mission commander al „Deşert Unu”, cu acumulatori de rezervă şi o hartă care menţionează punctul de întâlnire şi rutele de acces.

Am reproduceri ale fotografiilor din satelit transmise de NSA. Am adăugat şi un pistolet cu muniţie. E vreo problemă?

— Nu, afirmă agentul britanic. Acesta va fi trimis la Londra încă din această seară. Pachetul va fi pus apoi în valiza diplomatică de mâine care pleacă la Heathrow pentru Teheran, escortat de un curier al ambasadei.

— Nu sunt riscuri de a fi interceptat?

Virtual Project

Britanicul ridică din sprâncene.

— Iranienii nu şi au pierdut până acum vremea cu aşa ceva. Ar crea un incident diplomatic grav. Oricum, există o indicaţie asupra destinatarului?

— Nu, dar localizarea locului de aterizare a elicopterelor noastre e suficientă.

— Nu vă fie teamă. Şeful nostru de agenţie este un bun profesionist. A fixat deja următoarea întâlnire la care îi va înmâna omului dumneavoastră ceea ce i-aţi trimis.

Rămas singur, Ted Boteler, care îşi făcea sânge negru, îşi pregăti documentele pentru următorul meeting: era convocat de Porter Goss la ora două. Pentru a-i prezenta dosarul despre bărbatul care avea să fie ex-filtrat din Iran. Era pentru prima oară când recuperau pe unul din cei care participaseră la stabilirea Republicii Islamice. Fără să mai vorbim de răspunsul la întrebările pe care şi le puneau despre armele nucleare. Era jackpot-ul. Încetă să se mai gândească la obiecţiile tehnice ale generalului Stanton: militarii erau întotdeauna pesimişti. Cu patru elicoptere, operaţiunea se va derula fără probleme.

*

* *

Yasmine Misaq contempla, stupefiată, cutia de bijuterii pe care-i o întindea Malko.

— Ce este?

— Este pentru tine. Deschide-o

Ea se supuse şi scoase un strigăt de admiraţie, aruncându-se imediat pe Malko ca să-l sărute pe gură. Îngrozit,

Virtual Project

portarul de la Esteghlal întoarse capul. Yasmine îşi reluă răsuflarea, îşi puse brăţara la mână şi se întoarse spre Malko, radiind de fericire.

— E magnifică!

Nu era totuşi una din bijuteriile Coroanei. În timp ce coborau spre centru, iranianca radia de fericire. Ea zise:

— Aici, în Iran, bărbaţii îţi fac cadouri înainte să se culce cu tine şi rareori după.

— Ce este cu petrecerea asta? întrebă Malko.

— Oh, sunt prieteni apropiaţi de ai lui Bijan, oameni importanţi printre care şi un înalt funcţionar, Cyrus Gorgan. El e responsabil cu forţele de poliţie şi de securitate ale Ministerului de Interne.

— Este de partea mollahilor?

— Nu. El a supravieţuit vechiului regim şi lucrează pentru ţara lui, încercând să frâneze acţiunile exagerate.

Când debarcară la vila lui Bijan Abidar, în jur de cincizeci de invitaţi se înghesuiau în curtea interioară şi în încăperile de recepţie, înfulecând conştiincioşi caviar şi fistic proaspăt. Buteliile care se aliniau pe bar le ar fi produs bube mollahilor. Stăpânul casei destupa o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs care cu siguranţă că nu ajunsese în Iran pe un covor zburător. Alte trei, goale, stăteau mărturie pentru setea invitaţilor. Vodcă, gin, tequilla şi whisky Defender „vechi de 5 ani” completau oferta.

Abia se auzeau vorbind din cauza muzicii pop împroşcate de boxele din salon. Văzându-i pe Yasmine şi pe Malko, Bijan Abidar lăsă butelia şi veni să-i întâmpine. După o primire

Virtual Project

călduroasă, îi conduse spre un bărbat care stătea puţin la distanţă, sorbind un whisky. Bine îmbrăcat, cu ochelari cu montură din os de peşte şi părul foarte negru pieptănat spre spate.

— Vi-l prezint pe Cyrus Gorgan, anunţă stăpânul casei. Unul din cei mai vechi prieteni ai mei. Dacă aveţi vreo contravenţie, lui trebuie să vă adresaţi.

Cyrus Gorgan îl trase pe Malko în curtea interioară, punându-i întrebări despre Europa.

În jurul lor era o întreagă menajerie. Toate femeile îşi abandonaseră „deghizarea" islamică şi arborau ţinute occidentale, majoritatea foarte sexy. Ca Yasmine, care purta o rochie mulată din stretch roşu.

Cu coada ochiului, Malko o reperă pe Azar, pierdută în mulţime, într-un pulover galben canar, mini din piele neagră şi cizme. Visul imposibil al mollahului devotat.

Cyrus Gorgan părea să se intereseze foarte mult de el, remarcă Malko, stând în gardă. Oare, în realitate, ce legătură avea el cu regimul?

*

* *

Era trecut de miezul nopţii şi majoritatea invitaţiilor plecaseră.

Azar se volatilizase şi Yasmine, care abuzase uşor de Taittinger, nu-l scăpa pe Malko din ochi. Cyrus Gorgan se pregătea să plece, după ce-i dăduse lui Malko numărul lui de telefon.

— Mergem? Îi suflă Yasmine lui Malko. Cred că

Virtual Project

Bijan vrea să-l lăsăm în pace.

— De ce?

— Azar. Cred că-l aşteaptă sus.

Îşi luară rămas bun de la gazdă şi abia ajunşi în BMW, Yasmine puse o mână posesivă pe Malko. Conducând cu toată viteza pe Chamran Expressway, ea nu încetă să-l mângâie prin pantalonii de alpaca. În mod vizibil, dorea să-l răsplătească pentru brăţară.

*

* *

Înfipt încă în şalele lui Yasmine, alungită pe burtă pe pat, Malko recupera. Iranianca era o creatură de foc care părea că nu mai făcuse dragoste de foarte mult timp. Atunci când o sodomizase, ea se pretase jocului cu o pasiune ce denota o îndelungă obişnuinţă.

— Va trebui să mă întorc la hotel.

Yasmine întoarse capul.

— Nu rămâi?

Malko voi să-i răspundă când se auziră voci puternice din stradă. Mai întâi cea a unei fete, apoi voci de bărbaţi. Era ceva neobişnuit la această oră târzie. Malko se retrase din Yasmine, ca să ajungă la fereastră şi să se strecoare pe balcon. Iranianca se uită pe stradă şi se întoarse în pat, dezgustată.

— Sunt bassidji care hăituiesc un cuplu. Sunt beţi. A avut loc o căsătorie puţin mai departe. Ar fi mai bine să mai aştepţi înainte să pleci, altfel rişti să îţi facă şi ţie

Virtual Project

probleme.

— Dar eu sunt cetăţean străin.

Yasmine dădu din cap.

— Ei au toată puterea. Nu se supun decât pasdaranilor.

Capitolul X

Reza Farmayan băuse foarte mult. Fusese căsătoria vărului lui, Imam şi alcoolul cursese în valuri. Prietena lui, Farah, băuse aproape la fel ca el şi în plus, luase şi două pilule de extasy. Atunci când părăsiră locuinţa vărului lui, nu aveau amândoi decât o idee: să ajungă cât mai repede posibil la garsoniera pe care le o împrumutase un prieten plecat la Tabriz şi să facă dragoste liniştiţi.

Coborâseră pe Shahid Baheshti Street atunci când o motocicletă depăşi maşina lor veche, Peykan – cea a tatălui său – şi se puse de a curmezişul străzii. Reza Farmayan trebui să frâneze brusc ca să nu o răstoarne.

— Bassidji! strigă el. Ai bani?

— O mie tomans, zise tânăra. Spune le să se care.

— La naiba! Eu n-am decât două mii.

Lăsă în jos geamul de la portieră. Unul din cei doi bassidji, cu cămaşa peste pantaloni, se apropie. Cu obrajii scobiţi, un barbişon slăbuţ, părul zbârlit, ochii

Înfundaţi în orbite, semăna cu noul preşedinte, Mahmoud

Virtual Project

Ahmadinejad.

— De unde veniţi? întrebă el.

— De la o petrecere. O căsătorie.

— Ai băut?

— Nu, răspunse Reza. Doar bere Efez.

Şi se dădu puţin înapoi, pentru ca celălalt să nu simtă mirosul de Defender.

— Arată-mi chelasnameh! îi ordonă bassidj.

Cartea de identitate, ţinând de asemenea şi de livret de familie, pe care toţi iranienii trebuiau să o aibă asupra lor. Reza Farmayan i-o întinse pe a lui. Bassidj-ul o privi şi ridică privirea, arătând spre Farah.

— Şi a ei?

Bombănind, scoase documentul din geantă şi i-l întinse la rândul ei. Tânărul bărbos compară cele două documente şi o fulgeră din priviri.

— Nu sunteţi căsătoriţi.

Înnebunită de furie, Farah se răsculă.

— N-avem nevoie să fim căsătoriţi ca să fim împreună într-o maşină, lansă ea furioasă.

— La această oră? replică bassidj, trebuia să fii însoţită de fratele tău. Este miezul nopţii.

Reza simţi că lucrurile degenerau. Pe un ton conciliant, zise:

— Ascultă, frate, este târziu, suntem obosiţi şi nu făceam nimic rău. O conduceam pentru că nu era nici un taxi la colţ.

Brusc, al doilea bassidj deschise portiera din dreapta şi îi lansă lui Farah:

Virtual Project

— Coboară!

Cum nu reacţiona, o trase de braţ şi ea începu să urle şi să înjure.

— Sunteţi nişte perverşi, refulaţi! Mergeţi şi vă rugaţi la moscheile voastre.

Înnebunit de furie, tânărul bassidj îşi dădu marginile cămăşii la o parte şi scoase un pistolet de la centura blugilor.

— Coboară, căţea! îi lansă el. Insulţi revoluţia şi virtutea.

Îngrozită, Farah se strecură afară din maşină. În acest colţ pustiu, nimeni nu putea să le vină în ajutor. Bassidj cu pistoletul în mână o trase în faţa maşinii, ca să o plaseze în fascicolul luminos al farurilor.

— Roussari (vălul) tău lasă să se vadă părul, îi lansă el. Eşti indecentă. Preşedintele a zis că virtutea trebuie să troneze la Teheran.

— Preşedintele tău e un ipocrit! I-o întoarse Farah. Sunt o bună musulmană.

Reza ieşi la rândul lui din maşină şi îl luă deoparte pe primul bassidj.

— Ascultă, zise el, sunt nepotul doctorului Ayman Daneschou. Ştii cine este?

— Nu.

— Este un mare savant. Lucrează pentru programul nuclear al ţării noastre. Ghidul îl apreciază mult.

Tulburat, tânărul bassidj bâigui un răspuns indistinct. Mai bine i ar fi lăsat în pace, dar camaradul lui îi lansă imediat lui Farah:

— Eşti machiată ca o târfă!

Virtual Project

Efectiv, ea avea mult negru în jurul ochilor şi gura ei era subliniată cu un roşu de buze agresiv. Exasperată, îi aruncă o privire neagră.

— Nu sunt o târfă! Sunt o femeie. Ca cele care te sperie. Voi, bassidji, sunteţi toţi nişte impotenţi!

— Farah, strigă Reza, taci din gură!

Beat de furie, bassidj insultat îşi băgă la loc pistoletul şi scoase din buzunar un mic flacon. Farah n-a avut timp să se dea la o parte: el îi aruncă conţinutul în plină faţă, se sui pe motocicletă şi ridică furca. Urletele tinerei femei zguduiră liniştea nopţii. Avea impresia că i-a luat faţa foc şi nu mai vedea deloc cu ochiul drept. Un fel de fum greţos se ridica de pe pielea feţei ei. Bassidj îi aruncase vitriol pe faţă. Odinioară fiind practicată curent, pedeapsa devenise mai rară. Ghemuită, Farah urla de moarte, zgâriindu-şi faţa.

Al doilea bassidj sări la rândul lui pe motocicletă şi motocicleta coborî strada în pantă.

Îngrozit, Reza Farmayan reuşi să o urce pe logodnica lui în maşină şi demară, blestemându-i pe bassidjise pe cei care îi manipulau: aytollahii nebuni ai revoluţiei islamice.

Lângă el, ghemuită, Farah urla şi plângea.

— Mergem la spital! îi lansă el.

— Sunt desfigurată! gemu tânăra femeie. Aceşti nemernici m-au desfigurat!

Fără să i răspundă, Reza Farmayan coborî marele bulevard, cu ura în suflet. Cunoştea efectul vitriolului asupra feţei unei femei. Viaţa lui Farah era terminată. Şi în plus, nu putea să se plângă nimănui. Mai întâi pentru că bassidji

Virtual Project

erau atotputernici, reprezentând aripa dură a revoluţiei islamice şi apoi pentru că nu putuse să-i identifice pe agresori. Mai multe zeci dintre ei patrulau în Teheran în fiecare seară.

*

* *

Malko număra orele, furios că nu putea să grăbească întâlnirea cu Malcolm Mc Laughlin. Fiecare zi petrecută la Teheran multiplica riscurile de a fi reperat. Îşi petrecuse la maximum timpul cu Ali Ghoroob, dar orice eveniment neprevăzut putea să-i dezvăluie adevărata identitate. Fără a-i mai pune la socoteală pe cei care, ca Yasmine Misaq, ştiau.

Încă douăzeci şi patru de ore până la întâlnirea de la Friday Bazar.

*

* *

Cele patru Super-Stallion era garate în hangarul din faţă al navei Bataan, separat de celelalte elicoptere Blackhawk. De cinci zile, mecanicii verificau tot ceea ce se putea verifica, schimbau piese şi transformau două dintre aparate în rezervoare de kerosen volant, graţie unor bidoane din cauciuc negru. Niciunul din mecanici nu ştia natura misiunii lor, dar cum li se ceruse să verifice în mod deosebit filtrele de aer, se gândeau evident la Irak sau la Arabia Saudită.

Nu la Iran.

De un sfert de secol nu mai zburase nimeni pe deasupra acestei ţări.

Locotenentul de marină Matt Freeman, responsabilul

Virtual Project

misiunii, îşi termină inspecţia şi urcă în situation room, unde se aflau ceilalţi piloţi. Toţi se antrenau pe harta Iranului mai multe ore pe zi, studiind în paralel şi fotografiile meteo din satelit. În această regiune erau frecvente furtuni de nisip brutale, extrem de periculoase. Ori misiunea lor le cerea să zboare la rasul solului şi în plus, noaptea. Locotenentul de marină ieşi pe puntea măturată de un vânt puternic. Chiar dacă Bataan se afla la numai şaizeci de mile de coasta iraniană, aceasta era invizibilă. Evident, radare iraniene supravegheau cursul navei Bataan. Totuşi, prezenţa ei nu i neliniştea. Ştiau că era însărcinată cu supravegherea intrării în strâmtoarea Ormouz. Uneori, patrule iraniene se intersectau cu ruta ei. Cum decolarea elicopterelor avea să aibă loc noaptea, riscul de a fi reperate era redus. De altminteri, de pe Bataan decolau frecvent elicoptere.

Locotenentul de marină privi spre nord, cu stomacul strâns. Nu-i plăcea această misiune, pregătită în pripă, pe un teren complet necunoscut, cu parametri pe care nu-i stăpânea el. Pentru că era ordonată de Casa Albă, în ciuda riscurilor, trebuia să fie de primă importanţă.

*

* *

Malko privi soarele orbitor care umplea camera. Dormise rău, măcinat de nelinişte. În sfârşit era vineri, ziua întâlnirii cu Malcolm Mc Laughlin, agentul MI6 care avea să-i dea toate elementele ex-filtraţiei organizate pentru Săid Hajjarian şi el.

Dacă totul se petrecea bine, în câteva zile, avea să

Virtual Project

părăsească Iranul.

Ca şi vinerea precedentă, trebuia să meargă la Friday Bazar cu Chehab, în jurul orei unsprezece şi să rămână acolo până la joncţiunea cu britanicul.

Telefonul sună, expediindu-i un jet de adrenalină prin artere.

— Eu sunt! anunţă vocea cristalină a lui Azar.

Malko, în ciuda tensiunii, nu se putu împiedica să nu simtă o furnicătură plăcută în stomac. Şarmul sulfuros al Lolitei iraniene nu-l lăsa indiferent, chiar dacă Yasmine Misaq îi liniştise complet libidoul.

— Ce vânt bun te aduce? întrebă el.

— Sunt la Darakieh cu nişte prieteni, explică Azar. Mergem acolo în fiecare vineri, mâncăm ceva şi fumăm narghilea. Vreţi să ne însoţiţi?

— Momentan am o întâlnire în oraş, zise el. Dar pot să te sun mai târziu.

— Baleh, baleh, pe curând.

El închise. Era atât de tensionat pentru întâlnire că era incapabil să servească un breakfast.

*

* *

Reza Farmayan ieşi din spitalul Arad şi traversă strada Samayyeh ca să meargă să bea un ceai într-un local, plin în această zi de sărbătoare, în care familiile bolnavilor veneau să se îmbărbăteze. Îi venea să plângă. Faţa fermecătoarei Farah nu mai era decât o magmă de bube sângerânde. Nu şi va mai recupera niciodată ochiul drept. Carnea, roasă

Virtual Project

de vitriol, se răsucise, rotunjind arcada de sub sprânceană ca un ochi de pasăre.

Din fericire, nu erau oglinzi în camera tinerei fete şi el o putuse minţi, liniştind-o şi jurându-i că în câteva săptămâni totul va fi în ordine. Dar îi fusese groaznic de greu să o privească în faţă şi să-i surâdă. Trebuia să şi folosească toate forţele ca să şi imagineze faţa pe care n-o va mai revedea niciodată. Un gând abominabil îi trecu prin cap, pe care-l dădea la o parte, dar care îi revenea neobosit: se va putea el oare căsători cu o femeie desfigurată, el, mare amator de fete frumoase? Fără să mai vorbim de pecetea infamiei sociale. Cele pe care le atacau bassidji fiind respinse de societate.

Îşi termină ceaiul roşu şi opri un taxi. Trebuia să-l vadă neapărat pe unchiul lui, Ayman Daneschou. Acesta, suferind, era acasă, în vila lui de pe strada Negar, aproape de Vanak Maidaneh. Urcă în taxi şi trebui să i explice şoferului analfabet cum ajungea de pe Naviazan Expressway la Vanak Maidaneh. Pe tot traseul, îşi rumegă durerea, devastat!

Din stradă era o magnifică vedere spre munte. De îndată ce taxiul se opri în faţa casei, doi poliţişti în uniforme îi opriră şi îi dădură ordin să plece. Instalaţi în gherete pe trotuar, îl vegheau zi şi noapte pe Ayman Daneschou, membru de bază al programului nuclear militar iranian.

Unul din oamenii cei mai utili ai regimului, care îl răsfăţa. Reza Farmayan trebui să arate documentele, explicând cine era şi prin telefon, ei verificară dacă era aşteptat. Apoi, după ce fu scotocit, fu admis în grădină, unde un alt soldat îl

Virtual Project

conduse până la biroul unchiului lui. Un bărbat foarte slab, cu părul încă negru jais, cu ochii înfundaţi în orbite. Acesta se ridică şi îl îmbrăţişă pe nepotul lui preferat.

— Cum îi merge?

Reza Farmayan izbucni în lacrimi.

— E oribil! Nici nu reuşesc să o privesc. Am vorbit cu doctorul. Va încerca să-i facă grefe de piele, dar va rămâne desfigurată pe viaţă. Trebuie pedepsiţi aceşti nemernici!

Ayman Daneschou îl pofti să ia loc, instalându-se lângă el, îi servi ceai şi apoi zise cu blândeţe:

— Am vorbit cu noul ministru de la Etta'alat. A făcut o anchetă, dar nici chiar el nu poate să-i sancţioneze pe bassidji. Ei se subordonează direct Ghidului. Tot ceea ce se poate face, eventual, este să-i identifice pe cei care se aflau în cartier în seara aceea. Dar nu vor primi nicio sancţiune.

— Îi voi omorî! jură tânărul.

Unchiul lui nu-l contrazise. Înţelegea perfect reacţia lui. Format în străinătate, trăise în Franţa, în Germania şi în Canada. Era revoltat de latura retrogradă, represivă, de acest regim pe care îl servea. Ghidul îl primea regulat şi îl felicita pentru munca lui, dar era imposibil să abordeze acest subiect cu el. De asemenea, avea numeroase contacte cu conducătorii pasdaranilor de care depindea administrativ, dar aceştia nici măcar nu l-ar fi ascultat. Ei erau pentru regimul islamic ceea ce SS fusese pentru regimul nazist. Fanatici, frustraţi, orgolioşi. Dispreţuiau lumea întreagă şi nu le păsa de opinia internaţională.

— Rămâi să iei masa cu mine, îi propuse el

Virtual Project

nepotului. Voi căuta un chirurg bun. Dacă trebuie, o vom trimite să facă operaţia în străinătate. În Statele Unite, specialiştii fac miracole cu arsurile. La Lyon, în Franţa, de asemenea.

Reza Farmayan dădu din cap cu tristeţe.

— Unchiule, nu sunt miracole. Nu va mai fi niciodată frumoasă.

Ayman Daneschou nu i răspunse, ştiind că avea dreptate. Brutal, realiză că regimul pe care îl servea era abominabil.

*

* *

Aproape toate magazinele din Jomhuri erau închise în această zi de sărbătoare, dar taxiurile şi maşinile depuneau fără încetare valuri de vizitatori în faţă la Friday Bazar. Malko se amestecă printre ei şi ajunse la scările ce duceau la etajul doi unde se comercializau lucruri de ocazie. Era plin şi el trecu complet neobservat.

La fel ca săptămâna precedentă, începu să se plimbe fără ţintă pe aleile cu atmosferă prăfoasă. Era la etajul doi, pe punctul de a se degaja dintr-un ambuteiaj de cumpărătoare, când o voce întrebă din spatele lui în engleză:

— Aţi găsit ce căutaţi?

Malcolm Mc Laughlin era aproape lipit de el de busculadă, soţia şi copiii lui izolându-i de restul mulţimii.

— Aveţi noutăţi? îl întrebă Malko.

— Da. Lucrurile încep să se mişte. Decizia finală vă aparţine. Am primit ceva pentru dumneavoastră. Mergeţi mâine către prânz la Muzeul de Artă Contemporană, de

Virtual Project

pe Kargar Street North. E foarte aproape de piaţa Engelab. În acest moment sunt expuse tablouri cumpărate de Farah Diba. Luaţi un sac de spălătorie de la hotel şi puneţi în el ziare sau reviste. Vă întâlniţi acolo cu o persoană care poartă un sac identic. Faceţi schimbul.

Spunând astea se retrase.

— Când vă revăd? şopti Malko.

— Acesta este ultimul nostru contact, răspunse britanicul. Tot ceea ce aveţi nevoie se află în sac. Good lack!

Se îndepărta deja pe alee, ţinând o pe una din fiicele lui de mână. Malko, tulburat, plecă spre ieşire. De acum, era cu adevărat singur.

Se trezi în Jomhuri Islami, puţin dezorientat şi se gândi din nou la Azar. Dar nu avea nici cea mai mică dorinţă să se întâlnească cu prietenele ei iraniene. Şi brusc, avu o idee. Azar va fi o acoperire perfectă pentru vizita lui la muzeu. O sună.

— Veniţi? îi lansă ea. Aici e frumos şi fumăm narghilea.

După vocea ei, se pare că nu avea decât tabac în ea.

— Nu astăzi, zise Malko. Dar vom putea să ne vedem mâine.

— Unde?

— Merg la Ambasada Armeniei. Este un parc chiar în faţa ei. Ne vedem către prânz. Cunoşti zona?

Azar pufni în râs.

— Bineînţeles. Este locul de întâlnire al tuturor homosexualilor.

În Iran, homosexualitatea era, în principiu, pedepsită

Virtual Project

cu moartea. Totuşi, dacă homosexualii erau oficial hăituiţi, erau toleraţi, cu condiţia să nu se afişeze prea mult. Mai puţin în satele unde erau arşi de vii. Cât despre lesbiene, aytollahii le negau liniştiţi existenţa. Mai mult ca niciodată, islamul era prins în tabuurile altor timpuri. Deforma realitatea, dar în clandestinitate...

— Bine, concluzionă Malko. Atunci, pe mâine.

Tocmai voia să închidă telefonul, când Azar întrebă brusc:

— Dumneavoastră i-aţi oferit brăţara lui Yasmine?

— De ce i-aş fi cumpărat o brăţară lui Yasmine?

— Pentru că vă culcaţi cu ea. Nu i-am mai văzut niciodată această brăţara. De altminteri, este foarte frumoasă. Mi-ar plăcea să am şi eu una. Ciao! Pe mâine.

Cel puţin, era directă. El nu mai fusese cu copii.

*

* *

Malko dormise din nou rău. De acum, era în zona roşie, acolo unde cea mai mică greşeală îl ducea la închisoarea din Evin sau mai rău. Cu o seară înainte făcuse o orgie de kebab la Ali Ghoroob, în sfârşit liber.

Termină de îndesat într-un sac de spălătorie cu sigla Esteghlal ziare şi reviste şi coborî. Ca în fiecare dimineaţă, Chehab îl aştepta pe bancheta din faţă de la recepţie.

— Mergem la Ambasada Armeniei, zise Malko.

Era sâmbătă şi circulaţia era din nou îngrozitoare. Mergeau cu viteza melcului pe bulevardul Valiasr, după ce părăsiseră Expressway. Malko fu lăsat în faţa Ambasadei Armeniei şi traversă parcul public, nevăzând nici un

Virtual Project

homosexual, în căutarea lui Azar.

O găsi aşezată pe o bancă, în faţa Teatrului Oraşului, citind Abshar, cotidianul municipal din Teheran, plin de mică publicitate. Chiar împopoţonată cu hijab-ul, era răpitoare, cu privirea angelică şi gura senzuală. Singura notă feminină în îmbrăcămintea islamică erau pantofii cu toc ascuţit. Partea de jos a blugilor era ridicată ca la occidentali. Imediat se holbă la sacul lui de plastic şi întrebă, curioasă:

— Este un cadou pentru mine?

Categoric, avea o idee fixă.

Malko surâse.

— Nu. Cărţi şi ziare pe care le duc la prietenul meu Ali Ghoroob. Dar nu te uit. Aş vrea să mergem să vizităm Muzeul de Artă Contemporană. Se pare că sunt expuse tablouri frumoase.

— A, da, confirmă moale Azar. Cele pe care le-a cumpărat Farah Diba.

Muzeul nu părea să o entuziasmeze, dar traversară bulevardul Engelab ca să ajungă la parcul Laleh.

Malko era tensionat. Nu se putu împiedica să nu se întoarcă spre parcul pustiu. Plăti o mie de tomans pentru cele două bilete de intrare. Muzeul semăna cu orice alt muzeu, cu banchete confortabile unde stăteau studenţi de la universitatea vecină. Gardiene în hijab, aşezate pe bănci, contemplau cu o privire bovină rarii vizitatori. Tablourile impresioniste era minunate, dar Azar era complet indiferentă, ostentativ.

Nici Malko nu era mai interesat, dar din cu totul

Virtual Project

alte motive. În sfârşit, în cea de a treia sală consacrată miniaturilor, zări o femeie roşcată, cu ochelari, care se odihnea pe o bancă din mijlocul sălii. Un sac de plastic alb, fără nicio inscripţie se afla la picioarele ei.

Tocmai voia să-şi mute privirea, când distinse două mânere. Sacul alb conţinea un al doilea sac!

Imediat ştiu că era ceea ce aştepta el. Privirea-i se încrucişă cu cea a necunoscutei roşcate care îi surâse. Sala era goală.

Azar, vizibil grăbită să termine vizita, trecuse deja în sala următoare. Malko se apropie de bancă şi cu un gest natural, puse sacul lângă celălalt. Apoi prinse mânerele celui de al doilea sac şi trase.

Era greu, dar un al doilea sac riguros identic cu al lui ieşi din primul. Se îndepărtă cu el, lăsându-l pe-al lui roşcatei şi se îndreptă spre Azar, cu pulsul la două sute de bătăi pe minut. Era aproape de ea atunci când o gardiană arătă cu degetul spre sacul lui şi îi lansă câteva cuvinte în farsi, cu o voce aspră.

Malko îşi simţi sângele transformându-se în plumb.

Sfârşitul volumului întâi

Virtual Project

Tehnoredactare computerizată: Cătălina Radu
Redactor: Maria Carp

Virtual Project